

வள்ளுவர் பதிப்பக வெளியீடு--6

பழந்தமிழ்

வள்ளுவர் பதிப்பகம் வெளியிட்டுள்ள

இந்நூலாசிரியரின் பிற நூல்கள் :

திருக்குறள் எளிய பொழிப்புரை

தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சி

இலக்கியம் கூறும் தமிழர் வாழ்வியல்
(சங்க காலம்)

பழந்தமிழ்

ஆக்கியோர் :

டாக்டர் சி. இலக்குவனார், எம். ஏ., எம். ஓ. எல்., பிஎச். டி.,
தமிழ்த் துறைத் தலைவர்,
மாநிலக் கல்லூரி, சென்னை.

வெளியிடுபவர் :

வள்ளுவர் பதிப்பகம்,
855, வடக்கு இராசவீதி.
புதுக்கோட்டை.
(திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டம்)

முதற் பதிப்பு — பிப்ரவரி - 1962.
இரண்டாம் பதிப்பு — சனவரி - 1968.
உரிமை பதிப்பகத்தாருக்கே.

விலை ரூ. 4.

VALLUVAR PATHIPPAHAM,
855, North Main Street, Pudukkottai,
Tiruchirappalli District.
(Madras State)

பொருளடக்கம்

எண்	பொருள்	பக்கம்
1.	மொழியின் சிறப்பு	1
2.	மொழிகளும் மொழிக்குடும்பங்களும்	15
3.	பழந்தமிழ்	27
4.	மொழி மாற்றங்கள்	45
5.	பழந்தமிழ்ப் புதல்விகள்	69
6.	பழந்தமிழ் இலக்கியம்	101
7.	பழந்தமிழ் நிலை	123
8.	பழந்தமிழின் எழுத்துச் சான்றுகள்	151
9.	பழந்தமிழ்ச் சொல் அமைப்பு	169
10.	பழந்தமிழும் தமிழரும்	187
11.	தமிழ் மறுமலர்ச்சி	227
12.	குறிப்பு அகராதி	239

அன்புப் படையல்

இனிய முகத்தர் ; இன்சொல் நாவினர்
அன்புளம் கொண்டே அன்னையாய்த் தழுவி
இன்ப வாழ்வுக் கிடையூ ருகும்
நோய்முதல் கண்டு நொடியில் தணிக்கும்
வாய்தனை நாடி வாய்ப்பச் செய்யும்
இயல்பில் சிறந்த இனியபே ரறிஞராய்
மருத்துவத் துறையின் மாண்புறு புகழினர்;
அருத்தியிற் பலரும் அண்டிடும் நல்லோர்;
ஊதியம் கருதி உற்றநோய் கருதாப்
பெற்றியர் அல்லர்; பிறர்க்கென வாழ்க்
கற்றவர் என்று கண்டவர் போற்றும்
அண்ண லாரின் அன்புறு தோன்றல்;
புலவர் நலனைப் போற்றிடும் புரவலர் ;
எளியராய் எவர்க்கும் இனிய நண்பினர்;
இராமச் சந்திரன் எனும்நற் பெரியார்
அன்பால் பிணித்து ஆய்வுரை நல்கி
வன்பிணி போக்கி வாழச் செய்யும்
பணிமிக ஆற்றும் பண்பினைப் போற்றி
அணிமிகு படையலாய் ஆக்கினேன் இதனையே.

—ஆசிரியர்

டாக்டர் வி. கே. இராமச்சந்திரனார் M. D., T. D. D.

பதிப்பக முன்னுரை

“ஓங்கலிடை வந்து உயர்ந்தோர் தொழ விளங்கி
ஏங்கொலி நீர் ஞாலத்து இருளகற்றும்—ஆங்கவற்றுள்
மின்னேர் தனியாழி வெங்கதிர் ஒன்று; ஏனையது
தன்னேர் இலாத தமிழ்”

தன்னேர் இலாத தமிழின் சிறப்பை உலகறியச் செய்வதே எம் தலையாய குறிக்கோள். இக்குறிக்கோள் வழி நிற்கும் யாம், சில திங்கட்கு முன்பு “தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சி” எனும் இனிய நூலை வெளியிட்டோம். அதன் துணைகொண்டு தொல்காப்பியத்தின் சிறப்பை அறியவும், அது தோன்றியுள்ள தமிழின் சிறப்பை ஓரளவு தெரியவும் கூடும்.

தமிழின் சிறப்பு கடவுளின் சிறப்புப் போன்றது. தமிழின் சிறப்பினை இன்னும் தமிழரே முற்றிலும் அறிந்திலர். தமிழரே அறியாத போது தமிழரல்லாத பிறர் எவ்வாறு அறிதல் கூடும்?

வண் தமிழ், தீந்தமிழ், செந்தமிழ், ஒண்தமிழ், நற்றமிழ், முத்தமிழ், இன்றமிழ் என்றெல்லாம் புலவர்களால் சிறப்பிக் கப்படும் தமிழ், தொன்மை வாய்ந்த பழந்தமிழாகவும்

பாங்குடன் விளங்குகின்றது. ஆதலின் 'பழந்தமிழ்' எனும் பெயரால் இந்நூல் வெளிவருகின்றது.

இந்நூலால் நம் செந்தமிழ் மொழியே உலக மொழிகளின் தாயாகவும், இந்திய மொழிகளை ஈன்ற அன்னை யாகவும் இருக்கும் தகுதிப் பாட்டைப் பெற்றுள்ளது என்பது நன்கு ஆராய்ந்து நிலைநாட்டப்படுகின்றது. வேற்று மொழிகளின் வரவால் அரியணை இழந்து உருக் குலைந்த நம் அருமை அன்னையை மீண்டும் அரியணையில் அமர்த்தி அனைவரும் வணங்கிப் போற்றும் அணியுறு கோலம் கொள்ளச் செய்வது தமிழராய்ப் பிறந்தோரின் தவிர்க்கலாகாக் கடனாகும். தம்மை மறந்து, தம் மொழியை இழந்து, தமொறி வாழும் தமிழர்க்கு "இழுக்கல் உடையுழி இனிய ஊற்றுக்கோல்" போல் இந்நூல் பெருந் துணை புரியும். உலகமொழிகளிடையே நம் பழந்தமிழின் நிலையாது என்பதைத் தெளிந்து 'என்று முள தென் தமிழாய்' இருக்கும் இயல்புக்கேற்ப நாம் ஆற்ற வேண்டிய தொண்டுகட்கு இந்நூல் அடி கோலுகின்றது.

இந்நூலாசிரியராம் பேராசிரியர் சி. இலக்குவனாரைத் தமிழுலகம் நன்கு அறியும். மொழித் துறையில் முற்றும் கற்றுள்ள முதுபெரும் புலவராவார். பல் வேறு மொழிகளின் நிலைமையும் பழந்தமிழின் சிறப்பையும் தமக்கென வாய்க்கப்பெற்ற இனிய செந்தமிழ் நடையில் ஏற்றமுற எடுத்துக் கூறியுள்ளார்.

'தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சி'க்கு நல் வரவேற்பினை நல்கிய தமிழுலகம் இப் 'பழந்தமிழ்' நூலையும் இனிய முறையில் ஏற்றுப் போற்றும் என்று கருதுகின்றோம்.

"இருந்தமிழே உன்னால் இருந்தேன் — இமையோர் விருந்து அமிழ்தம் என்றாலும் வேண்டேன்" என்று

தொண்டாற்றி வருகின்றோம். பெரும் புலவர்களைக்கொண்டு உயர்ந்த ஆராய்ச்சி நூல்களை எழுதி வெளியிட்டுத் தமிழை வளம்படுத்த வேண்டும் என்ற எம் துணிபுக்கு ஏற்ற ஊக்கமும் ஆக்கமும் அளிக்குமாறு தமிழுலகைத் தலை பணிந்து வேண்டுகிறோம். தமிழ் வாழ்க. தமிழுலகம் சிறக்க.

வணக்கம்.

வள்ளுவர் பதிப்பகம்,
புதுக்கோட்டை. }

டி.சி. சிவசாமணியன்

உரிமையாளர்.

பதிப்பகக் குறிப்பு

நமது தமிழ், உலகில் வழங்கும் மொழிகட்கெல்லாம் பழைமையானது என்பதை எடுத்துக்காட்டுவதே 'பழந்தமிழ்' என்னும் இந்நூலாகும். இவ்வரிய நூலை வெளியிட்டு ஐந்து ஆண்டுகள் நிறைவுற்ற பின்னர், இவ்விரண்டாம் பதிப்பு வெளிவருகின்றது.

மேல்நாட்டு ஆய்வாளர்கள் கருத்துக்களைக்கொண்டு 'பழந்தமிழ்' எவ்விதம் சிறப்படைந்தது என்பதை அறிய அரிய வாய்ப்பாக இந்நூல் அமைந்துள்ளது.

எமது பதிப்பக நூல்களை விரும்பிப் போற்றும் அன்பர் கட்டும், இதனைப் பாட நூல்களில் ஒன்றாக ஏற்றுக்கொண்ட சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தாருக்கும் எம் உளங்கனிந்த நன்றி என்றும் உரியதாகுக.

புதுக்கோட்டை,
17-12-67. }

பதிப்பக உரிமையாளர்

ஆசிரியர் முன்னுரை

உலகில் வழங்கும் மொழிகட்கெல்லாம் முற்பட்ட தொன்மையுடையது நம் செந்தமிழ். ஆகவே அதனைப் 'பழந்தமிழ்' என்று அழைத்துள்ளோம். இன்னும் பல அடைமொழிகளும் தமிழுக்கு உள. அடைமொழிகளைச் சேர்த்தே தமிழை அழைப்பது புலவர்களின் பெருவழக்காகும். பைந்தமிழ், நற்றமிழ், ஒண் தமிழ், வண் தமிழ், தண் தமிழ், இன்றமிழ் என்பனவற்றை நோக்குக. அதன் பண்பும் பயனும் கருதியே தமிழ் இவ்வாறு அழைக்கப்பட்டு வருகின்றது.

மொழியே நம் விழி; மொழியின்றேல் நமக்கு வாழ்வு இன்று; வாழ்வில் வளமும் இன்பமும் பெறல் அரிது.

“எண்என்ப ஏனை எழுத்துஎன்ப; இவ்விரண்டும் கண்என்ப வாழும் உயிர்க்கு,” எனும் வள்ளுவர் பெருமான் வாய்மொழி முற்றிலும் உண்மையொடு பொருந்திய பொருளுரையாகும். ஆதலின் நமக்கு வாழ்வளிக்கும் நம் மொழியைக் கற்றலும், அதன் இயல்பும் வரலாறும் தெரிதலும் நமது இன்றியமையாக் கடன்களாகின்றன.

நாட்டில் ஏற்பட்ட அரசியல் சூழ்நிலைகளின் காரணமாக நம் மொழியை மறந்தோம்; வேற்று மொழியைக் கற்றோம்; வேற்று நாட்டவராகவே வாழத் தலைப்பட்டு விட்டோம்.

“ஆங்கிலம் ஒன்றையே கற்றார்; அதற்கே
ஆக்கையும் ஆவியும் ஈந்தார்;
தாங்களும் வேற்றவர் ஆனார்; தமிழின்
தொடர்பு அற்றுப் போனார்”

என்று பிறர் கூறி எள்ளும் இழி நிலை பெற்றோம். ஆங்கிலேயர் ஆட்சி அகன்றுவிட்டது; ஆனால் ஆங்கில மொழி அகன்றிடக் கண்டிலோம். “ஆங்கிலேயரை அகற்றினோம்; ஆனால் ஆங்கிலத்தை அகற்றமாட்டோம்” என்று அறைகின்றனர் நம் நாட்டுப் பெரியவர்களில் சிலர்.

ஆங்கில மொழியை அகற்ற வேண்டுமென்று நாமும் கூறவில்லை. ஆங்கில மொழியை அனைவரும் கற்றிடல் வேண்டும் என்றுதான் கூறுகின்றோம். ஆனால் அதற்கு அளித்து வரும் முதன்மையைத்தான் கூடாது என்று கூறுகின்றோம். அது நமது துணை மொழியாக இருப்பதையாம் வேண்டாம் என்று கூறலோம். அது மட்டுமன்று; வாய்ப்புள்ளவர்கள் இன்னும் பல மொழிகளையும் கற்கலாம் என்றுகூடக் கூறுகின்றோம். உருசிய மொழி, செருமன் மொழி, பிரான்சு மொழி முதலியவற்றுள் ஒன்றை விரும்பியவர்கள், கற்க வாய்ப்பும் வசதியும் அளித்திடல் வேண்டும். ஆனால் வேற்று மொழிகளைக் கற்பதற்காக நம் மொழியை விட்டுவிடுதல் கூடாது.

வேற்று நாட்டவர்க்கும் நம் நாட்டவர்க்கும் உள்ள வேறுபாடு இதுதான். வேற்று நாட்டவர் இங்கு வந்து நம் மொழியைக் கற்றாலும் தம் மொழியை மறப்பது கிடையாது. ஆனால் நம் நாட்டவரோ வேற்று மொழியைக் கற்கத் தொடங்கியதும் தம் தாய் மொழியை மறக்கத் தொடங்கிவிடுகின்றனர். ‘போப்’ எனும் ஆங்கிலேயர் இங்கு வந்தார்; தமிழைக் கற்றார்; புலமை பெற்றார். ஆனால் தம் மொழியாம் ஆங்கிலத்தை மறந்திலர். தமிழில் உள்ள சிறந்த நூல்களை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்தார். அதே காலத்தில் ஆங்கிலத்தைக் கற்ற நம் தமிழருள்

எத்துணைபேர் ஆங்கிலத்துள் உள்ளனவற்றைத் தமிழில் பெயர்த்தனர்? யாருமில்ரே! இந்நிலை மாறுதல் வேண்டும். வேற்று மொழியைக் கற்கும் நாம், நம் மொழியை மறவாது அதன் வளத்திற்கு வேற்று மொழியறிவைப் பயன்படுத்த வேண்டும். “பிற நாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள் தமிழ் மொழியிற் பெயர்த்தல் வேண்டும்; இறவாத புது நூல்கள் தமிழ் மொழியில் இயற்றல் வேண்டும்” இரண்டும் செய்திலோம். அன்றியும் உள்ளுவதும் உரையாடுவதும் வேற்று மொழியிலேயே நிகழ்த்தினோம். ஆகவே நமக்கென ஒரு மொழியின்று என்று பிறநாட்டவர் எண்ணுமாறு நடந்துவிட்டோம்.

மேலை நாட்டுச் சமயப் பெரியார்கள் இங்கு வந்து தமிழையும் பிற மொழிகளையும் கற்றனர். “தமிழும் அதன் கிளை மொழிகளும் தனிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்தன. தமிழ் வேறு; ஆரியம் வேறு; தமிழ், ஆரிய மொழியின் சிதைவு மொழிகளுள் ஒன்றன்று” என்று நிலைநாட்டினர். இவ்வகையில் பேரறிஞர் கால்டுவல் அவர்கள் செய்த தொண்டினை நாம் என்றும் போற்றுதற்குரியோம். அவர் நன்கு ஆராய்ந்து இயற்றியுள்ள “திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம்” எனும் ஒப்புயர்வற்ற நூலைத் தமிழ் நலம் கருதுவார் யாவரும் கற்றுத் தெளிதல் வேண்டும். அவர், தமிழின் இயல்பும் சிறப்பும் பற்றித் தெரிவித்துள்ள கருத்துக்கள் நடுநிலை பிறழாதன; பொன்னேபோல் போற்றத் தக்கன.

அவர் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றியே இந்நூல் எழுதப் பட்டுள்ளது; ஆங்காங்கு அவர் கருத்துக்கள் எடுத்தாளப் பட்டுள்ளன.

பேரறிஞர் கால்டுவல் இங்கு வாழ்ந்த காலத்தில் தொல்காப்பியமும் சங்க இலக்கியங்களும் வெளிவந்து அவர் கைக்குக் கிட்டில போலும். அதனால் அவர் கூறும் கருத்துக்களில் சில இன்று மாற்றம் அடைதற்குரியனவாய் உள்ளன. அவற்றையும் ஆங்காங்குச் சுட்டிக்காட்டி

யுள்ளோம். ஆயினும் அவர் நூலின் துணைகொண்டே நம் தமிழ் தென்னக மொழிகளின் தாய் என்றும் இந்திய மொழிகளின் தாய் என்றும் நிலைநாட்ட முயன்றுள்ளோம்.

பேரறிஞர் கால்டுவல் போன்று நம்மால் போற்றத் தகுந்தவர் பேரறிஞர் ஈராசு ஆவார். அவர் தம்மைத் திராவிடர் என்றே அழைத்துக்கொண்டார். அவர் மறைந்த மாநகரங்களான 'ஆரப்பா' 'மொகஞ்சதாரோ' எனும் இரண்டைப் பற்றி நன்கு ஆராய்ந்து அங்கு வழங்கிய மொழி தமிழே என்று நிலைநாட்டியுள்ளார். அவர் கூறியுள்ள ஆராய்ச்சி யுரைகள், "பழந்தமிழே இந்திய மொழிகளின் தாய்" என்பதை நிலைநாட்டத் துணைபுரிந்துள்ளன.

"தமிழ் இந்நாட்டு மொழியே; ஆரியம் இந்தியாவுக்குள் நுழைவதற்கு முன்னர் இந்தியா முழுவதும் வழங்கிய மொழி பழந்தமிழே" என்று நிலைநாட்டுவதற்கு 'நன்னெறி முருகன்' என்று தம்மைக் கூறிக்கொள்ளும் சுனிதக் குமாரர் சாட்டர்சி இயற்றியுள்ள "வங்காள மொழியின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்" எனும் நூல் பெரிதும் துணைபுரிந்துள்ளது.

தமிழ் மொழியின் ஏற்றத்தை நிலைநாட்ட ஆங்காங்கு மேலை நாட்டு மொழி நூலறிஞர்களின் உரைகளை எடுத்தாண்டுள்ளோன். அனைவர்க்கும் நம் உளமார்ந்த நன்றி என்றும் உரியதாகும்.

நூலை எழுதினால் மட்டும் போதுமா? அஃது அச்சேறினால்தானே நூல் வடிவில் வெளிவந்து உலவுதல் இயலும். இன்று தமிழ் நாட்டில் நாள்தோறும் புத்தகங்கள் வெளிவந்துகொண்டிருக்கின்றன. மக்களிடையே படிக்கும் ஆர்வமும் பெருகிவருகின்றது. ஆனாலும் உயர்ந்த ஆராய்ச்சி நூல்களை விரும்பிப்பெற்றுப் பயில்வோர் அரிய ராகவே உள்ளனர். கண்ணைக் கவரும் அட்டைப் படமும் கருத்தை மயக்கும் காதல் நிகழ்ச்சியும் பெற்றுள்ள புத்தகங்

கட்கு இன்று நாட்டில் விற்பனை மிகுதி என்று கூறுகின்றனர். ஆதலின் புத்தகம் வெளியிடுவோர் உயர்ந்த ஆராய்ச்சி நூல்களை வெளியிட முன்வர அஞ்சுகின்றனர்.

புதுக்கோட்டை வள்ளுவர் பதிப்பகம் இந்நூலை வெளியிட்டுள்ளது. இதற்கு முன்பு யான் எழுதியுள்ள 'தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சி' எனும் நூலையும், 'திருக்குறள் உரையையும்' வெளியிட்டுள்ளது.

'வள்ளுவர் பதிப்பகம்' ஏனைய பதிப்பகங்களைப் போன்று வாணிப நோக்கோடு தொடங்கப்பட்டதன்று. அதன் உரிமையாளர், அண்ணல் பு. அ. சுப்பிரமணியனார் புதுக்கோட்டையில் பல ஆண்டுகளாய்க் கல்வித் தொண்டு ஆற்றிவரும் பெரியார் ஆவார். "கல்வித் தொண்டே கடவுள் தொண்டு" என்று கருதி அத்தொண்டிற்கு ஆனைத்தையும் அளித்து, அத்தொண்டில் இன்பம் காணுபவர். 'மக்கள் எல்லோரும் நன்னெறியில் வாழ வேண்டும்' என்று நாளும் கூறிக் குறள் நெறியைப் பரப்பி வருபவர். "குறள் நெறி ஓங்கினால் குடியரசோங்கும்" என்ற கோட்பாட்டினை உடையவர். பயன் கருதாது பணியாற்றிவரும் இப்பெரியார் "உயர்ந்த ஆராய்ச்சி நூல்கள் தமிழில் வெளிவரவேண்டும். ஆராய்ச்சி நூல்கள் எழுதுங்கள். யான் வெளியிட ஏற்பாடு செய்கின்றேன்" என்று என்னை அடிக்கடி ஊக்குவித்து, என் பொருட்டே இப்பதிப்பகத்தைத் தோற்றுவித்துப் புத்தகம் வெளியிடும் தொண்டில்—வாணிபத்தில் அன்று— ஈடுபட்டுள்ளார்கள். தமிழ் நலம் கருதும்—அதன் சார்பாய் என் நலம் கருதும்— இப்பெரியார்க்கு என்ன கைம்மாறு செய்ய இயலும்.

"கைம்மாறு வேண்டா கடப்பாடு; மாரிமாட்டு
என்னொற்றும் கொல்லோ உலகு."

ஆயினும் தமிழுலகம் வள்ளுவர் பதிப்பகம் வெளியிடும் நூல்களைப் பெற்றுப் பயனடைதல் வேண்டும். வெளியிடப்

பெறும் நூல்கள் விரைவில் விற்பனையானூல்தான் மேலும் புதிய புதிய நூல்கள் வெளிவர இயலும். ஆதலின் தமிழ் நலம் கருதும் அனைவரும் வள்ளுவர் பதிப்பகம் வெளியிடும் நூல்களை விலைக்குப் பெறுவதைக் கடமையாகக் கொள்ளல் வேண்டும். எல்லா நூல்நிலையங்களும் வள்ளுவர் பதிப்பக நூல்களைப்பெற்று வைத்து மக்களுக்குப் பயன்படச் செய்தல் வேண்டும்.

“விலைப் பொருட்டால் நூல் பெறுவார் இல்லெனின் நுண்கலைப் பொருட்டால் நூல் தருவார் யார்?”

தமிழ், மறுமலர்ச்சி பெற்றுவருகின்றது. அம்மலர்ச்சி நன்மணம் அளித்தல் வேண்டும். அதற்குத் துணை செய்வனவே வள்ளுவர் பதிப்பக நூல்கள்.

உலக மொழிகளின் அன்னையாம் நம் பைந்தமிழின்— பழந்தமிழின் உயர்வு கருதி ஒல்லும் வகையால் கடனற்ற ஒவ்வொரு தமிழரும் மடிதற்றி முந்துவார்களாக. தமிழ் வெல்க.

“கருமுத்து அகம்”
திருநகர்.
30—1—62.

1. மொழியின் சிறப்பு

மக்களினத்தைப் பிற உயிர்களினும் உயர்ந்ததாகச் செய்வனவற்றுள் மொழியே தலைசிறந்ததாகும். மக்களினம் மொழியால் உயருகின்றது. மொழியின் நேல் மக்கள் வாழ்வு மாக்கள் வாழ்வேயாகும். ஆனால் மக்களினம் மொழியின்றி வாழ்ந்த காலமும் உண்டு:

மொழியின் துணையின்றித் தமக்குத் தாமே செய்து கொள்ளக்கூடிய செயல்கள் பல உள். பிறர் கூட்டுறவுடன் செய்து கொள்ளக்கூடிய செயல்களும் சில உள். நாம் ஆற்ற வேண்டிய செயலில் சிக்கல் சிறிது இருப்பினும் அதனை நீக்கிக்கொள்ளப் பிறர் உதவியை நாட வேண்டியிருப்பின், மொழியின் துணையின்றி முடியாது. மொழியின் துணை கொண்டே நமக்குத் தைப் பிறர்க்கு விளக்கிக் கூறி அவர் உதவியையும் கூட்டுறவையும் பெற இயலும். ஆதலின் பிறருடன் உறவாடக் கூடிய மொழியின் நேல் நமக்குப் பிறர் துணையும் இன்றும். பிறர் துணையின்றேல் செயற்களும் செயல்களைச் செய்து முடிப்பதும் இன்றும். நமது நாகரிகத்தையும் பண்பாட்டையும் உருவாக்குவதற்குத் துணை புரியும் அனைத்தும், பலரின் கூட்டுறவால் உருவாகக் கூடிய

னவே. உயர்ந்த மானிகைகளும், பெரிய பாலங்களும், நுட்பம் வாய்ந்த பொறி நிலையங்களும், வீணைத் திறன் மிக்க வான ஊர்திகளும், எளிதில் அறிவதற்கியலாத விண்வெளிக் கூண்டுகளும், தனி ஒருவர் அமைத்தனவன்றே? மதி நுட்பமும் நூலறிவும் உடையர் பலர் சேர்ந்தன்றோ அவைகளை அமைத்துள்ளனர். ஒருவரை ஒருவர் நன்கு அறிந்து, பிறர் கூறுவது என்னவெனத் தாம் விளங்கிக் கொண்டு, எப்பொழுது தமது முறையெனத் தேர்ந்து கடனற்றியமையால்தான் அவைகளை உருவாக்க முடிந்தது. அவர்களுக்கிடையில் நிலவிய மொழியுணர் ஆற்றலை அகற்றிவிடின் ஒருவர் கருத்தை ஒருவர் உணர முடியாது தனித்து நிற்பார். பழைய விலங்கு நிலைக்கு ஆளாகுவார். ஆதலின் கூடி வாழும் இயல்பு பெற்றுள்ள மக்களுக்குத் தம் கருத்தை வெளிப்படுத்தும் மொழியொன்று வேண்டப்படுகின்றது. கருத்தை வெளிப்படுத்துவதற்குத் துணைபுரியக் கூடியனவும் உள. குறிகள், அடையாளங்கள், முகக்குறிப்புகள், கைச்சாடைகள், ஒலியங்கள், எழுத்துக்கள் என அவை பலவாம். ஆயினும் மொழியே இவற்றுள் தலையாயது. மொழியென்பது மொழியப்படுவது, வாயால் மொழிந்து காதால் கேட்கப்படுவது. 'மொழி' யென்று தமிழர்கள் பெயரிட்டுள்ளமை மிகவும் பொருத்தமுடையதாகும். 'Language' என்ற சொல்லுக்கு நாவால் உண்டாக்கப்படுவது என்று பொருளாகும். 'நா' மட்டும் இருந்தால் போதுமா? பல், உதடு, இவை பொருந்திய வாய் இன்றேல் மொழி ஒலி உண்டாகாதே, அன்றியும் ஒலிக்கப்பட்ட ஒலி பிறரால் கேட்கப்படவும் வேண்டுமே. ஆதலின் மொழி என்பது பொருள் பொதிந்த ஒலியை வாயினின்றும் எழுப்ப, அதனைக் காது கேட்டற்

சூரியதாகும். பொருள் பொதிந்த ஒலியைத் தோற்றுவிக்கவும், அப்பொருளை அறிந்து கொள்ளவும் மூளை வேண்டும். மூளை, வாய், காது இம்மூன்றும் மொழியைத் தோற்றுவிக்கும் இன்றியமையா உறுப்புகள் எனலாம்.

ஏனைய உயிர்களும் ஒலியைத் தோற்றுவிக்கின்றன. நாய்கள் குரைக்கின்றன; பூனைகள் கத்துகின்றன; அரிமாக்கள் முழங்குகின்றன; ஆடுகள் அலறுகின்றன; குதிரைகள் கனைக்கின்றன; களிறுகள் பிளிறுகின்றன; மயில்கள் அகவுகின்றன; காகங்கள் கரைகின்றன; குயில்கள் கூவுகின்றன. இவ்வாறு அவை ஒலிகளை எழுப்புதலால் தம் உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்துகின்றன என்பது உண்மைதான். என்ருலும் மக்களைப்போல் அவை வரம்பின்றி வெளிப்படுத்தும் ஆற்றல் பெற்றில. மகிழ்ச்சி, அச்சம், பசி, சீற்றம் முதலிய உணர்ச்சிகளைத்தான் அவை வெளிப்படுத்தக் கூடுமேயன்றி, உள்ளத்தெழும் கருத்துக்களைத் தொடர்பாக வெளிப்படுத்தும் ஆற்றல் பெற்றில. மக்கள் வெளிப்படுத்தும் மொழியாம் ஒலி நூற்றாண்டுகள் தோறும் வேற்றுமையடைந்து வருகின்றது. அவர் தம் நாகரிக வளர்ச்சிக்கேற்ப மொழி ஒலிகளும் மாறுபாடடைகின்றன. ஏனைய உயிர்களோ பல்லாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னர் எவ்வாறு ஒலிகளை வெளிப்படுத்தினவோ அவ்வாறே இன்றும் வெளிப்படுத்தி வருகின்றன. ஒலியை வெளிப்படுத்தும் ஆற்றலில் பிற உயிர்கள் மக்களோடு ஒற்றுமை பெற்றிருக்கலாம். ஆனால் ஒலியை வெளிப்படுத்தும் ஆற்றலால் மக்கள் சிறப்படைய வில்லை. குறிப்பிட்ட ஓர் ஒலிக்கு, குறிப்பிட்ட ஒரு கருத்து எனக் கொண்டு தம் கருத்தைப் பிறர்க்கு அறிவிக்கும் ஆற்றலிலேயே மக்கள் சிறந்து விளங்குகின்றனர். இவ்வாறு

கருத்த அறிவிக்கும் ஒலிமுறையே மொழியெனப் படும்.

மொழியின் தோற்றத்தை ஆராயப் புகுந்தோர் பலரும் பலவாறு தம் கொள்கைகளை வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். அஃறிணை உயிர்கள் எழுப்பும் ஒலிகளைப் பின்பற்றி மக்கள் தம் மொழியை அமைத்துக் கொண்டனர் என்பாரும், இன்ப துன்ப நிகழ்ச்சிகளால் உணர்ச்சியை வெளிப்படுத்தத் தொடங்கி, மொழியை உருவாக்கினர் என்பாரும் உளர். கடவுளே மொழியை மக்களுக்குக் கற்பித்தார் என்று கூறினாரும் உளர். மொழியின் தோற்றத்தை எவராலும் வரையறுத்துக் கூறுதல் இயலாது. ஊசித்து உரைக்கலாம்; ஆனால் உண்மை காண்டல் அரிது. மொழியைப் பற்றி நமக்குள்ள சான்று எழுத்து ஒன்றே. ஆனால் எழுத்து மொழி தோன்றுவதற்கு முன்னர் பேச்சு மொழி தோன்றியிருக்க வேண்டும். 'மொழி' என்ற தமிழ்ப் பெயரே அதற்குத் தக்க சான்றாகும்.

பேச்சு மொழி தான் மக்களை ஒன்றி வாழச் செய்கின்றது. ஆசிரியரையணுகும் மாணவரும், மருத்துவரை நாடும் நோயாளியும், காதலியைத் தேடும் காதலனும், மக்களைக் கொஞ்சும் தாயும், மெய்ப்பொருளை அறிவிக்க விரும்பும் குருவும், கட்சியை வலுப்படுத்தும் தலைவரும் பேச்சு மொழியின்றேல் ஒன்றும் செய்ய தற்கிலர். ஆயினும் ஆசிரியர் கூறும் அறிவுரையும், மருத்துவர் அறிவிக்கும் பிணி தீர்க்கும் முறையும், காதலன் உரைக்கும் காதல் மொழிகளும், அன்னை கொஞ்சும் தாலாட்டும், குரு வெளிப்படுத்தும் மெய்யுணர்வுக் கொள்கைகளும், தலைவர் மொழியும் வீர உரைகளும் நிகழ்த்துக்கவும் நேரில் இல்லாதார்க்குத்

தெரிவிக்கவும் உதவியாயிருக்கக் கண்டுபிடித்த முறையே எழுத்து மொழியாகும்.

மொழி, பேச்சிலும் எழுத்திலும் நாட்டுக்கு நாடு, இடத்திற்கு இடம் வேறுபட்டுள்ளன. ஒரிடத்தில் தோன்றிய மொழியே காலப்போக்கில் இவ்வாறு வேறுபட்டமொழிகளாகச் சிதைந்து வளர்ந்துள்ளன என்று கூறுவாருமுளர். இவ்வாறு கூறுவதை மெய்ப்பிப்பான் போல் சில சொற்கள் பல்வேறு மொழிகளில் காணப்படுகின்றன. தாய் தந்தையரைக் குறிக்கும் 'அம்மா, அப்பா' என்ற சொற்களும், கப்பலைக் குறிக்கும் 'நாவாய்' என்ற சொல்லும், பூனையைக் குறிக்கும் 'பூசை' என்ற சொல்லும் பல்வேறு மொழிகளிலும் காணப்படுகின்றன. ஆனால் மொழி எவ்விடத்தில் எப்பொழுது தோன்றிற்று என்று திட்டவாட்டமாகக் கூற இயலாது.

'அம்மா' என்று, மக்களுடன் நெருங்கிப் பழகும் விலங்குகளாம் பசுவும் எருமையும் ஆடும் கூப்பிடக் காண்கின்றோம். தமிழில்தான் 'அம்மா' எனும் சொல் முழு உருவுடன் ஒலிக்கப்படுகின்றது. ஆதலின் தமிழே இயற்கையை ஒட்டி எழுந்த உலக முதன் மொழியென்று கூறுதல் சாலும்.

கடலிடையிட்டும் காடியிடையிட்டும் மலையிடையிட்டும் வாழ நேர்ந்த காரணத்தால் ஒரு கூட்டத்தினர்க்கும் இன்னொரு கூட்டத்தினர்க்கும் தொடர்பின்றி அவரவர் போக்கில் கருத்தை அறிவிக்கும் மொழியாம் கருவியை உருவாக்கிக் கொண்டனர் மக்கள்.

பேச்சு மொழியை நிலைக்கச் செய்யவும், பேசுவோர் நேரிலின்றிப் பேச்சைக் கேட்கவும் தூண்

புரியப் படைத்துக்கொண்ட எழுத்து மொழி பற்றிப் பல்வேறு கருத்துக்கள் நிலவுகின்றன.

கருத்தை அறிவிப்பதற்கு முதலில் ஓவியங்களை வரைந்தனர் என்றும், அவ்வோவியங்களிலிருந்தே பின்னர் எழுத்து முறை தோன்றிற்று என்றும் ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர். தமிழிலும் 'கண்ணெழுத்து' என்னும் பிரிவு சித்திர எழுத்தையே குறிக்கும் என்பர் சிலர்.

மெசொபொடாமியாவின் சுமேரியரும் நீல ஆற்றுச் சமவெளியின் எகிப்தியரும் பண்டைச் சீனர்களும் ஓவிய எழுத்து முறையை நன்கு வளர்த்தனர். ஆனால் அவர்கள் பயன்படுத்திய கருவிகள் வெவ்வேறு தன்மையன. சுமேரியர்கள் பசுங்களிமண்ணில் முளைபோன்ற கருவிகளைப் பதித்து எழுத்துக்களை உருவாக்கினர். ஆதலின் அது முளை வடிவ எழுத்து முறை என அழைக்கப்பட்டது. எகிப்தியர்கள் கல்லில் உளிகொண்டு செதுக்கி எழுத்துக்களை அமைத்தனர்; அதனை திருக்கல் எழுத்து முறை (Hieroglyph = Sacred Stone) என்றனர். பின்னர் துகிலிகையால் 'பேபீரசு' எனப்படும் பொருளில் எழுத்தத் தொடங்கினர். ஐரோப்பிய நாடுகளில் கல்லிலும் அரக்குப்பாளத்திலும் எழுத்தாணி போன்ற கூரிய கருவியால் எழுதினர். பின்னர் ஆட்டுத் தோலிலும், மரப்பட்டையிலும் பறவை இறகின் அடி முனையால் மை தொட்டு எழுத்தத் தொடங்கினர். தமிழர்கள் கூரிய முனையுள்ள எழுத்தாணியால் பனையேட்டில் எழுதினர்.

முதலில் தோன்றிய ஓவிய எழுத்து என்பது பொருளைக் குறிக்க ஓவியம் வரைந்த முறையாகும். ஞாயிற்றைக் குறிக்க ஒரு வட்ட வடிவத்தையும், மதி

யைக் குறிக்க ஒரு பிறை வடிவத்தையும், மரத்தைக் குறிக்க கிளைகளோடு கூடிய அடி மரத்தையும் வரைந்து காட்டினர். வடிவங்களைப் புலப்படுத்தவே முதலில் வரைந்தனர். பின்னர் செயலைக் குறிப்பதற்கு வடிவம் வரையத் தலைப்பட்டனர். நடப்பது போன்ற நிலையிலுள்ள மனித வடிவம் போதலையும், வாயினிடம் உணவு கொண்டு வரும் கை வடிவம் உண்ணுதலையும் குறிக்குமாறு வரைந்தனர். சீனர்கள் நன்மையைக் குறிப்பதற்கு ஒரு பெண்ணையும், குழந்தையையும் வரைந்தனர்; கிழக்கைக் குறிப்பதற்கு ஞாயிற்றையும் மரத்தையும் வரைந்தனர். (ஞாயிறு தோன்றுங்கால் மரங்களுக்கு மேலே தோன்றி வரும் என்பதாம்.) சீனர்கள் இம்முறையை மேலும் வளர்த்து ஒவியங்களை மாறி மாறிச் சேர்த்துக் கருத்துக்கள் புலப்படுத்துவதில் வெற்றி கண்டனர். இன்னும் இம்முறையைப் பயன்படுத்துகின்றனர். உருவப் பொருள்களைக் காட்டும் ஒவியங்கள் சிலவற்றை மாறி மாறிச் சேர்ப்பதால் நாற்பதாயிரம் கூட்டெழுத்துக்களைப் பெற்றுள்ளனர். இம்முறையால் சீன நாட்டின் பல பகுதிகளில் உள்ள மக்கள் பேச்சு முறை வேறுபடப் பேசினாலும், வரிவடிவம் ஒன்றாகவே அமைந்துள்ளது. இப்பொழுது நாம் '9' என்று எழுதி ஒன்பது என்று தமிழரும், தொம் மிதி என்று தெலுங்கரும், நவம் என்று வட மொழியாளரும், 'நவ்' என்று இந்தி மொழியினரும், 'நயின்' என்று ஆங்கில மொழியாளரும் கூறுவது போன்று சீனரின் வரிவடிவ மொழியும் ஒலி வடிவ மொழியும் வேறுபட்டுள்ளன. ஒரு பகுதியில் உள்ள சீனர் இன்னொரு பகுதியில் உள்ள சீனர் பேசுவதை விளங்கிக்கொள்ள மாட்டார்; ஆனால் எழுதுவதை அறிந்து கொள்வார்.

மேல் நாட்டில் எழுத்துமுறை தோன்றி வளர்ந்தது இதனின்றும் வேறுபட்டதாகும். சில காலம் பண்டை மக்கள் ஒவியத்தாலும் ஒவியக் கலப்பு முறையாலும் கருத்துக்களை அறிவித்து வந்தனர், எனினும் செமிட்டிக்கு இனத்தவர் ஒவிய அடையாளங்களைக் கருத்துக்களைப் புலப்படுத்துவதற்குப் பயன்படுத்தாமல், பேச்சு மொழி ஒலிகளை அறிவிக்கப் பயன்படுத்தினர். இம்முறை எழுத்து முறையிலேயே ஒரு பெரும் புரட்சியை உண்டு பண்ணிவிட்டது. வீட்டைக் குறிப்பதற்கு முதலில் வீட்டையே எழுதிக் காட்டினர். பின்னர் அவ்வீட்டு வடிவம் வீடு என்னும் பொருளைக் குறிக்காமல் 'வீடு' என்னும் சொல்லின் முதல் ஒலியைக் குறிப்பதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டது. A. B. என்னும் ஆங்கில எழுத்துக்கள் இவ்வாறே பொருளின் வடிவங்களிலிருந்தே தோன்றியனவாம். 'A' என்பது எருதின் தலையைக் குறிக்க எழுதப்பட்ட ஒவியத்திலிருந்து தோன்றியதாகும்.

எழுத்து முறையானது செமிட்டிக்கு இனத்தவரிடமிருந்து கிரேக்கரிடம் சென்றது. பின்னர் கிரேக்கரிடமிருந்து உரோமானியரிடம் சென்றது. உரோமானியர் வடிவங்களில் சில மாறுதல்களைச் செய்தும் புதிய வடிவங்களைச் சேர்த்தும் எழுத்து முறையைச் செம்மைப்படுத்தினர். இன்று மேலை நாட்டார் பயன்படுத்தும் எழுத்துமுறை உரோமானியரால் உண்டுபண்ணப்பட்ட முறை தான் என்பர். ஆனால் அவரவரும் அவரவர்க்கு வேண்டும் சில வடிவ வேறுபாடுகளைச் செய்து கொண்டுள்ளனர். ஆதலால்தான் பிரஞ்சு, செருமன், அங்கேரியன் முதலிய மொழிகள் உரோமானிய எழுத்து முறையையே மேற்கொண்டிருந்த

போதிலும் வரிவடிவ வேறுபாடுகள் அம்மொழிகளில் நிலவக் காணலாம்.

பழைய செமிடிக்கு எழுத்துமுறை வலது பக்கத் திலிருந்து இடதுபக்கத்திற்குச் செல்லும் முறையில் எழுதப்பட்டது. ஈபுரு மொழியும், அராபிய மொழியும் இம்முறையில்தான் இன்றும் எழுதப்படுகின்றன. எழுத்து முறையைப் பண்டைய செமிடிக்கு இனத்தவரிடமிருந்து கடன் பெற்ற பண்டைக் கிரேக்கர்கள் எம்முறையில் எழுதுவது என்று உறுதிப்பாடு கொள்ளாமல் வலமிருந்து இடமும் இடமிருந்து வலமும் மாறிமாறி எழுதி வந்தனர். இம்முறையையே "எருது உழும் முறை" என்று அழைத்தனர். வயலில் ஏர் உழுங்கால் படைச்சால் மாறிமாறி வருவதை அறிவோம் அன்றோ? அப்படைச்சால் போன்று வலது பக்கமிருந்து இடது பக்கம் எழுதிச் சென்று பின்னர் அவ்விடப் பக்கத்திலிருந்து திரும்பி வலப்பக்கம் வந்து, பின்னர் அவ்வலப் பக்கத்திலிருந்தே இடப்பக்கம் செல்லுவது ஆகும். பின்னர் இம்முறையை விட்டு இடது பக்கமிருந்து வலது பக்கம் செல்லும் முறையையே நிலையாகக் கொண்டுவிட்டனர். உரோமானியர்கள் இம்முறையையே ஏற்றுக்கொண்டனர். அவர்களிடமிருந்து ஆங்கிலேயரும் பிறரும் கற்றுக்கொண்டனர்.

கிரேக்கர்கள் தமக்குரிய வரிவடிவ முறையொன்றையே கொண்டுள்ளனர்; உருசியரும், சிலேவியரும் (Slavic peoples) கிரேக்கரிடமிருந்தே எழுத்து முறையைக் கற்றுள்ளனர்.

ஆங்கிலேயர்களின் முன்னோர்களான ஆங்கில சாக்சானியர்கள் உருனிக்கு (Runic) என்று அழைக்கப்பட்ட ஒரு எழுத்து முறையைக்கொண்டிருந்தனர்.

இவ்வெழுத்துக்களுக்கு மந்திர ஆற்றல் உண்டு என்று கருதித் தம் போர்க் கருவி மீதும் பிற கருவிகள் மீதும் இவ்வெழுத்துக்களைப் பொறித்து வந்தனர். சிகாந்தினேவியர்களும் (Scandinavians) இவ்வெழுத்து முறையையே கொண்டிருந்தனர். ஆங்கில சாக்சானியர்களும் சிகாந்தினேவியர்களும் கிருத்துவ சமயத்தைத் தழுவிய ஞான்று உருனிக்கு முறையைக் கைவிட்டு உரோமானிய முறையைக் கொண்டனர்.

தமிழர்கள் எழுத்து முறையை என்று அமைத்துக் கொண்டனர் என்று எவராலும் வரையறுத்துக் கூற இயலாது. நமக்குக் கிடைத்துள்ள நூல்களுள் “தொல்காப்பியம்” தமிழ் எழுத்து முறையை விரிவாக ஒன்பது இயல்களில் ஆராய்கின்றது. இத்தகைய விரிவான ஆராய்ச்சி வேறு எம்மொழியினும் காண்டல் அரிது. ‘எழுத்து’ என்னும் சொல் ஒலி வடிவத்தை (Sound)யும் குறிக்கப் பயன்பட்டுள்ளது. ஆதலின் பேச்சு மொழி தோன்றியவுடனே எழுத்து முறையையும் அமைத்துக்கொண்டனர் என்று எண்ண இடம் தருகின்றது. அன்றியும் தமிழில் வரிவடிவ எழுத்து ஒலி வடிவ எழுத்தையே சுட்டுகின்றது. கருத்தினையோ (Idea), பொருளையோ (object) சுட்டுவதின்று.

உலகில் எழுத்து முறையை முதன் முதல் அமைத்துக்கொண்டவர் தமிழரே என்றும் தமிழரிடமிருந்து சுமேரியர் கற்றுப் பிற இனத்தவர்க்கு அறிவித்தனர் என்றும் ஆராய்ச்சியாளர் சிலர் கூறுகின்றனர். தமிழர்கள் கி. மு. ஏழாம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பே செப்பமுள்ள எழுத்து முறையைக் கொண்டிருந்தனர் ஆதலின், எழுத்து முறை தமிழர்களிடமிருந்தே பிற மொழியாளர்க்குச் சென்றுள்ளது என்பது

னும் கூற்றுப் பொருத்தமும் உண்மையும் உடையதாகவே தோன்றுகின்றது.

இன்று இருவித எழுத்து முறைகள் உள. ஒன்று ஒலியைக் குறிப்பிடும் முறையாகும்; மற்றொன்று கருத்தினை அறிவிக்கும் முறையாகும்.

கருத்தை விளக்கும் ஒவிய எழுத்து முறையைச் சீனர்களும் சப்பானியர்களும் இன்றும் கொண்டுள்ளனர். இவர்கள் உலக மக்கள் தொகையில் நான்கில் ஒரு பகுதியினர் ஆவார். நான்கில் மூன்று பகுதியினராம் ஏனைய மக்கள் ஒலியைக் குறிக்கும் எழுத்து முறையையே மேற்கொண்டுள்ளனர். ஒலியெழுத்து முறையினர் ஒவிய (கருத்து) எழுத்து முறையை அறவே விட்டுவிட்டனர் என்ற கூறுதல் முடியாது. மருத்துவம், கணிதம், சோதிடம், வானவியல் போன்ற துறைகளில் கருத்து எழுத்து முறையையே படுத்தப்படுகின்றது. முற்றுப்புள்ளி, அரைப்புள்ளி, கால் புள்ளி, வியப்புக்குறி போன்றனவெல்லாம் கருத்து எழுத்து முறையேயாகும்.

ஒலி எழுத்து முறைகளில் தமிழ் எழுத்து முறையே சாலச் சிறந்ததாக அமைந்துள்ளது. தமிழில் ஒலியைக் குறிக்கும் வரி வடிவங்கள் முப்பத்தொன்றேயாகும். ஆங்கிலத்தில் வரி வடிவங்கள் இருபத்தாறு என்றாலும் ஒரே வரி வடிவம் வெவ்வேறு ஒலிகளைத் தருகின்ற முறையில் சில எழுத்துக்கள் உள்ளன. தமிழில் அவ்வாறு இன்று. வல்லின எழுத்துக்கள் மெல்லினச் சேர்க்கையாலும், சார்ந்து வரும் பிற எழுத்துக்களினாலும் ஒலிப்பு முறையில் சிறிது வேறுபடக் கண்டாலும் அதனால் பொருள் வேறுபாடு ஏற்படாது. மிகமுயற்சியின்றி ஒலிப்பதற்குரிய எழுத்து முறையையுடையது தமிழேயாகும்.

மொழிகளில் எழுத்து முறை தோன்றிய பின்னர் நூல் வழக்கு உலக வழக்கு என இரு வகை வழக்குகள் தோன்றிவிட்டன. தமிழில் செய்யுளாறு என்றும் வழக்காறு என்றும் தொல்காப்பியரால் அழைக்கப்பட்டுள்ளன. இருவகை வழக்குகளும் எல்லா மொழிகளிலும் உண்டு. உலக வழக்கு என்பது சிதைந்த வழக்கு அன்று. அஃதும் இலக்கண நெறியை ஒட்டித்தான் செல்லுதல் வேண்டும். உலக வழக்கு, நூல் வழக்கால் செப்பம் அடைதல் வேண்டும். நூல் வழக்கு, உலக வழக்கால் உயிர்த் துடிப்பும் ஒட்டமும் பெறுதல் வேண்டும்.

எழுத்து முறை பெறாத மொழிகள் ஆண்டுகள் தோறும் மாறிக்கொண்டே சென்று பின்னர் மாய்ந்துவிடும். நூல் வழக்கை ஒட்டிச் செல்லாது. உலக வழக்கைப் போற்றிவரும் மொழிகள் நூற்றாண்டு தோறும் விரைந்த மாற்றத்தைப் பெற்று வாழும் இயல்பினவாகிவிடும். ஆங்கில மொழி நூற்றாண்டு தோறும் வேறுபாடடைந்துள்ளமை இதனாலேயே. தமிழ் மொழி இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள் ஆகியும் ஆங்கிலம்போல் மாற்றத்திற்கு ஆளாகாமல் இருப்பது, உலக வழக்கு நூல் வழக்கைத் தழுவி யே செல்லுதல் வேண்டுமென்ற மரபினை அது பெற்றிருப்பதால் தான்.

ஒரு மொழி வழங்கும் நாட்டில் இன்னொரு மொழியாளர் குடியேறுவதனாலும், ஆட்சி செலுத்துவதனாலும் மொழி மாற்றம் நிகழ்வதுண்டு. வேற்று மொழிக் கலப்பால் ஒரு மொழி சிதைந்து பல்வேறு மொழிகளாக உருப்பெறுதலும் இயல்பே.

மொழி என்பது மக்கள் முயன்று கற்கும் ஒன்றே. யன்றிக் கருவிலேயே அமைந்து வருவதன்று. தமிழ்ப்

பெற்றோர்களுக்குப் பிறந்த குழந்தையை ஆங்கிலேயரிடையே வளரவிட்டால். அக்குழந்தை ஆங்கிலேயரைப் போல ஆங்கில மொழியைப் பேசுமேயன்றித் தமிழ் மொழியைப் பேச அறியாது. பின்னர்த் தமிழ் மொழியைக் கற்றாலும் தமிழரைப்போல் பேசும் ஆற்றலைப் பெறாது. ஆதலின் இனத்துடன் (Race) மொழியை இணைத்தல் கூடாது என்பர். மக்கள், குழந்தைகளைப் போல மொழியைக் கற்று வாழத் தலைப்படுவதால் பயன்தரு மொழியே மக்களால் விரும்பிக் கற்கப்படும். மக்களால் விரும்பிக் கற்கப்பட்டுப் பயிலப்படாத மொழி விரைவில் மறைந்து ஒழியும்.

ஒரு நாட்டில் வழங்கும் மொழி, அந்நாட்டு அரசு மொழியாகவும், கல்வி பயிற்றும் கருவி மொழியாகவும், கலை பல நிறைந்துள்ள உயர் மொழியாகவும், மக்களுக்கு வேண்டியன யாவும் அளிக்கவல்ல அறிவு மொழியாகவும் இருந்தால் அன்றி அம்மொழி காலத்தை வென்று நிலைத்து நிற்க இயலாது. நாட்டு மக்கள் அனைவரும் கற்றவர்களாய் வழுவின்றி எழுதவும் உரையாடவும் வல்லவர்களாக இருத்தல் வேண்டும். புதியன புனையும் அறிவியற் பேரறிஞர்களும், இலக்கியம் படைக்கும் நுண்மாண் நுழை புலப்புலவர்களும், அருட்பா அளிக்கும் அருட் புலவர்களும், அரசியல் அறிஞர்களும், மெய்யுணர்வாளர்களும் நாட்டில் ஆண்டுகள் தோறும் தோன்றிக்கொண்டே இருக்க வேண்டும். அந்நாட்டில்தான் மொழியும் வளம்பெற்று எவ்வகைக் கருத்தையும் இனிதே எளிதே விளக்கும் ஆற்றல் பெற்று எவரும் போற்றிக் கற்குமாறு சிறந்து விளங்கும்.

மொழியானது ஒலியியல், சொல்லியல், தொடரியல் என முத்திறப்படும். கருத்தை அறிவிக்குங்கால் சில சொற்கள் சேர்ந்த தொடர் உருவாகின்றது.

ஒன்றைப்பற்றி எண்ணுங்களாலும் தொடர் தொடராகவே சொற்கள் அமைகின்றன.

தொடர், சொற்களால் ஆகின்றது. சொல், ஒனிகளால் அமைகின்றது. தொடர் அமைப்பு, சொல் அமைப்பு ஆயவற்றைக் கொண்டே மொழிகளைக் குடும்பங்களாகப் பிரித்துள்ளனர்.

அவை தனி நிலை மொழிகள் என்றும், ஒட்டுநிலை மொழிகள் என்றும், ஒட்டறியா நிலை மொழிகள் அல்லது திரிபு நிலை மொழிகள் என்றும் பெயர் பெறும். ஒரே மொழியிலேயே இம்முன்று நிலைகளும் தோன்றும் என்று கூறுவாறுமுளர்.

மக்களின் அடிப்படையில் மொழிகளைக் குடும்பங்களாகப் பிரித்தலும் உண்டு. அவ்வாறு பிரிக்கப்படும் மொழிகளிடையே, தொடர் அமைப்பிலும், சொல்லமைப்பிலும், வேற்றுமையுருபுகள் ஏற்கும் வகையிலும், காலம் தெரிவிக்கும் முறையிலும் வேற்றுமையும் காணப்படும்; ஒற்றுமையும் காணப்படும். ஒற்றுமை இயல்புகள் பல மொழிகளை ஒரு குடும்பத்திற்கு உரியனவாக்கும்.

ஒரு மொழியே பலவகைக் காரணங்களால் பல மொழிகளாகக் கிளைத்து ஒரு குடும்ப நிலையை அடைதலும் உண்டு. தமிழே தக்க எடுத்துக்காட்டாகும்.

2. மொழிகளும் மொழிக் குடும்பங்களும்

உலகில் ஈராயிரத்து எழுநூற்றுத் தொண்ணூற்று (2796) வேறுபட்ட மொழிகள் உள்வாம். இவைகளை எல்லாம் சில குடும்பங்களாகப் பிரித்துள்ளனர். அவை இந்தோ-ஐரோப்பியன், செமிதிக்கு, சீனம், மலேயா, பொலீசியன், சிதியன் எனப்படும். சிதியன் குடும்பத்தில் திராவிட மொழிகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. ஆயினும் திராவிட மொழிகள் என்று கூறப்படுவனவற்றைத் தமிழ்க் குடும்பம் என்று பெயரிட்டுத் தனிக் குடும்பமாகக் கருதுவதே ஏற்புடையதாகும்.

இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிக் குடும்பத்தில் எட்டுக் கிளைகள் உள்ளன. இன்றும் உயிருடன் வாழ்கின்றன.

1. செருமன் குழு : ஆங்கிலமும் இதில் சேரும்.
2. இலத்தீன், உரோமான்கு. 3. கிரீக்கு.
4. சிலேவிக்கு: இதில் உருசியம், போலீசு, செக்கு (czech), யூகோசிலாவிய மொழிகள் முதலியன அடங்கும். 5. கெல்டிக்கு : இதில் ஐரீசு மொழி

யும் வெல்சு மொழியும் அடங்கும். 6. அல்பீனிய மொழி. 7. ஆர்மீனிய மொழி (6,7 இவை இரண்டும் சிறிய அளவினவே). 8. இந்தோ-ஈரானியம். இது வடஇந்தியாவிலும், நடு இந்தியாவிலும், பாகிஸ்தான், ஈரான், ஆப்கானிசுத்தான் ஆய இடங்களிலும் வழங்குவது. இந்துஸ்தானியும் பெரிசியன் மொழிகளும் யாவரும் அறிந்த இதன் கிளைகளாகும்.

இவைகள் உலக மொழிகளில் பெரும் பகுதியைக் கொண்டிருந்த போதிலும், இவைகள் மட்டும் தான் உலகின் மொழிகள் என்று எண்ணிவிடுதல் கூடாது. சிறியனவும் பெரியனவுமாய் பல குடும்பங்கள் உள்ளன.

செமிடிக்கு என்பது இன்னொரு முதன்மைக் குடும்பமாகும். இக்குடும்பத்தில் குறிப்பாகக் கூறக் கூடியன ஈப்ருவும் அராபியுமாகும். இவை இரண்டும் ஆங்கிலமும் செருமன் மொழியும் போல் நெருங்கிய உடவுடையன.

சீன மொழி உலகிலேயே மிகுந்த மக்களால் பேசப்படும் தனிப்பெரு மொழியாகும்.

இதனுடன் தாய்லாந்து, பருமா, திபேத் ஆய் நாடுகளில் வழங்குவனவற்றையும் சேர்க்கலாம். பின்லாந்திலும் அங்கேரியாவிலும் வழங்கும் மொழிகளை ஒன்றாக்கலாம். சப்பான் மொழியும் கொரிய மொழியும் உள. மலேயா—பொலீனீசியக் குடும்பம் இந்திய அமைதிக் கடல் தீவுகளில் ஆப்பிரிக்காவின் கிழக்குக் கரையிலிருந்து—மேற்குக் கரைவரை—மலேயா, இந்தோனேசியா, சீயூசிலந்து, பிலிப்பையின்—ஆவாய் உள்ளிட்ட பகுதிகளில் நிலவுகின்றது.

தென்னிந்தியாவிலும், வட இந்தியாவில் ஆங்காங்கும், இலங்கை, மலேயா, பருமா முதலிய இடங்களிலும் தமிழ்க் குடும்பம் வாழ்கின்றன. இவைகளில் திருத்தமுற்றன ஆறு என்றும், திருத்தமுறாதன ஆறு என்றும் அறிஞர் காட்டுவல் கூறியுள்ளார்.

திருத்தமுற்ற ஆறு என்பன :- தமிழ், மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம், துளு, குடகு.

திருத்தமுறாத ஆறு என்பன :- துதம், கோதம், கோண்டு, கூ, ஓரியன், இராச் மகால்.

அமெரிக்காவில் வடக்கிலும் தெற்கிலும் நடுவிலும் ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட மொழிகள் வழங்கக்காணலாம். இம்மொழிகளையும் குடும்பங்களாகப் பிரித்துள்ளனர். என்றாலும் இந்தோ ஐரோப்பியக் குடும்பத்துடனே செமிதிக்கு குடும்பத்துடனே உறவுபடுத்த இயலவில்லை. ஆப்பிரிக்காவிலும் நூற்றுக்கணக்கான மொழிகள் அந்நாட்டு நீக்ரோ மக்களால் பேசப்படுகின்றன. ஆசிரேலியாவிலும் குறைந்தது நூறு மொழிகளேனும் வழங்குகின்றன என்று கூறலாம்.

நாம் குறிப்பிட்ட (2796) ஈராயிரத்து எழுநூற்றுத்தொண்ணூற்று மொழிகளும், மொழிக் குடும்பங்களிலும், வழங்கும் நிலப் பரப்பிலும் சம எண்ணிக்கையுடன் நிலவவில்லை. அவ்வாறு எல்லாம் சம நிலையில் வழங்குவனவாய் இருப்பின் ஒவ்வொரு மொழிக்கும் ஒரு பத்து நூறாயிரம் மக்கள் உரியவர்களாய் இருப்பர். ஆனால் பெரும்பாலான மொழிகள் குறிப்பாக அமெரிக்க இந்திய, ஆப்ரிக்க, ஆசிரேலிய மொழிகள் நூற்றுக்கணக்கான மக்களையே பெற

றிருக்கின்றன. இன்னும் குறைந்த எண்ணிக்கையுடைய மக்கள் பேசும் மொழிகளும் உள்.

மிகுதியான மக்களால் பேசப்படுகின்ற மொழிகளை வரையறுத்துக் கூறிவிடலாம். ஐந்து கோடி மக்களுக்கு மேல் பேசுகின்ற மொழிகள் பதின்மூன்றேதான்.

பேசும் மக்கள் எண்ணில், மொழிகளை வகுப்பது என்றால் முதலில் வருவது சீன மொழிதான். சீன மொழி அதன் கிளை மொழிகளுடன் (Dialects) நாற்பத்தைந்து கோடி மக்களால் பேசப்படுகின்றது. அடுத்து வருவது ஆங்கிலமாகும். ஆங்கில மொழி பேசுவோர் தொகை உலகமெங்கணும் இருபத்தைந்து கோடிக்கும் மேற்பட்டதாகும். இந்துஸ்தானி இருபதுகோடி மக்களால் பேசப்படுகின்றது என்பதால் அடுத்து வருவது இஃதே. தமிழ் மொழியும் அதன் கிளை-இன மொழிகளுடன் பன்னிரண்டு கோடிக்கு மேல் பேசும் மக்களை உடையது என்று கூறலாம். ஆனால் அவைகளைத் தனித்தனி மொழிகளாகக் கருதிக் கணக்கிடுவதால் ஐந்து கோடிக்கும் குறைந்த மக்களால் ஒவ்வொன்றும் பேசப்படுவதாக மதிக்கின்றனர். “ஒற்றுமை நீங்கில் அனைவர்க்கும் தாழ்வே” என்பது இங்கு முற்றிலும் உண்மையாகிவிட்டது.

உருசிய மொழி, சிபானிசு (Spanish) மொழி, செருமன் மொழி ஆகியவை ஒவ்வொன்றும் பத்துக் கோடி மக்களுக்குரியனவாகும். உருசிய மொழியுடன் உக்ரேனிய மொழியையும் வெள்ளை உருசியர் மொழியையும் சேர்த்தால் அதனைப் பேசுவோர் தொகை பதினைந்து கோடியாகும். பிரெஞ்சு மொழி பேசுவோர் தொகையும் சப்பான் மொழி பேசுவோர் தொகை

யும் ஏழு கோடிக்கும் பத்துக் கோடிக்கும் இடைப்பட்ட எண்ணிக்கையாக இருக்கலாம்.

இத்தாலிய மொழி, மலேயா மொழி, வங்காள மொழி, போர்ச்சுகீச மொழி, அராபி மொழி ஆயவைகள் பேசுவோர் தொகை ஐந்து கோடிக்கும் ஏழு கோடிக்கும் இடைப்பட்ட எண்ணிக்கையாகும்.

இவைகளில் சில உலகின் நிலப்பரப்பில் பெரும் பகுதியைத் தாம் வழங்குமிடமாகக் கொண்டுள்ளன. ஆங்கிலம் ஐந்தில் ஒரு பகுதியையும், உருசியம் ஆறில் ஒரு பகுதியையும் ஆட்சி புரிகின்றன. சப்பான் மொழியும் இத்தாலிய மொழியும் சிறு நிலப்பரப்புள் வழங்குகின்றன. ஆங்கிலமும் பிரெஞ்சும் உலக மெங்கும் பரவிய ஆட்சியைப் பெற்றுள்ளன. சீனம் இந்துஸ்தானி, வங்காளம் ஆயவை தம் நாட்டை விட்டு அப்பாற் சென்றில.

இவைகளில் சில வாணிபத்திற்கும், அறிவியல் ஆராய்ச்சிக்கும், கலைக்கும், இசைக்கும், இலக்கியத்திற்கும் உரியவையாகி மக்களால் விரும்பப்பட்டுக் கற்கும் நிலையில் உள்ளன.

எடுத்துக்கூறப்பட்ட பதின்மூன்று மொழிகளுள் ஆறு ஐரோப்பிய மேற்புலத்தைச் சார்ந்தன. அவையாவன: ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு, சிப்பானிசு, செருமானியம், இத்தாலியம், போர்ச்சுகீசியம். ஆறு ஆசிய - ஆப்பிரிக்கப் பகுதிகளைச் சார்ந்தன. அவையாவன: சீனம், சப்பானியம், இந்துஸ்தானி, மலேயம், வங்காளம், அராபி.

எஞ்சிய ஒன்றும் உருசிய மொழி கிழக்கு ஐரோப்பாவிலும் வட ஆசியாவிலும் பரவியுள்ளது. ஆங்கிலம் ஒன்றுதான் அளப்பரும் பேருக்கு உரியதாக

விளங்குகின்றது. உலகில் மிகுதியாகப் பேசுகின்ற மக்கள் தொகையை உடைய மொழிகளில் இரண்டாவதாக விளங்குகின்றது. உலகமெங்கணும் பரவியுள்ளது. ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில் ஞாயிறு மறைவதே கிடையாது என்று கூறி வந்தனர். அவ்வாட்சிப்பரப்புக்கூட இன்று குறைந்து விட்டது. ஆனால் அவ்வாட்சி மறைந்த இடங்களிலும் ஆங்கில மொழி இன்னும் ஆட்சி செய்து கொண்டதான் உள்ளது. "ஆங்கிலேயரை வெளியேற்றினாலும் ஆங்கிலத்தை வெளியேற்ற மாட்டோம்" என்று கூறிக்கொண்டு ஆங்கிலத்தை விரும்பிக் கற்கும் மக்களும் உளர். இன்று ஆங்கிலமே வாணிபத்திற்கும் தொழில் முறைக்கும் உயர் கல்விக்கும் உரிய மொழியாக உள்ளது. ஆங்கில மொழி பேசுவோரிடமே உலகச் செல்வ வளத்தில் அரைப்பகுதி அடங்கிக் கிடக்கின்றது. தொடர் வண்டி, உந்து வண்டி, தொலை பேசி, வானொலி, செய்தி இதழ், திரைப்படம் முதலியனவும் ஆங்கில மொழியாளர்க்கே உரிமையாக உள்ளன. அறிவியல்களை அளிக்கும் மொழிகளுள் ஒன்றாகவும் அறிவியல் அறிக்கைகளில் அரைப்பங்கைத் தாங்கி வரும் மொழியாகவும் உள்ளது. ஆதலின் உலக முழுதுக்கும் பயன்படக் கூடிய பொது மொழியாதற்குரிய தகுதியை ஆங்கிலம்தான் பெற்றுள்ளது. ஆயினும் மற்ற மொழிகளின் சிறப்பையும் உரிமையையும் நாம் புறக்கணிப்பதற்கில்லை.

தமிழர்களாகிய நாம் நம் தாய் மொழியாம் தமிழைப் புறக்கணித்து ஆங்கிலத்தையே போற்றி வந்தோம். ஆங்கிலத்தைப் போற்ற வேண்டியது நமது முன்னேற்றங் கருதியேதான் என்பதில் கருத்து வேறுபாட்டுக்கு இடம் இல்லை. ஆனால் அதற்காகத் தமிழை அறவே மறந்துவிடுதல் கூடாது

அன்றோ. நமக்கொரு பணிப்பெண் வேண்டிய நிலைமையை நினைத்து நமது வீட்டுத் தலைவியைப் புறக்கணித்து விடலாமா? தமிழர்களில் சிலர் அவ்வாறே செய்யும் நிலையில் இருக்கின்றனர். ஆங்கிலம் தமிழுக்கடுத்துக் கற்க வேண்டிய மொழியேயன்றித் தமிழை வீட்டுத்துக் கற்பதற்குரியதன்று. ஒவ்வொரு தமிழரும் தமிழை முதன் மொழியாகவும் ஆங்கிலத்தை இரண்டாம் மொழியாகவும் கற்றல் வேண்டும். கல்வி நிலையங்களில் அவ்வாறு கற்பதற்குரிய வசதிகளைச் செய்தல் வேண்டும்.

இந்திய அரசு இந்தி மொழியை எல்லோரும் கற்க வேண்டுமென்று மறைமுகமாக வற்புறுத்தி வருகின்றது. ஆங்கிலம் இன்னும் சில ஆண்டுகள் தான் இந்நாட்டில் பயன்படுத்தப்படும் என்று அதற்குரிய காலவரையறை செய்யப்பட்டுள்ளது. இந்தி ஆங்கிலத்தின் இடத்தில் அமரப் போகின்றது. ஆனால் ஆங்கிலம் போன்று அனைத்து வளமும் பெற இன்னும் பன்னூறு ஆண்டுகள் சென்றாலும் அதனால் இயலுமா?

தமிழ், தொன்மையும் வளமும் உடையது. ஆங்கிலமே தோன்றப் பெறாத காலத்தில் அஃது உயர் தனிச் செம்மொழியாக விளங்கியது. ஆங்கிலேயரைப் போன்று தமிழர்களும் திரைகடல் ஓடியும் செல்வம் ஈட்டினர்; கடல் கடந்தும் நாடுகளை வென்றனர். ஆனால் ஆங்கிலேயரைப் போன்று தம் மொழியைப் பிறர்மீது சுமத்தவில்லை. சென்றனர்; வென்றனர்; திரும்பினர். தமிழரும் ஆங்கிலேயர் வழியை-பிறரை அடிமைப் படுத்தும் வழியை மேற்கொண்டிருப்பின் இன்று தமிழும் உலகப் பொது மொழியாக ஆகும் தகுதியைப் பெற்றிருக்கும்.

நாகரிக மக்கள் கற்க வேண்டிய மொழிகளுள் ஒன்று தமிழ் என்பதையாரும் மறத்தல் இயலாது. உலக அரங்கில் இடம் பெறுவதற்கு முன்னர் அதன் பிறப்பிடமாம் இந்நாட்டில் அதற்குரிய இடத்தை அளித்தல் வேண்டும். பாரதகூட்டரசுச் செயல் முறை மொழிகளுள் ஒன்றாகத் தமிழை ஏற்கச் செய்தல் வேண்டும். பாரத மொழிகளின் தாயே தமிழ் தான். தாயைப் புறக்கணித்து, மகளைப் போற்றும் மதியழந்த மாந்தரைப்போல் இன்று தமிழைப் புறக்கணித்து இந்தியை ஆரியணையில் ஏற்ற முயல்கின்றனர். பழந்தமிழுடன் ஆரியம் வந்து கலந்ததனால் உண்டான விளைவே பாரத மொழிகளின் தோற்றம். ஆனால் பாரத மொழிகளின் தாய் ஆரியமே; தமிழும் அதன் புதல்விகளுள் ஒன்றே என்று கருதிவிட்டனர். வடவாரியம், இந்தோ ஐரோப்பிய குடும்பத்தைச் சேர்ந்தது. பழந்தமிழோ தனிக்குடும்பத்தைச் சார்ந்தது. மொழிக்குடும்பங்களை ஆராயின் ஒவ்வொரு குடும்பத்திற்கும் தனித்தனி இயல்புகள் உள என்பதை அறியலாகும்.

தமிழ்க் குடும்ப மொழிகளுள் திணை எனும் பாகுபாடு உண்டு. ஏனைய குடும்ப மொழிகளுள் இத்திணைப் பாகுபாடு காண்டல் அரிது.

இந்தோ ஐரோப்பிய மொழிகள் சொற்களின் இயல்புக்கேற்பப் பால் கூறும் முறையைக்கொண்டுள்ளது. பொருள் உயர்திணை ஆண் பாலீச்சார்ந்ததாய் இருக்கலாம். ஆனால் சொல் அஃறிணை ஒன்றன்பாலாய்க் கூறப்படும்.

இந்தோ - ஐரோப்பிய மொழிகளுள் சிலவற்றுள் எல்லாம் உயர்திணையே; ஆண்பால் அல்லது பெண்பால் என்ற பகுப்புத்தான் உண்டு.

செமிதிக்கு குடும்ப மொழிகளுள் எல்லாப் பொருள்களும் அஃறிணையாகவே கருதப்படுகின்றன. தமிழ்க் குடும்ப மொழிகளில்தான் பொருள்களின் இயல்புக்கேற்பத் திணை, பால் கூறும் முறை நிலவுகின்றது. பகுத்தறிவுக்கொத்துள்ளது.

இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஆரியத்திற்கும் தமிழுக்கும் உள்ள வேறுபாடுகள் பலவாம். அவையாவன :

தமிழில் வேற்றுமையை ஓர் உருபானும், பால் எண்களை விசுவிகளாலும் அறிவிக்கும் முறை உண்டு. ஆரிய மொழியில் வேற்றுமையும் எண்ணும் ஓர் உருபானும் பால் பிறிதொன்றானும் அறிவிக்கப்படுகின்றன.

தமிழில் பெயரைச் சிறப்பிக்கும் அடைகள் பெயர்களின் திணை பால் எண்களுக்கேற்ப மாறு. ஆனால் ஆரிய மொழியில் அவை மாறும். தமிழில் புதிய காசு என்று ஒருமையிலும் புதிய காசுகள் என்று பன்மையிலும் கூறும் முறை உளது. ஆனால் ஆரிய மொழியில் புதியகள் காசுகள் என்று அடை மொழிக்கும் பன்மை விசுதி சேர்த்துக் கூறும் முறை உண்டு.

தமிழ்க் குடும்ப மொழிகளில் எதிர் மறை விசுதிகள் உள. ஆனால் ஆரிய மொழியில் அவை இல்லை. தமிழில் முன்னின்றாரை உளப்படுத்தியும் நீக்கியும் கூறுவதற்கேற்ப இரு வகைத் தன்மைப் பன்மைப் பெயர்கள் உள. ஆரிய மொழியில் அவை இல்லை. தமிழில் அவ்விழி வேற்றுமை என்ற பகுப்புகள் உள. ஆரிய மொழியில் அவை இல்லை.

தமிழில் வியங்கோள்வினை, எச்சவினை உள. ஆரிய மொழியில் இல்லை. தமிழில் முதல் வேற்று

மைக்கு உருபு இல்லை. ஆரிய மொழியில் முதல் வேற்றுமைக்கும் உருபு உண்டு.

சொல்வகையான் ஈரேவல், முவேவல் தமிழில் உண்டு; ஆரிய மொழியில் இல்லை. தமிழில் பல வினைமுற்றுக்கள் உம்மையின்றி வந்து இறுதியில் நிற்கும் வினைமுற்றைத் தழுவும். ஆரிய மொழியில் இம்முறை இல்லை.

உயிரளவு மாறுதல் (Vowel gradation) ஆரிய மொழியில் மிகுதியாக உண்டு. தமிழில் அவ்வாறு மிகுதியாக இல்லை.

ஒருவன், ஒருத்தி இருவரையும் குறிக்க ஒருவர் என்ற சொல் தமிழில் உண்டு. ஆரிய மொழியில் இல்லை.

படர்க்கை வினையில் ஆண், பெண், அஃறிணை ஒருமைகளைக் குறிக்கத் தமிழில் தனி விசுதிகள் உள்; ஆரிய மொழியில் இல்லை. தமிழில் வேற்றுமை உருபுகள் தொக்கு வருதல் போன்று ஆரிய மொழியில் இல்லை.

தமிழில் சொற்கள் சேருங்கால் உயிர் முன் உயிர் வந்தால் உடம்படுமெய் தோன்றும். ஆரிய மொழியில் அவ்வாறு தோன்றுதல் அரிதே.

தமிழ்க் குடும்ப மொழிகட்கும் இந்தோ-ஐரோப்பியக் குடும்ப மொழிகட்கும் இத்துணை வேறுபாடுகள் இருந்த போதினும் இவையிடையே சில ஒற்றுமைக் கூறுபாடுகளும் உள்.

தமிழில் இரண்டு உயிர்களை உடம்படுத்த நகரம் அல்லது நகரம் வருதலுண்டு. கிரேக்க மொழியிலும் இம்மெய்கள் உயிர்களை உடம்படுத்த வருகின்றன.

அஃறிணை ஒருமையைக் குறிப்பதற்கு இருமொழிகளிலும் 'த்' பயன்படுகிறது.

தமிழ் மொழியினும் இலத்தீன் மொழியிலும் 'அ' பலவின் பாலைக் குறிக்க வருகின்றது.

தமிழ் மொழியினும் பர்சியன் மொழிகளிலும் 'த்' இறந்த காலத்தைச் சுட்ட வருகின்றது. பகுதியை இரட்டிப்பதால் இறந்த காலத்தை அறிவித்தல் இருவகை மொழிகளிலும் உண்டு. வேர்ச் சொற்களின் உயிரை நீட்டினால் அவை வினைப் பெயராம்.

பல வேர்ச் சொற்கள் இருவகை மொழிகளிலும் ஒத்துள்ளன.

இவ்வொற்றுமைகளால் இருவகை மொழிகளும் ஒரே குடும்பத்தைச் சார்ந்தன என்று கூறுதல் பொருந்தாது.

தமிழ்க் குடும்ப மொழிகட்கும் சித்தியன் குடும்ப மொழிகட்கும் இடையே ஒற்றுமைகள் சில உள.

இருவகை மொழிகளும் ஒட்டறி மொழிகள். இருவகையிலும் 'ட' வருக்கம் உள்ளது. இருவகையிலுள்ளும் வல்லின மெல்லின மாறுதல் காணப்படும். இருவகை மொழிகளிலும் முதல் வேற்றுமை 'நீ' ஏனைய வேற்றுமைகளில் 'நின்' என்று மாறுவதுண்டு.

பெயரெச்சம் இருவகையிலும் வழங்குகின்றது. நான்காம் வேற்றுமை உருபு இருவகை மொழிகளிலும் 'க்' மெய்யோடு தோன்றுகின்றது.

இவ்வொற்றுமைகளை அடிப்படையினவாகக் கொண்டு தமிழ்க் குடும்ப மொழிகளைச் சித்தியன் குடும்பத்தின என்று அறிஞர் கால்டுவல் அவர்கள் வரையறை செய்துள்ளனர்.

தமிழ்க் குடும்ப மொழிகளைத் தனிக் குடும்பமாகக் கொண்டு மதிப்பிடுதல்தான் சாலப் பொருந்தும். தமிழ்க் குடும்ப மொழிகள் பரத கண்டத்துக் கப்பால் இன்று வழங்கிடக் காணாமையால் இவை கட்டுப் பெருமதிப்புக் கொடுத்து தனிக் குடும்பமாக வழங்குதல் சாலாது என்று மொழி நூலாராய்ச்சியாளர் கருதி விட்டனர் போலும்.

உலக மொழிகளை எல்லாம் கற்று ஆராய வல்ல வாய்ப்பு ஏற்படுமேல் தமிழ் ஒன்றே உலக முதன் மொழியாம் பெருமைக்கும் தகுதிக்கும் உரியது என்று நிலைநாட்ட இயலும். "ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்" என்பது வெற்றுவரையன்று. ஒரிடத்தில் தோன்றிய மாந்தர் பல்வேறு இடங்கட்கும் பிரிந்து சென்று பல வகையாலும் வேறுபட்டு விளங்குகின்றனர்.

மாந்தர் முதலில் தோன்றிய இடம் தென்னகமே என்று மாந்தர் நூல், வரலாற்று நூல், நில நூல் ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறத் தொடங்கியுள்ளனர். இக் கூற்று வலுப்பெற்று நிலைநாட்டப்படுமேல், தமிழே உலக மொழிகளின் தாய் என்று யாவராலும் ஒப்புக் கொள்ளப்படும். தமிழே சிதைந்து ஒன்று பலவாய் வேறுபட்டனவாய் இன்று காணப்பட்டாலும் தமிழின் இயல்புகள் ஆங்காங்குள்ள மொழிகளில் வெளிப்படுகின்றன. யானை கண்ட குருடர்கள் போன்று இன்று மொழி நூலறிஞர்கள் தமிழையும் அதன்களை மொழிகளையும் பல்வேறு குடும்பங்கட்கு உரிமையாக்கி உரைத்து மகிழ்கின்றனர். உண்மை நிலை வெளிப்படுவதாக.

3. பழந்தமிழ்

மொழிகளின் தொன்மையை யறிவதற்கு அவைகளின் எழுத்துச் சான்றுகளும் (கல்வெட்டுக்கள், செப்பேடுகள்) இலக்கியங்களும் பெரிதும் துணைபுரிகின்றன.

எகிப்து நாட்டில் கி.மு. 6000 ஆண்டிலிருந்தே கல்வெட்டுக்கள் தோன்றியுள்ளன. கி.மு. 3700 முதல் கி.மு. 200 வரை எழுத்தாவணங்கள் தொடர்ந்து வந்துள்ளன.

அசிரிய—பாபிலோனியா நாட்டில் இலக்கியப் பொற்காலம் கி.மு. ஏழாம் நூற்றாண்டின் இடைப் பகுதியாகும்.

பெரிசிய நாட்டில் கி.மு. ஆறாம் நூற்றாண்டிலிருந்து இலக்கியத் தோற்றம் எழுந்துள்ளது.

பரத கண்டத்தில் ஆரிய மொழியின் இலக்கியத் தோற்றம் இருக்கு வேதத்திலிருந்து பிறந்துள்ளது. அதன் காலம் கி.மு. 1400 எனப்படுகின்றது.

சீனப் பெருநாட்டின் கல்வெட்டுக்களின் காலம் கி.மு. 2000 ஆகும் என்றாலும் சீன மொழியைப் பற்றியறிவதற்கு கி.பி. 600க்கு முன் முடியவில்லை.

யாம். கன்பூசியசு (Confucius) 'சின இலக்கியத் தந்தை' எனப் போற்றப்படுகின்றார். அவர் காலம் கி. மு. 551-479 ஆகும்.

பாலத்தீன நாட்டின் ஈபுரு இலக்கியத் தோற்றம் கி. மு. 750 ஆம் ஆண்டிலிருந்து உண்டாயது என்பர்.

கிரேக்க நாட்டில் ஓமர் (Homer) காலத்திலிருந்து இலக்கியத் தோற்றம் நிகழ்ந்துள்ளதென்பர். ஆனால் கிரேக்க மொழி கி. மு. 750க்கு முன் எழுதப்படா மொழியாகவே இருந்து வந்துள்ளது.

உரோம நாட்டின் இலத்தீன் இலக்கியம் கி. மு. 240 ஆம் ஆண்டிலிருந்துதான் தொடங்கியுள்ளது.

உலகின் பழம் பெருநாடுகளில் இலக்கியத் தோற்றம் நிகழ்ந்த காலங்களை அறிந்ததனால் அவ்வந்நாட்டு மொழித் தொன்மைபற்றி அறிய இயலுகின்றது.

இனித் தமிழின் தொன்மையை அறிய முற்படுவோம்.

உலகின் முதல் மாந்தர் தோன்றிய இடம் தமிழகமே என்பதும், முதல் மாந்தரால் உரையாடப் பெற்ற மொழி தமிழே யென்பதும் உண்மையொடுபட்ட செய்திகளையாயினும் இன்னும் யாவராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லை. தமிழர்கள் இந்நாட்டில் தோன்றியவரே என்பதும் ஆரியர் வருகைக்கு முன்னர் இந்நாட்டில் வாழ்ந்த மக்கள் தமிழர்களே என்பதும் நிலைநாட்டப்பெற்றுவிட்டன.

மறைந்து போன மாநகரங்களான ஆரப்பா, மோகஞ்சதரோ ஆகிய இடங்களில் வாழ்ந்தவர்கள் தமிழர்களே என்பதும் அவர்கள் உரையாடியமொழி தமிழே என்பதும் ஐயத்துக்கு இடமின்றி உறுதி

செய்யப்பட்ட உண்மைகளாகும். இவை பற்றிய ஆராய்ச்சியில் மிக முயன்று உழைத்துப் பல அரிய உண்மைகளை வெளிப்படுத்திய அறிஞர் ஈராசு அவர்கட்குத் தமிழுலகம் என்றும் கடப்பாடுடையதாகும்.

ஆரப்பா-மோகஞ்சதரோ நகர வாழ்க்கையின் காலம் கி. மு. 3000 என்பர். அன்று நிலவிய தமிழ் இன்று வழங்கும் தமிழன்று என்று அறிஞர் ஈராசு குறிப்பிட்டாலும் அவரால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பல சொற்கள் இன்றும் வழக்கில் உள்ளன. ஆதலின் தமிழ் மொழி அக்காலம் தொடங்கி மக்கள் மொழியாகப் பயன்பட்டு வருகின்றமை அறியலாகும்.

ஆரியர் வருகைக்கு முன்னர் இந்தியா முழுவதும் வழங்கிய மொழி தமிழேயாகும் என்பதை ஆரிய மொழி நூல்களும் பிற வட இந்திய மொழிகளும் தெற்றென விளக்குகின்றன. தமிழின் தொடர்பால் ஆரியம் பல மாறுபாடுகளை அடைந்துள்ளது; அது தனக்கு வரி வடிவ எழுத்துக்களைப் படைத்துக் கொண்டது. ஆரியமும் தமிழும் இணைந்து கலப்புற்ற தனால் உண்டான விளைவே, இவை ஒழிந்த இந்திய மொழிகளின் தோற்றமாகும். ஆரியத்தின் வருகையால் தான் தமிழ் வேற்றுரு அடைந்து வட இந்திய மொழிகளாகவும் தென்னிந்திய மொழிகளாகவும் கிளைக்கும் நிலை உண்டாயது.

தமிழ் மொழி வரலாற்றுக் காலத்தைப் பின்வருமாறு வகுத்துக் கொள்ளலாம்.

1. ஆரியர் வருகைக்கு முன்னர் தமிழின் நிலைமை.
2. தொல்காப்பியர் காலத்தில் தமிழின் நிலைமை.

3. திருவள்ளுவர் காலத்தில் தமிழின் நிலைமை.
4. இளங்கோ அடிகள் காலத்தில் தமிழின் நிலைமை.
5. பவணந்தி காலத்தில் தமிழின் நிலைமை.
6. பவணந்திக்குப் பின்னர் இன்றுவரை தமிழின் நிலைமை.

ஆரியர் வருகைக்கு முன்னர் தமிழின் நிலைமை :

ஆரியர் வருவதற்கு முன்னர் உள்ள தமிழின் நிலையை அறிவதற்குப் பெரிதும் துணை புரிவன மறைந்த மாநகரங்களில் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்ட பொருள்களில் காணப்படும் எழுத்துக்களும், ஆரிய மொழியில் உள்ள பழைய மறைகளும், தமிழில் உள்ள பழைய இலக்கியங்களும் ஆம்.

மறைந்த மாநகரங்களில் வழங்கிய மொழிபற்றி அறிஞர் ஈராசு பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

1. மோகஞ்சதரோ மக்கள் மொழி இன்று நிலவும் திராவிட மொழிகளுள் ஒன்றன்று. மிகப் பழைய மொழியாகும்; இன்று நிலவும் மொழிகளின் தாயாகும் திராவிட முதல் மொழி என்று அழைக்கலாம்.
2. திராவிட முதல் மொழியின் சொல்லியல் ஆராய்ச்சி அம்மொழியில் உள்ள சொற்களின் வேர்களாலும் அவற்றின் மூலப் பொருள்களாலும், வேர்களில் இருந்து உருவாக்கப்பட்ட சொற்களாலும் அவற்றின் கிளைப் பொருள்களாலும் நிகழ்த்தப்பெறும்.
3. திராவிட முதல் மொழியின் இலக்கணம் வளர்ச்சியுருக் குழந்தை நிலையில் இருந்திருக்க வேண்டும்.

பெயர் வினை இடை உரிகளை வெளிப்படுத்தத் தனித் தனிச் சொல் வடிவங்கள் இருந்தில. ஒரு சொல்லே வெவ்வேறு முறையில் பயன்படுத்தப் பட்டிருத்தல் வேண்டும். 'கண்' என்ற சொல் 'கண்' எனும் உறுப்பையும், கண் பார்வையையும், காண்டல் தொழிலையும் காணப்பட்ட பொருளையும் அறிவித்திருக்கலாம். பண்பட்ட இலக்கணத்தைப் பெற்றிராத மொழிகளில் இன்னும் பெயர்க்கும் வினைக்கும் வேறுபாடில்லாமல் வழங்கும் சொற்களையுடைய பாசுகு (Bas-que) மொழியே சான்றாகும்.

இக்கூற்று அவ்வளவு பொருத்தமுடையதன்று. பண்பட்ட இலக்கணம் கொண்டுள்ள இன்றைய தமிழிலும் ஒரு சொல்லே இரண்டு மூன்று நிலைகளில் பயன்படக் காணலாம். 'அடி' எனும் சொல் பெயராக நின்று ஒரு அடியையும் உணர்த்தும். வினையாக நின்று 'அடி' என்ற ஏவல் வினையையும் உணர்த்தும். அறிஞர் ஈராசே இம்முறை ஆங்கிலத்திலும் உண்டு என்று கூறி 'Walk' என்பது பெயராக நின்று நடத்தலையும் (I go for a walk), வினையாக நின்று நடக்கும் செயலைக் குறிக்க வருதலையும் (I go to walk) எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். ஆதலின் இவ்வழக்கால் அம்மொழியின் இலக்கணம் பண்பட்ட நிலையை அடைந்திராது என்று கூறிவிடல் சாலாது.

4. அம்மொழியின் எழுத்து ஒவிய ஒலியெழுத்தாகும். ஒவியமாக நின்று உருவப் பொருளையும் ஒலியடையாளமாக நின்று அருவப் பொருளையும் அவ்வெழுத்து அறிவித்தது.

5. எழுத்தடையாளங்கள் அசைகளை அறிவி யாது முழுச் சொற்களையே அறிவித்தன.

உலக மொழிகள் அனைத்தும் முதலில் ஓவிய எழுத்துக்களைக் கொண்டிருந்தன; பின்னர் அவற்றினின்றும் ஒலி எழுத்துக்கள் தோன்றின. ஆங்கில A, B, என்பன ஓவிய எழுத்துக்களிலிருந்து தோன்றியனவே. தமிழ் எழுத்துக்களும் அவ்வாறு தோன்றியிருக்க வேண்டும். 'எழுத்து' என்ற சொல் வரிவடிவத்தையும் ஒலி வடிவத்தையும் குறிக்கப் பயன்படுவதே இக்கூற்றுக்குப் போதிய சான்றாகும்.

அறிஞர் ஈராசு மறைந்த மாநகரங்களைக் கொண்டிருந்த சிந்து வெளிப் பகுதியில் வழங்கிய திராவிட முதல் மொழியே தமிழ்க் குடும்ப மொழிகளின் தாய் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இங்கு இவர் திராவிட முதல் மொழி என்பது பழந்தமிழேயாகும்.

சிந்து வெளிப்பகுதி கல் வெட்டுக்களில் காணப்பட்ட சொற்களெனக் கொடுக்கப்பட்டவை தமிழிலும் தமிழ்க் குடும்ப மொழிகளிலும் இன்றும் உள்ளன.

ஐ: இதனை வேராகக் கொண்டு பல சொற்கள் தோன்றியுள்ளன.

அல: தமிழில் 'அலை' என வழங்குகின்றது.

அலர்: மலர்ந்த பூ.

அமா: 'அம்மா' என்பது இடைக் குறைந்துள்ளது.

ஆண்: சிந்து வெளியில் கடவுளைக் குறித்தது; இதிலிருந்தே 'ஆண்டவர்' என்ற சொல் தோன்றியுள்ளது.

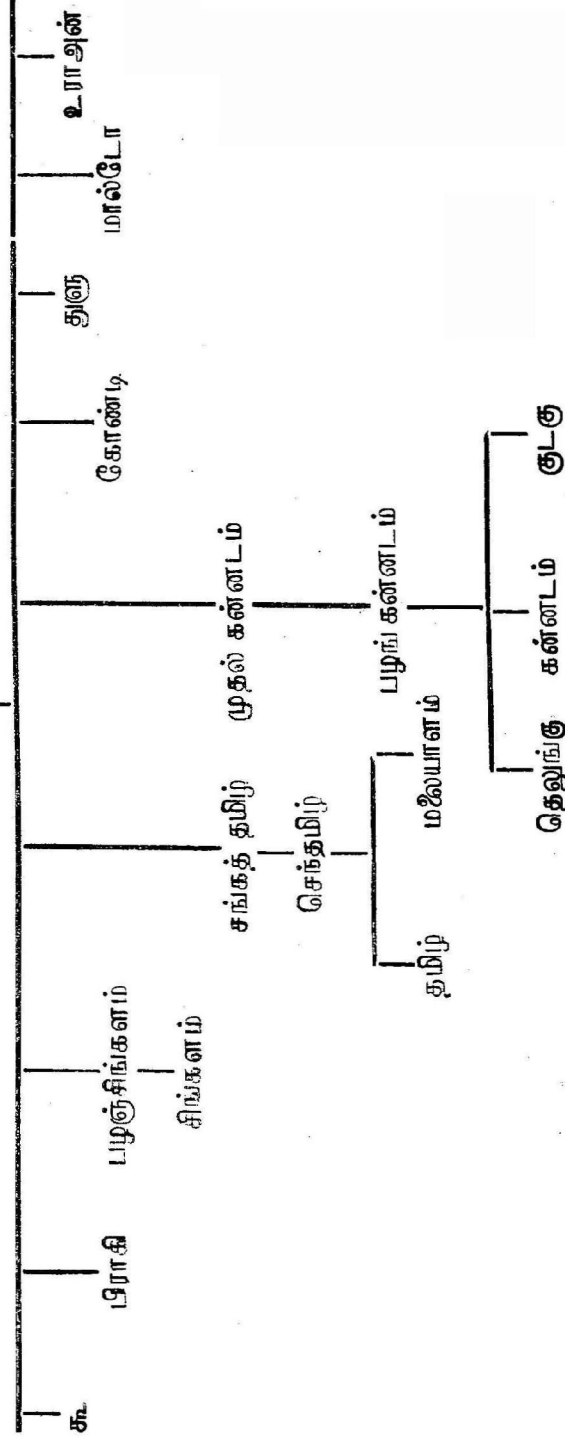
ஆற்: தமிழில் 'ஆறு'. பழங்கன்னடத்தில் 'ஆற்'. புதுக்கன்னடத்தில் 'ஆறு' (எண்).

அரி: 'கள்' எனும் பொருள் தரும் இச்சொல் சங்கத்தமிழில் உண்டு.

பழந்தமிழின் குடிவழிப் பட்டியல் *

திராவிட முதல் மொழி
சிந்துவெளி

திரமிளா (திராவிடம்)

* Studies in Proto Indo - Mediterranean culture - Volume - 1 - Page 158.

- அவி: ஆவி என வழங்குகின்றது.
- எறுபு: எறும்பு என வழங்குகின்றது.
- எட்டு: எட்டு = கிட்டு எண்ணுப் பெயர்.
- இல்: மகன். இல்லுக்குரியோன் 'இல்' எனப்பட்டான் போலும். 'பிள்ளை' எனும் சொல் இதிலிருந்தே தோன்றியிருக்கலாம்.
- இல: 'இலை' என வழங்குகின்றது.
- இர்: 'இரு' இரண்டைக்குறிப்பது.
- கா: காவு = சாவு.
- கட: கடை: கடைசி.
- கடக்கோடி: கடைக்கோடி—கடைசி எல்லை.
- கால் வேல்: கருவேல்.
- கட்: கட்டு.
- கை: செய். கன்னடத்தில் 'கை' என்பது 'செய்' என்னும் பொருளைத் தரும்.
- கொம்பு: கொம்பு.
- குட: குடம்.
- குடக: குரங்க—குரங்கு.
- குட: குட்டம் = குளம்.
- குடி: குட்டி (ஆட்டுக் குட்டி).
- மக: மகன்.
- மல: மலை.
- மழ: மழை.
- முசில்: முகில் = மேகம்.
- மூன்: மூன்று.
- நாட்: நாடு.
- நால்: நாலு.
- நண்ட்: நண்டு.

- நந்தல்: நந்தல் (அறுவடை விருந்து: பொங்கல்).
 நடல்: நடல் (நாற்று நடல்).
 ஓர்: ஒரு (ஓர்).
 பகல்: பகல்.
 பக்: பகு (பங்கிடு).
 பளி: பள்ளி (ஊர்).
 படி: பட்டி (ஊர்).
 பாவ்: பாவு = பாம்பு (கன்னடத்தில் 'பாவு').
 பெர்: பெரிய.
 பெர் பெர்: மிகப் பெரிய.
 புக்: புகை.
 ரா: வெளிச்சம்: தமிழில் 'இரா' இருளுடைய.
 பகுதி.
 சித்: சிந்து.
 தல்: தலை.
 தென்கது: தெற்கு.
 திர்: திரு: உயர்வு குறிப்பது.
 திர: திரை: அலை.
 திற: திறை = கப்பம்.
 துக்: தூக்கு = நிறை.
 உட: உடை = உடைத் தல், ஆடை, ஆரும்
 வேற்றுமைச் சொல்லுருபு.
 வலவு: வல்லவன்.
 வெல்: அரசன் = வெற்றிக்குரிய அரசன் 'வெல்'
 எனப்பட்டுள்ளான்.
 வெளி: வெள்ளி.

“இங்குக் காட்டப்பட்டுள்ள சொற்கள் சங்கத் தமிழை ஒட்டியனவாகக் காணப்படுகின்றன. ஆனால் சங்கத் தமிழ் அன்று.” என்று அறிஞர் ஈராசு குறிப்பிட்டுள்ளார். அவர் தம்மைத் திரா

விடர் என்று கூறிக்கொண்டனரேனும், நற்
 மமிழ்த் தொடர்பு அற்றவர் ஆதலின் அவ்வாறு
 கூறிவிட்டார். இச்சொற்கள் இற்றைய தமிழி
 லும் அவ்வாறே வழங்குகின்றன என்பதை
 அறிந்திலர் போலும். சிந்து வெளிப் பழந்தமி
 ழும் இற்றை நம் தமிழும் ஒன்றேதான் என்ப
 தில் ஐயமில்லை. சில சொற்களில் வடிவம் வேறு
 பட்டிருக்கலாம்; சில சொற்களில் பொருள்
 மாற்றமுற்றிருக்கலாம். எல்லா மொழிகளிலும்
 இயல்பாக உண்டாகும் நிகழ்ச்சிகளே இவைகள்.
 சொல் வடிவ மாற்றம், பொருள் மாற்றம்
 கொண்டு தொடர்ந்து வழங்கிவரும் மொழியைத்
 தொடக்கத்தில் ஒரு மொழியெனவும், பின்னர்
 வேறு ஒரு மொழியெனவும் கூறுதல் பொருந்
 தாது. இன்றைய இளைஞனே நானாய முதியன்.
 இளைஞன் வேறு, முதியன் வேறு என்று கூறு
 தல் பொருந்துமா? பொருந்தாதன்றோ. அங்
 னனமே சிந்துவெளிப் பழந்தமிழும் இன்று நாம்
 வழங்கும் தமிழும் வேறு வேறு மொழிகளல்ல.

சிந்து வெளிநாடுகள் மறைந்த பின்னர் ஆரியர்
 கள் இந்நாட்டுக்கு வந்தார்கள். அவர்கள் வந்த காலம்
 கி. மு. 2000—1500 என்பர். அக்காலத்தில் வட
 இந்தியா முழுவதிலும் வாழ்ந்தவர்கள் திராவிடர்
 களே. (It is regarded as certain that Dravidian speakers
 were at one time spread over the whole of Northern
 India as well from Balochistan to Bengal — S. K.
 Chatterji - Origin and growth of Bengali language -
 Page 28.) ஆரியர்கள் திராவிடர்கள் மொழியினை
 யறிந்து அதன் போக்கை ஒட்டித் தம் மொழியையும்
 எளிமையாக்கிக் கொண்டனர். (The whole system of
 Vedic has been simplified to that of the modern

Vernaculars and this simplification has been carried out to a great extent along the line of Dravidian—ibid-Pages 38-39). ஆரியம் தமிழையொட்டி எளிமையாக்கப் பட்டதோடு, அதன் ஒலியமைப்பு, தொடர் அமைப்பு, முதலியனவும் தமிழையொட்டி அமைக்கப்பட்டன. தமிழிலிருந்து பல சொற்களையும் ஆரியம் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளது. இதுபற்றி அறிஞர் கால்டுவல் கூறுவதாவது:—

ஆங்கில மொழியில் பிரித்தானியச் சொற்கள் எந்த அளவு கலந்துள்ளனவோ அந்த அளவு திராவிட (தமிழ்)ச் சொற்கள் சமசுகிருதத்தில் கலந்துள்ளன. ஆனால் இவ்வுண்மை நெடுங்காலமாக உணரப்பட்டிலது. (திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம், பக்கம் 714.)

மேலூட்டு மொழியியல் அறிஞர்கள் இந்நாட்டு மொழிகளைக் கற்று ஆராய்ந்து ஆரிய மொழியில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட திராவிட மொழிச் சொற்களைத் தொகுத்து எடுத்து அறிவித்துள்ளனர். அதன் பின்னர் தான் ஆரியம் கடன் கொடுக்குமேயன்றிக் கொள்ளாது என்ற கொள்கை வலி இழந்து மறைந்தது.

ஆரியம் கடன் கொண்டுள்ள சொற்களுள் சில வருமாறு:—

1. அக்கா (= தாய்) 2. அத்தா, அத்தி (= தாய், தமக்கை) 3. அடவி (= காடு) 4. அணி, ஆணி
5. அணு 6. அம்பா, அம்ப (= தாய், தந்தை)
7. ஆலி (= பெண்ணின் தோழி) 8. கடுக, கடு (= சாரம், காரம்) 9. கலா (= கலை) 10. குடி (= வீடு) 11. குணி, கூணி (= முடவன்) 12. கூல (= குட்டை அல்லது சிறிய நீர் கிடை) 13. கோட்ட, கோட (= கோட்டை) 14. கட்டா (= கட்டில்)

15. நானா (= பலவகை) 16. நீர (= நீர்) 17. பட்டனம் (= கடற்கரை நகர்) 18. பன்னா (= பொன்) 19. பல்வி (= பள்ளி-ஊர்) 20. ப்ஹாக் (= பங்கு) 21. மீன் (= மீன்) 22. வல (= வலை) 23. சவ (= பிணம்) 24. சாய (= மலைப்பொழுது) 25. ஏட (= ஆடு, துளுவில் ஏடு = ஆடு) 26. நாரங்க (= ஒரு வகை ஆரஞ்சு மணம் வீசும் அழகிய காய்) 27. புத்ர (= மகன். புத் = புதுமை, புத்தன் = புதியவன்) 28. மருத்த (= மருத்துவன்) 29. முக்தா (= முத்து) 30. அடவி (= காடு) 31. அரிசி = விரிகி 32. புஷ்பம் = பூ.

இன்னும் கூறிக் கொண்டே செல்லலாம்; விரிப்பின் பெருகும். ஆரியர்கள் இந்நாட்டுக்கு வந்த கால வழுங்கிய சொற்கள் அவர்கள் வருகைக்கு முன்னும் வழங்கின; வந்து இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள் கழித்து இன்னும் வழங்குகின்றன. ஆரியர் வருகைக்கு முன்னர் வழங்கிய பழந்தமிழ், சொற்றொடர் அமைப்பில் எவ்வித மாற்றமும் அடைந்திலது. மூலச் சொற்கள் பல பொருளிலும் வடிவிலும் மாற்றம் உருமல் இன்றும் வழங்குகின்றன.

சங்க இலக்கியத் தொகுப்பினுள் ஆரியர் இந்நாட்டுக்கு வருவதன் முன்னர் இயற்றப்பட்டனவும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

பத்துப் பாட்டுள் "மலைபடுகடாம்" என்பது ஆரியர் வருகைக்கு முன்னரும் தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்னரும் இயற்றப்பட்டதாகும். இவ்வாறு கூறுவதற்குரிய காரணங்களாவன:—

1. 'ஒன்பது' என்னும் எண்ணினைக் குறிக்கும் தொண்டு என்னும் சொல் தொல்காப்பியர்

காலத்தில் வழக்கு வீழ்ந்துவிட்டது. ஆனால் இந் நூலில் அது பயின்றுள்ளது.

“தொடித்திரி வள்ள தொண்டு படுதிவவிள்”

(மலைபடுகடாம் வரி - 21.)

2. யானையைப் பழக்குங்கால் யானைப்பாகர் வட மொழிச் சொற்களைக் கூறிப் பழக்கியதாக முல்லைப் பாட்டில் கூறப்பட்டுள்ளது. “கவை முட்கருவியின் வடமொழி பயிற்றி” (முல்லைப் பாட்டு-வரி. 35) என்பது காண்க. ஆனால் ‘மலை படுகடாம்’ என்னும் நூலில் “விரவு மொழி பயிற்றும் பாகர் ஒதை” என்று கூறப்பட்டுள்ளது. உரப்பிக் கூறும் வடமொழியறியாத் தமிழ்ப் பாகர். தமிழ்ச் சொற்களில் இன்னொ ஓசையுடையனவற்றைக் கலந்து கூறி யானைகளை அச்சுறுத்தினர் போலும்.
3. ஆரியப் பழக்க வழக்க நாகரிகங்களைப்பற்றிய குறிப்பு யாதொன்றும் இந்நூலுள் இல்லை.
4. மூவேந்தர்களைப்பற்றிய குறிப்பு யாதொன்றும் காணப்படாமையால் பெருநில மன்னர் தோன்றப் பெறாத மிகப் பழங்காலத்தில் இந்நூல் இயற்றப்பட்டிருக்கலாம்.
5. திணை நிலங்களைப்பற்றிக் கூறுங்கால் தொல் காப்பியத்தில் கூறப்பட்டுள்ள திணை நிலக் கடவுள் பற்றியோ, ஆரியர் சார்பால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட கடவுள் பற்றியோ கூறவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.
6. தொல்காப்பியர் கூறும் ஆற்றுப்படை இலக்கணத்திற்கு ஏற்ப இந்நூலைக் கூத்தர் ஆற்றுப்படை என அழையாது ‘மலைபடுகடாம்’ என

அழைத்துள்ளமையும் இந்நூல் தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முற்பட்டது என்பதை அறிவிக்கும்.

ஆசிரியர் பெயர் கோசிகனேயன்றிக் கௌசிகள் அன்று. கோசிகம் தமிழ்ச் சொல்லே. ஆதலின் 'மலைபடுகடாம்' ஆரியர் வருகைக்கு முன்னர் இயற்றப்பட்டதேயாகும்.

எட்டுத் தொகையினுள் 2371 பாடல்களுள் ஐநூறு பாடல்கள் ஆரியர் வருகைக்கு முன்னர் இயற்றப்பட்டன என்பதில் ஐயமின்று. இவைகளுள் பயின்றுள்ள பல சொற்கள் இன்னும் வழக்கினுள் வாழ்கின்றன.

எடுத்துக்காட்டாக ஒரு பாடலை நோக்குவோம்:

“படைப்புப் பல படைத்துப் பலரோடு உண்ணும்
உடைப்பெருஞ் செல்வ ராயினும் இடைப்படக்

குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி

இட்டும் தொட்டும் கவ்வியும் துழந்தும்

நெய்யுடை அடிசில் மெய்பட விதிர்த்தும்

மயக்குறு மக்களை இல்லோர்க்குப்

பயக்குறை யில்லைத் தாம் வாழும் நாளே.” (புறம்-188)

இப்பாடல் அறிவுடைநம்பி என்பவரால் பாடப்பட்டதாகும். ஆரியர் தொடர்பு ஏற்படுவதற்கு முன்னரே மூவாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னர் - பாடப்பட்டுள்ள இப்பாடலில் பயின்றுள்ள சொற்கள்—படைப்பு, பலர், உண்ணும், செல்வர், நடந்து, சிறுகை, நீட்டி, இட்டும், தொட்டும், கவ்வியும், துழந்தும், நெய், அடிசில், மெய், விதிர்த்தும், மக்களை, இல்லோர், தாம், வாழும் நாள், எல்லாம் இன்றும் வழக்கினுள் பயில்கின்றன.

இனித் தொல்காப்பியர் காலத்தைக் காண்போம்:

தொல்காப்பியர் காலம் ஆரியர்கள் தென்னாட்டில் குடியேறிய காலம். அக்காலம் கி. மு. ஏழாம் நூற்றாண்டு என்பர். அக்கால நிலையைத் தெளிவாக அறிவிப்பது தொல்காப்பியமே. தொல்காப்பியர் அவர்க்கு முன்பிருந்தோர் இயற்றிய நூல்களையும், அவர் காலத்து நூல்களையும் அவர் கால வழக்கினையும் நன்கு ஆராய்ந்து மொழியிலக்கணமும் இலக்கிய இலக்கணமுமாகப் பயன்படத் தம் நூலை ஆக்கித் தந்துள்ளார். அத்தொல்காப்பியத்துள் பயின்றுள்ள பல சொற்கள் இன்றும் தமிழை வளம்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன. தொல்காப்பியச் சொற்களுக்கு உரிய அகராதியை ஒரு முறை நோக்குவோரும் தொல்காப்பியர் காலத் தமிழே இன்றும் வாழ்கின்றது என்று எளிதில் கூறுவர்.

முதல் நூற்பாவையே நோக்குங்கள்.

“எழுத்து எனப்படுப

அகர முதல

னகர இறுவாய் முப்பஃது என்ப

சார்ந்துவரல் மரபின் முன்றலங் கடையே.”

இந்நூற்பாவில் பயின்றுள்ள சொற்களுள் இறுவாய்; அலங்கடை என்பனதாம் தமிழ்ப் புலமையில் லார்க்குப் பொருள் விளங்கா என்னலாம்.

இன்னும் சில நூற்பாக்களைக் காணுங்கள்.

“எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே”

“அவ்வழி,

அவன், இவன், உவன் என வருஉம் பெயரும்

அவள், இவள், உவள் என வருஉம் பெயரும்

அவர், இவர், உவர் என வருஉம் பெயரும்

யான்யாம் நாம் என வருஉம் பெயரும்
யாவன், யாவள், யாவர் என்னும்
ஆவயின் மூன்றெடு அப்பதி னைந்தும்
பால் அறி வந்த உயர்திணைப் பெயரே”

“உரிச் சொல் கிளவி விரிக்குங் காலை
இசையினும் குறிப்பினும் பண்பினும் தோன்றி
பெயரினும் வினையினும் மெய்தடு மாறி
ஒரு சொல் பல பொருட்கு உரிமை தோன்றினும்
பல சொல் ஒரு பொருட்கு உரிமை தோன்றினும்
பயிலா தவற்றைப் பயின்றவை சார்த்தி
தம் தம் மரபின் சென்று நிலை மருங்கின்
எச்சொல் ஆயினும் பொருள் வேறு கிளத்தல்”

(தொல் சொல் - 162)

இவைகளெல்லாம் இன்று பயில்வோர்க்கும் எவ்
வளவு இனிமையாக, எளிமையாகப் பொருள் விளங்
கக்கூடிய முறையில் ஆக்கப்பட்டுள்ளன.

இனித் திருக்குறள் காலத் தமிழைத் திருக்குற
ளின் துணை கொண்டே சுவைத்து அறியலாம். திருக்
குறளின் காலம் கி. மு. முதல் நூற்றாண்டுக்குப் பிற
பட்டதன்று. திருக்குறள் பொதுமக்களுக்காகவே
இயற்றப்பட்டது. ஆதலின் அக்கால மக்கள், உரை
யாடிய உயிர்த் தமிழ்தான் திருக்குறளாசிரியர் பயன்
படுத்திய தமிழாகும். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு
முன்னர் நம் முன்னோர் நாவில் நடமாடிய தமிழ்
இன்று நம் நாவில் நடமாடும் தமிழாகத்தான் இருக்
கின்றது. திருக்குறளைத் திறந்து எந்தக் குறளை
வேண்டுமென்றாலும் படித்துப் பாருங்கள்.

“ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரலான் ஒழுக்கம்
உயிரினும் ஒம்பப் படும்.”

(131)

“ஒட்டார்பின் சென்றெருவன் வாழ்தலின் அந்நிலையே
கெட்டான் எனப்படுதல் நன்று.”

(967)

“ யாதானும் நாடாமால் ஊராமால் என்னொருவன்
சாந்துணையும் கல்லாத வாறு.” (327)

இவைகள் நமக்கு விளங்காத் தமிழாகவா இருக்கின்றன. இவைகளில் பயின்றுள்ள சொற்களே இன்றைய மொழியிலும் பயில்கின்றன.

தொல்காப்பியத்திற்கும் திருக்குறளுக்குமும் பின்னர்த்தோன்றிய நூல்களெல்லாம் இவை இரண்டுக்கு முரிய தமிழிலேதான் தோன்றின. கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டுச் சிலப்பதிகாரமும், ஏழாம் நூற்றாண்டுத் தேவாரமும், பத்தாம் நூற்றாண்டு இராமாயணமும், பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுப் பெரிய புராணமும், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு அருட்பாவும், இருபதாம் நூற்றாண்டு இன் தமிழ் நூல்களும் கொண்டுள்ள தமிழ் ஒரே தமிழ்தான். நூற்றாண்டுதோறும் தோன்றும் புலவர்கள் தோன்றினார்கள். தம் காலத் தமிழைக் கற்றுத் தமிழ் மரபை ஒட்டியே தமிழர்களுக்குப் பயன்படும் நூல்களைத் தமிழர்கள் விளங்கிக் கொள்ளும் வகையில் எழுதினார்கள். ஆகவே தமிழ் மறையாமல் நூலிழைபோல் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருக்கின்றது. ஆனால் பழந்தமிழ் மறையவில்லை என்றாலும், பழந்தமிழ்ச் சொற்களில் மாற்றம் இல்லை என்று கூறவில்லை. மறைவு வேறு; மாற்றம் வேறு. மாற்றம் மறைவாலும் ஏற்படலாம்; வளர்ச்சியாலும் ஏற்படலாம்.

ஒரு மொழியின் சொற்களில் மாற்றம் சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப உருவாகும். சொற்களே கருத்துக்களை அறிவிக்கும் கருவிகள். கருத்துக்கள் மாற்றம் அடையும் போது சொற்களும் மாற்றம் அடைகின்றன. புதிய கருத்துக்களுக்குப் புதிய சொற்களும் தோன்றும். பழைய சொற்களே புதுப் பொருளையும் தரும்.

பழைய கருத்துக்கள் பயன்படாவிடின் அவைகளுக்கூரிய சொற்களும் பயன்படா. கருத்தை அறிவிக்குங்கால் கொள்ளப்படும் மொழியமைப்பு முறைகளிலும் மாற்றங்கள் தோன்றும். இம்மாற்றங்களை இலக்கணச் சொல்லருவ மாற்றங்கள் என அழைக்கலாம்.

சொற்களின் வடிவ மாற்றமும் பொருள் மாற்றமும் எல்லா மொழிகளிலும் தவிர்க்க முடியாதன. ஆனால் இம்மாற்றங்கள் தொன்றுதொட்டு வரும் மொழியை மாய்த்து விடுதல் கூடாது. தமிழில் ஏற்பட்டுள்ள சொற்கள் பற்றிய மாற்றங்கள் தமிழை மறைத்துவிடவில்லை. தமிழில் காணலாகும் இம்மாற்றங்களை அடுத்த இயலில் ஆராய்வோம்.

4. மொழி மாற்றங்கள்

மொழியில் காணப்படும் இலக்கணக் கூறுகளின் மாற்றமும், சொற்பொருள்களின் மாற்றமும், சொல் மாற்றமும் விரைந்து நிகழ்வன அல்ல. மிகுந்தும் நிகழ்வனவல்ல. நூற்றுக்கணக்கான தேரையும் சிலவாகவே நிகழும். இவ்வாறு மாற்றங்கள் நிகழ்வதற்குரிய காரணங்கள் மொழியைப் பயன்படுத்தும் மக்களுடைய சோம்பர், விரைவு, அயல் மொழியாளர் கூட்டுறவு, மொழியறிவு இன்மை எனப்பல திறப்படும்.

இம்மாற்றங்கள் மொழி வளர்ச்சியில் இயல்பாக நிகழக் கூடியன என்பதைத் தமிழ் மொழி இலக்கண ஆசிரியர்கள் நன்கு அறிந்துள்ளனர். தொல்காப்பியர் இவ்வகை மாற்றங்களை உளத்தில் கொண்டே ஒவ்வொரு இயலின் இறுதியிலும் புறனடை நூற்பாக்கள் அமைத்துள்ளார். இம்மாற்றங்கள் தாமாகவே நிகழக் கூடியனவே என்பதும் நாம் வலிந்து புகுத்துதற்குரிய அல்லன என்பதும் தொல்காப்பியரும் பிறரும் அறிந்த உண்மைகளாம்.

இம்மாற்றங்களை இலக்கணக் கூறு மாற்றம், சொற் பொருள் மாற்றம், சொல் வடிவ மாற்றம் என மூன்று வகையாகப் பிரிக்கலாம்.

இலக்கணக் கூறுமாற்றம்

தமிழ் மொழி, பண்பட்ட இலக்கணத்தைத் தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முன்பே பெற்றுள்ளது. மொழி சிதையாமல் கட்டுக்கோப்பாக அமைந்து எளிமையும் எழிலும் பொருந்த, எளிதாகக் கருத்துக்களை அறிவிக்கத் துணை புரிவதே இலக்கணம். திணை, பால், எண், இடம், காலம், வேற்றுமை என்பனவும், பெயர் வினை இடை உரி என்பனவும் இலக்கணத்தின் பார்ப்பட்ட பெயர்களே. இவைகளை அறிவிப்பனவே இலக்கணக் கூறுகள் எனப்படும்.

தொல்காப்பியர் காலத்தில் அஃநீணைப் பன்மையினை உணர்த்த 'கள்' எனும் விசுவியை பயன்பட்டது.

“கள்ளொடு சிவனும் அவ்வியற் பெயரே
கொள்வழி யுடைய பல வறி சொற்கே”.

(தொல் - சொல் 169)

குதிரை: குதிரைகள். மரம்: மரங்கள்.

ஆனால் இக்-'கள்' விசுவியை உயர்திணையை அறிவிக்கவும் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

“துறந்தார்க்குத் துப்புரவு வேண்டி மறந்தார் கொல்
மற்றை யவர்கள் தவம்” (263)

“வரைவிலா மாணிழையார் மென்றோள் புரையிலாப்
பூரியர்கள் ஆழும் அளறு” (919)

திருக்குறட்பாக்களில் இவ்வாறு பயன்பட்டுள்ளமை அறிந்த புலவர்கள் தொல்காப்பியர் விதியைக் கடந்து திருவள்ளுவர் வழக்கை ஒட்டித் தாமும் 'கள்' விசுவியை உயர்திணைப் பன்மைக்கும் உரித்தாக்கிவிட்டனர். இன்று நாமும் பயன்படுத்தி வருகின்றோம். அவன் அல்லது அவள் என்பதைப் பன்மைப்படுத்த வேண்டுமென்றால் 'அவர்' ஒன்றே பொருந்தும் என்றாலும் 'அவர்கள்' என்பதுதான் ஏற்றது என்று கருதும் நிலையில் உள்ளோம்.

இடப்பெயர்கள் : தொல்காப்பியர் காலத்தில் தன்மையொருமையில் 'யான்' என்பதும், தன்மைப் பன்மையில் 'யாம், நாம்' என்பன இரண்டும் பயன்பட்டன. பின்னர், தன்மை ஒருமையில் 'நான்' என்பதும் பயன்பட்டது. பன்மையில் 'யாம்' என்பதற்கு 'யான்' ஒருமையில் இருப்பதுபோல், 'நாம்' என்பதற்கும் ஒருமை வேண்டும் என்ற நினைப்பால் 'நான்' படைக்கப்பட்டு விட்டதுபோலும்.

முன்னிலை ஒருமையில் 'நீ' என்பதும் பன்மையில் 'நீயிர், எல்லீர்' என்பனவும் தொல்காப்பியர் காலத்தில் வழங்கின. வேற்றுமை உருபு ஏற்குங்கால் நின்னை (நீ+ஐ) என்றும், நும்மை (நீயிர்+ஐ) என்றும் வடிவு மாறின. தொல்காப்பியர் 'நும்' என்பதிலிருந்துதான் 'நீயிர்' தோன்றியது என்பர்.

பின்னர் பன்மையில் நீயிர், நீர் என்பனவும் தோன்றிவிட்டன.

'கள்' விசுதி உயர்திணைப் பன்மை குறிக்கும் நிலையை அடைந்தவுடன், தன்மையில் யாங்கள் (யாம்+கள்) நாங்கள் (நாம்+கள்) என்பனவும் முன்னிலையில் நீங்கள் (நீ+கள்) என்பதும் வழங்கத் தொடங்கிவிட்டன.

வேற்றுமை உருபு ஏற்குங்கால் ஒருமையில் உன்னை, உனக்கு என்றும், பன்மையில் உங்களை உங்களுக்கு என்றும் கூறும் வழக்குகள் தோன்றி விட்டன.

வேற்றுமை யுருபுகள் : தொல்காப்பியர் காலத்தில் இரண்டாம் வேற்றுமைக்கு 'ஐ', மூன்றாம் வேற்றுமைக்கு 'ஆன்', நான்காம் வேற்றுமைக்கு 'கு', ஐந்தாம் வேற்றுமைக்கு 'இன்', ஆறாம் வேற்றுமைக்கு

'அது', ஏழாம் வேற்றுமைக்கு 'கண்' உருபுகளாகக் கருதப்பட்டன.

பின்னர் மூன்றாம் வேற்றுமைக்கு ஆல், ஓடு, ஓடு, உடன் உருபுகளாயின. ஐந்தாம் வேற்றுமைக்கு 'இல்' உருபாக வந்தது. பேச்சு வழக்கில் 'இருந்து' 'விட' 'காட்டினும்', 'பார்க்கிலும்' என்பன பயன்படுகின்றன.

ஆறாம் வேற்றுமைக்கு ஆது (ஒருமை), அ (பன்மை) என்பனவும் உருபுகளாயின. பின்னர் 'உடைய' என்பதும் ஆறாம் வேற்றுமைப் பொருளை உணர்த்தத் தோன்றிவிட்டது.

கால இடைநிலை: தொல்காப்பியர் இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு எனக் காலம் மூன்று எனக் கூறினும், காலத்தைக் காட்டும். இடைநிலைகள் யாவை எனக் கூறினார் இலர். தமிழில் ஒரு காலத்தில் துணைவினைகளே காலங்களை உணர்த்தின.

பவணந்தியார்தாம் இறந்த காலத்தை உணர்த்த 'த், ட், ற், இன்' என்பனவும், நிகழ் காலத்தை உணர்த்த 'கிறு, கின்று, ஆநின்று' என்பனவும். எதிர்காலத்தை உணர்த்த 'ப், வ்' என்பனவும் வரும் என்றனர்.

வியங்கோள் வினை: தொல்காப்பியர் காலத்தில் வியங்கோள் வினை படர்க்கையில் மட்டும் வந்தது.

“ அவற்றுள்,

முன்னிலை தன்மை ஆயிரி டத்தொடு

மன்னு தாகும் வியங்கோள் கிளவி ” (தொல் - சொல் 226)

அது, பவணந்தியார் காலத்தில் முன்றிடங்கட்கும் உரியதாகி வழங்கியுள்ளது.

“ கயவொடு ரவ்வொற்று ஈற்ற வியங்கோள்
இயலும் இடம்பால் எங்கும் என்ப ”

(நன்னூல்- 338)

விசுவதிகள்: தன்மை ஒருமையில் ‘அன்’ விசுவதி தொல்காப்பியர் காலத்தில் பயன்பட்டிலது; ஆனால் புறநானூறு போன்ற சங்க இலக்கியங்களில் பயின்றது.

‘ உரைத்தனன் யான் ’ (புறம்-136)

‘ யானும் வந்தனன் ’ (புறம்-154)

இவ்வழக்குகள் நோக்கிய பிற்கால இலக்கண ஆசிரியர்கள் ‘அன்’ விசுவதியைத் தன்மைக்கும் உரியது என்றனர்.

நாகர்கோயில் பகுதியில் வழக்கு மொழியிலும் ‘அன்’ தன்மை ஒருமையில் பயன்படுகின்றது.

அன், ஆட்சிக்கு வந்த பிறகு, தொல்காப்பியர் காலத்தில் வழங்கிய ‘அல்’ (வருவல்) மறைந்து விட்டதுபோலும்.

தொல்காப்பியர் காலத்தில் கு, டு, து, று என்பன தன்மை ஒருமை விசுவதிகளாகப் பயன்பட்டன.

து, று, டு என்பன ஒன்றன்பால் படர்க்கை விசுவதிகளாகப் பயின்றன.

இவற்றுடன் ‘ம்’ சேரத் தன்மைப் பன்மை விசுவதிகளாகின. இவை ‘கு, கும், து, தும், டு, டும், று, றும்’ எனக் காலம் உணர்த்தும் விசுவதிகளாகவும் பயின்றன. ஆனால் இக்கால வழக்கில் இவை பயின்றில.

வினையெச்ச விசுவதிகள்: தொல்காப்பியர் காலத்தில் பின், முன், கால், கடை, வழி, இடத்து என்பன வினையெச்ச விசுவதிகளாகப் பயின்றன.

பின்னர், பாக்கு, பான், வான், உம், ஆல், மல், மை என்பனவும் வினையெச்ச விகுதிகளாகப் பயின்றன.

இடைச் சொற்கள்: பெயர் வினைகளை அடுத்து முன்னே பின்னே வந்து பொருள் விளக்கம் தருவன இடைச் சொற்கள். இவைகளும் காலந்தோறும் வேறுபட்டு வந்துள்ளன. பழையன பல கழிந்துள்ளன; புதியன பல புகுந்துள்ளன.

கட்டுரைச் சுவைபட யாதொரு பொருளையும் குறியாது வருவனவற்றை அசைநிலை என்பர். இவ்வசை நிலைகள் தொல்காப்பியர் காலத்தில் ஏழே பயின்றன.

“ யா, கா,
பிற, பிறக்கு, அரோ, போ, மாது என வருஉம்
ஆ யேழ் சொல்லும் அசை நிலைக் கிளவி.”

(தொல்-சொல் - 279)

ஆனால் பவணந்தியார் காலத்தில் அவை இருபதாகப் பெருகியுள்ளன.

“ யா, கா, பிற, பிறக்கு, அரோ, போ, மாது, இகும்,
சிள், குரை, ஓரும், போலும், இருந்து, இட்டு,
அன்று, ஆம், தாம், தான், கின்று, நின்று, அசை மொழி”

(நன்னூல் - 441)

இவ்வாறு பெருகி வருவது மொழி வளர்ச்சியியல் புக்கு ஏற்றதே என்று கருதிய ஆசிரியர் தொல்காப்பியரும்,

“ கிளந்த வல்ல வேறுபிற தோன்றினும்
கிளந்த வற்று இயலான் உணர்ந்தனர் கொளலே.”

(தொல்-சொல் - 117)

என்று ஆணையிட்டருளினார்.

ஒரு சொல் ஒரு பொருளையே உணர்த்துவது தான் முறை. ஒரு சொல் தோன்றுங்காலத்து ஒரு பொருளை உணர்த்தவே தோன்றியது. ஆனால் காலப் போக்கில் ஒரு சொல் பல பொருளை உணர்த்த வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டு விட்டது. மாந்தரின் சோம்பரும், புதிய சொல் படைக்கும் ஆர்வமும் ஆற்றலும் இன்மையும், இந்நிலை ஏற்படக் காரணங்களாக இருக்கலாம்.

'கடி' என்னும் கிளவி தொல்காப்பியர் காலத்தில் பன்னிரண்டு பொருள்களை உணர்த்தும் நிலையை அடைந்துள்ளது.

“ கடியென் கிளவி
வரைவே, கூர்மை, காப்பே, புதுமை,
விரைவே, விளக்கம், மிகுதி, சிறப்பே,
அச்சம், முன்தேற்று, ஆயிரைந்தும்
மெய்ப்படத் தோன்றும் பொருட்டா கும்மே.”

(தொல்-சொல் - 383)

'ஐயமும், கரிப்பும் ஆகலும் உரித்தே.' (தொல்-சொல் - 384)

பவணந்தியார் காலத்தில் மேலும் பல பொருள்களை மிகுதியாக உணர்த்தும் நிலையை அடைந்து விட்டது.

“ கடியென் கிளவி, காப்பே, கூர்மை,
விரையே, விளக்கம், அச்சம், சிறப்பே,
விரைவே, மிகுதி, புதுமை, ஆர்த்தல்,
வரைவே, மன்றல், கரிப்பின் ஆகும்.” (ஈனூல்-457)

'கடி' தொல்காப்பியர் காலத்தில், 'புறத்தின்றித் தெய்வம் முதலாயினவற்றின் முன்னின்று தெளித்தல்' என்னும் முன்தேற்றுப் பொருளைக் குறித்த வாறு பவணந்தியார் காலத்தில் குறித்திலை போலும்.

ஆனால் 'ஆர்த்தல்', 'மன்றல்' என்ற இருபொருள் களைப் புதிதாகக் குறித்துள்ளது.

இவ்வாறு பெயரிலும் வினையிலும் இடையிலும் உரியிலும் இலக்கண அமைப்புப் பற்றிய மாற்றங்கள் உண்டாகிக்கொண்டே இருப்பினும் பழந்தமிழ் மறைந்துவிட்டதாகக் கூறுதல் மொழிநூற் கொள்கைக்கு முரண்பட்டதாகும்.

சொற்பொருள் மாற்றம்

மொழி சொற்களாலாயது, சொற்கள் கருத்துக்களை அறிவிப்பன. கருத்துக்கள் மாறுதலடைந்து கொண்டேயுள்ளன. ஆதலின் சொற்பொருள்களும் மாறுதலடைவது இயல்பே.

சொற்பொருள் மாற்றங்களைச் சொற்பொருள் விரிவு, சொற்பொருள் சுருங்கல், சொற்பொருள் உயர்வு, சொற்பொருள் இழிவு, சொற்பொருள் மாற்றம் என ஐவகையாகக் கொள்ளலாம்.

சொற்பொருள் விரிவு

எண்ணெய்: இச்சொல் எள் + நெய் எனும் இரண்டு சொற்களால் ஆனது. எள்ளிலிருந்து உண்டாகும் நெய்யைக் குறிப்பது. ஆனால் வழக்காற்றில் பொதுவாக நெய்ப்பசை நீர்ப் பொருளை (oil)க் குறிக்கும் நிலையை அது அடைந்து பொதுச்சொல் தன்மையைப் பெற்றுவிட்டது. ஆதலின் தேங்காய் எண்ணெய் என்றும் மண் எண்ணெய் என்றும் கூறுகின்றோம். எள் நெய்யைக் குறிக்க வேண்டுமென்றால் நல்ல எண்ணெய் என்று சொல்ல வேண்டியுள்ளது. ஆதலின் எண்ணெய் என்ற சொல் தன் பொருளில் விரிவடைந்துள்ளதை அறிகின்றோம்.

தண்ணீர்: நீர் என்பது பொதுச்சொல். தண்ணீர் என்றால் குளிர்ந்த நீர் என்று பொருள். ஆனால் இப்

பொழுது வழக்கில் வெந்நீர்த் தண்ணீர், ஆற்றுத் தண்ணீர், குளத்துத் தண்ணீர் என்று கூறுவதைக் காண்கின்றோம். 'தண்ணீர்' என்ற சொல் 'குளிர்ந்த நீர்' என்னும் பொருளை விடுத்துப் பொதுவாக நீர் (water) என்ற பொருளில் வழங்குகின்றது. இதன் பொருளும் விரிவடைந்துவிட்டது.

செம்பு: 'செம்பு' என்பது உலோகங்களில் ஒன்று. செந்நிறமாயிருத்தலின் அது அப்பெயர் பெற்றது. அதனால் செய்யப்பட்ட கலனை (கலன் = பாத்திரம்)ச் செம்பு என்றே அழைத்தனர். பின்னர் வேறு உலோகங்களால் செய்யப்பட்ட கலன்களும் அப்பெயரையே பெற்றுவிட்டன. வெள்ளிச் செம்பு, தங்கச் செம்பு வெண்கலச் செம்பு.

சொற்பொருள் சுருங்கல்

பொதுப் பொருளைக் குறித்த சொற்கள் சிறப்புப் பொருளைத் தரல்.

அரண்மனை: அரண்மனை என்றால் காவல் அமைந்த வீடு என்று பொருள். காவல் அமைந்த வீடுகளை எல்லாம் அரண்மனைகள் என்று அழைப்பது பொருத்தமே என்றாலும் அரசர் வாழும் வீட்டுக்கே அச்சொல் உரியதாகிப் பொருள் சுருங்கிவிட்டது.

இல்லான்: இல்லான் என்பது கல்வி இல்லான், அறிவு இல்லான், ஒழுக்கம் இல்லான், புகழ்இல்லான், செல்வம் இல்லான் என்று பொருள்படுமாயினும், வழக்காற்றில் செல்வம் இல்லாதவனையே குறிக்கக் காண்கின்றோம்.

'இல்லானை இல்லாளும் வேண்டாள்' என்றால் செல்வம் இல்லானை என்ற பொருளைத்தான் குறிக்கின்றது. இல்லான் என்ற சொல் தன் பொதுப் பொருளில் சுருங்கிவிட்டது.

கல்லறை: கல்லால் கட்டப்பட்ட அறையெல்லாம் கல்லறை என்று சொல்லுதற்குரியன என்றாலும், பிணத்தை வைத்துக் கட்டப்பட்ட அறையையே குறித்தலைக் காண்கின்றோம். ஆதலின் 'கல்லறை' என்ற சொல் தன் பொருளில் சுருங்கிவிட்டதன்றோ?

சொற்பொருள் உயர்வு

களித்தல்: இச்சொல் முதலில் கள்ளுண்டு களித்தலையே குறித்தது. கள்ளுண்டு களித்திருப்போனைக் 'களி' என்றே அழைத்தனர். (களி, மடி, மானி - நன்னூல் - பொதுப்பாயிரம் - கு. 93). பின்னர் 'களித்தல்' என்ற சொல் பொதுவாக நல்வகை மகிழ்ச்சிகளைக் குறிக்கத் தொடங்கிவிட்டது. திருவள்ளுவர் காலத்திலேயே இவ்வயர் மாற்றத்தை இச்சொல் பெற்றுள்ளது. "உள்ளக் களித்தலும்" (குறள் 1201) என்பதை நோக்குக.

தொண்டர்: பிறருக்குத் தொண்டு-அடிமை வேலை செய்வோர் எல்லாரும் தொண்டர் எனப்படுவர். ஆனால் இன்று தம்நலம் கருதாது உழைப்போரையே தொண்டர் என்று அழைக்கிறோம். தொண்டர் என்ற சொல் இன்று பெருமைக் குரியதாக உயர்ந்து விட்டது.

நீறு: நீறு என்பது தூளைக் குறிக்கும். நெருப்பின் துணையால் பொடியாவன எல்லாம் 'நீறு' எனும் சொல்லுக்குரியன. ஆனால் காலப்போக்கில் நெற்றியில் அணியும் சிவ அடையாளமாகிய 'வீபூதி'யையே குறிக்கத் தொடங்கிவிட்டது. 'நீறு இல்லா நெற்றிபாழ்' இங்கு நீறு என்பது வீபூதியே. பின்னர் அதன் உயர்நிலைக்கு ஏற்பத் திரு என்ற அடை சொல்லும் சேர்த்துத் திருநீறு என்றே அழைக்கும் வழக்கம் ஏற்பட்டு விட்டது.

சொற்பொருள் இழிபு

உயர் பொருளைத் தந்த சொல் காலப் போக்கில் இழிபொருளைத் தருவது இயல்பு.

அக்காள்: உடன் பிறந்தோருள் வயதால் மூத்த பெண்ணை அக்காள் என்பது மரபு. துயரக் கடவுளாம் மூதேவி, செல்வக் கடவுளாம் சீதேவி (இலட்சுமி)க்கு மூத்தவள் என்ற புராணக் கதை பரவிய பிறகு அக்காள் என்றால் மூதேவி என்னும் பொருளைத் தரத் தொடங்கிவிட்டது. "அவன் வீட்டில் அக்காள் குடியிருக்கின்றாள்" என்றால் அவன் வறியன் என்று பொருள். அக்காள் என்ற சொல் இழிபொருளைப் பெற்று விட்டது. தமக்கை என்ற சொல் அதன் இடத்தைப் பற்றிக்கொண்டது.

காமம்: காமம் என்ற சொல்லுக்கு முதலில் உண்டான பொருள் 'விருப்பம்' என்பதே. 'காம்' என்பது அதன் வேர்ச்சொல். காமுறுதல் என்றால் விரும்புதல் என்று பொருள். (கல்லாதான் சொற் காமுறுதல் - குறள் 402.) பின்னர் 'காமம்' என்ற சொல் காதல் என்னும் பொருளில் வழங்கியது.

"ஊடல் உணர்தல் புணர்தல் இவை காமம்
கூடியார் பெற்ற பயன்." (குறள்-1109)

இப்பொழுது 'காமம்' என்பது விரும்பத்தகாத பெண் விருப்பம் என்னும் பொருளைத் தருகின்றது. 'இவன் காமப் பேய்' என்று கூறிடக் கேட்கின்றோம்.

சேரி: பலர் சேர்ந்திருக்குமிடம் சேரி எனப்பட்டது. 'பார்ப்பனச்சேரி' என்னும் வழக்கும் இருந்துள்ளது. பின்னர் தெருவைக் குறித்துள்ளது.

"ஒருர் வாழினும் சேரி வாரார்
சேரி வரினும் ஆர முயங்கார்." (குறந்தொகை-23)

இவ்வாறு பொதுவாகப் பலரும் சேர்ந்து வாழும் பகுதியைக் குறித்த இச்சொல் காலப் போக்கில் தாழ்ந்தவர்கள் என்று கருதப்படும் தமிழ் மக்கள் வாழும் இடத்தைக் குறிக்கப் பயன்பட்டுவிட்டது. பறச்சேரி-பள்ளச்சேரி

பறையரும், பள்ளரும் நல்ல தமிழர்களே. அவர்கள் தாழ்ந்ததைப்போல் தமிழ்ச் சொல்லும் தன் பொருளில் தாழ்ந்துவிட்டது.

சொற்பொருள் மாற்றம்

சில சொற்கள் தம் பொருளில் மாறுதல் உற்று வழங்குகின்றன. இம் மாற்றம் விரிவு, சுருங்கல், உயர்பு, இழிவு முதலியனவின்றி வெறும் மாற்றமாக இருக்கும்.

சொல்	பழம் பொருள்	புதுப் பொருள்
அகம்	உள், மனம்	கருவம்
அகலம்	மார்பு	இடத்தின் பரப்பு
அவல்	பள்ளம்	தின்னும் அவல்
இயம்புதல்	ஒலித்தல்	சொல்லுதல்
கண்ணி	அடையாளமாக	வலை
கருவி	தொகுதி	ஆயுதம்
சிழுவன்	உரியவன்	முதியவன்
கோடை	மேல்காற்று	வெயிற்காலம்
சாறு	திருவிழா	இரசம்
செத்தல்	கருதல்	சாதல்
தஞ்சம்	எளிமை	அடைக்கலம்
நன்று	பெரிது	நல்லது
நம்பு	விருப்பம்	நம்புதல் (Hope)
விருந்தினர்	புதியவர்	உறவினர்
வம்பு	நிலையின்மை	சிறு சண்டை
வாங்குதல்	வளைத்தல்	பெறுதல்

இவ்வாறு சொற்கள் பொருள் தரும் முறையில் மாற்றம் உறுவது விரைவில் நிகழக் கூடியது அன்று. பல நூற்றாண்டுகள் இடையிட்டு நிகழும். பல்லாயிரக் கணக்கான சொற்கள் நிறைந்த மொழியில் இவ்வாறு மாற்றத்திற்காளாம் சொற்கள் மிக மிகக் குறைவு. ஆதலின் இம்மாற்றங் கருதி பழந்தமிழ் மறைந்து விட்டது என்று சொல்லுதல் தவறாகும். உயிருள்ள மொழிகளில் இம்மாற்றம் தவிர்க்க முடியாதது. இம் மாற்றம் விரைந்து நிகழாமல், அனைத்துச் சொற்களும் மாற்றத்திற்கு ஆளாகாமல் நூற்றாண்டு தோறும் மொழியும் வேறுபடும். ஆனால் தமிழ் அவ்வாறு மாறுதலுக்கியலாத வகையில் பண்பட்ட இலக்கணமும் வளமுற்ற இலக்கியமும் பெற்றுள்ளது. இலக்கணம், இலக்கியம் இல்லாத மொழிகள் விரைந்து மாறுதல் உற்று நூற்றாண்டுதோறும் மாண்டு பிறக்கின்றன.

சொல் வடிவ மாற்றம்

சொற்பொருள் மாறுதல் உறுவது போன்றே சொல்லின் வடிவமும் மாறுதல் அடையும். பேசுவோர் திருத்தமாகப் பேச வேண்டுமென்ற உறுதிப்பாடு பூண்டிருப்பரேல் சொல் வடிவம் சிதையாது. கற்றவர்களினும் கல்லாதாரே சொல் வடிவத்தைச் சிதைக்கின்றனர். "போய் வருகின்றேன்" என்பதை "போய்ட்டு வாரேன்" என்கின்றனர். "அவர்கள்" என்பதை அவுங்க, அவுக என்கின்றனர். "வாழைப் பழம்" என்பதை "வாய்ப்பயம்" என்கின்றனர். இழுத்துக் கொண்டு என்பதை 'ஈஸ்துக்கினு' என்கின்றனர். மொழியாராய்ச்சியாளர் சிலர் இவற்றைப் பொருட்படுத்தி "இவை தான் உயிருள்ள மொழி; இவ்வாறுதான் எழுத வேண்டும்" என்று பறைசாற்றுகின்றனர்.

இவ்வாறு வரையறையின்றிச் சொற்களைச் சிதைத்து வழங்குதலை ஏற்றுக்கொள்வதானால் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு மொழியைப் பேசுவராவார். ஒருவர் கருத்து ஒருவர்க்குப் புலப்படாமல் மொழியின் பயன் கிட்டாதாகிவிடும். அதனாலேயே நம் முன்றோர் வழக்கு மொழிக்கும் வரையறை ஏற்படுத்தினர். வழக்கு மொழி என்பது சிதைந்த கொச்சை மொழியன்று. மொழித்திறன் அற்றோர் பேசுவதை வழக்கு மொழிக்கு உரியதாகக் கொள்ளலும் கூடாது.

“வழக்கு எனப்படுவது உயர்ந்தோர் மேற்றே

நிகழ்ச்சி அவர்கட்டாக லான” (தொல்-பொருள் -647)

என்பர் ஆசிரியர் தொல்காப்பியர். கற்றோர் வழங்கும் மொழிகளுள் சொற்கள் உருமாறுதல் உண்டு. அம்மாற்றங்களை இலக்கணப் போலி, மருஉ என்று அழைப்பர்.

இல் முன் என்பது முன்றில் எனவும், நகர்ப்புறம் என்பது புறநகர் எனவும் வழங்குதல் இலக்கணப் போலியாகும்.

‘அருமருந்தன்னபிள்ளை’ என்பது அருமந்தபிள்ளை என்றும், சோழநாடு என்பது சோனாடு என்றும் வழங்குதல் மருஉ மொழிகளாகும். தாமரை என்பது மரை எனவும், ஆகாயம் என்பது காயம் எனவும், ஒந்தி என்பது ஒதி எனவும், போழ்து என்பது போது எனவும், நீலம் என்பது நீல் எனவும், வாழிய என்பது வாழி எனவும், ஆய்தல் என்பது ஆராய்தல் எனவும், யாது என்பது யாவது எனவும் வழங்கும். இவையெல்லாம் சொற்களின் வடிவ மாற்றங்களே. இவைகளை வரையறைக்கு உட்படுத்தாவிட்டால் இவை பல்கி மொழியின் சிதைவை விரைவுபடுத்தும். தமிழ் பல மொழிகளாகப் பிரிந்தமைக்கு இவையும் காரணங்களாம். ஆதலின் சொற் சிதைவைத்

தடுத்தல் மொழியறிஞர் கடனாகும். திருத்தமாகப் பேசவும் எழுதவும் மக்களை மொழியறிவு உள்ளவர்களாகச் செய்தல்வேண்டும்.

கடன் பெறல்

ஒரு மொழியைப் பேசுகின்ற மக்கள் பிறிதொரு மொழியைப் பேசுகின்ற மக்களுடன் தொடர்பு கொள்ளும்போது, இருசாரார் மொழிகளும் ஒன்றில் ஒன்று கலப்புறுதல் இயற்கை; தவிர்க்க முடியாதது. பண்பாட்டிலும் நாகரிகத்திலும் குறைபாடுடைய மக்கள் அவற்றில் முன்னேற்றம் அடைந்துள்ள மக்களோடு பழகுகின்றபோது அவர்களுடைய நாகரிகத்தையும் பண்பாட்டையும் ஏற்றுக்கொள்ளும் நிலை ஏற்படலாம். அப்பொழுது அவைபற்றிய சொற்களையும் பயன்படுத்துவார்கள். ஒரினம் பிறிதோரினத்தை அடிமைகொள்ளாமல், அடிமைப்பட்ட இனத்தின் மீது வென்ற இனம் தன் மொழியைச் சுமத்துவது தொன்றுதொட்டு நிகழ்ந்துவரும் ஒன்றாகும்.

இந்தியாவில் ஆரியர் வருகைக்குமுன் வாழ்ந்த தமிழினம் பண்பாட்டிலும் நாகரிகத்திலும் ஆரியர் இனத்தைவிடத் தாழ்வுற்று இல்லை. பல்வகையாலும் உயர்ந்த நாகரிகத்தையும் பண்பாட்டையும் தமிழினம் பெற்றிருந்தது என்பது ஆரிய நூல்களாலேயே அறியக்கூடும். ஆரிய இனம் பழந்தமிழினத்தை வென்று அதன்மீது தன் மொழியைக் கட்டாயப் படுத்திச் சுமத்தியது என்றும் கூறுவதற்கில்லை.

தொடக்கத்தில் புதிதாக வந்த மக்களுக்கும் இங்கேயே நிலைத்து வாழ்ந்த மக்களுக்கும் போராட்டங்கள் நிகழ்ந்தன. பின்னர் இருசாராரும் ஒற்றுமையுற்று அமைதியாக வாழத் தொடங்கிவிட்டனர்.

புதியவருடன் கூட்டுறவு கொள்ள விரும்பாதவர்கள் தனித்து வாழ விரும்பி ஒதுங்கிவிட்டார்கள்.

ஆரிய இனமும் தமிழினமும் கலந்து வாழத் தொடங்கிய பின்னர் இருவகையினர் பண்பாட்டிலும் நாகரிகத்திலும் கலப்பு நிகழ்ந்து, அக்கலப்பின் பயனாய்ப் புதிய பண்பாடும் நாகரிகமும் உருவாகத் தொடங்கியது. அதுவே இன்றுள்ள இந்தியப் பண்பாடு. இப் பண்பாட்டில் மிகுந்த அளவு தமிழருடையதென்றும் குறைந்த அளவு ஆரியருடையதென்றும் ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர்.

இவ்வாறே இருசாரார் மொழிகளிலும் கலப்பு ஏற்பட்டது. ஆரியம், இந்நாட்டுக்கு வரும்வரையில் ஏட்டில் எழுதப்படாத மொழியாகவே இருந்து வந்துள்ளது. பழந்தமிழின் வரிவடிவைக் கண்டே ஆரியம் தனக்கு எழுத்தைப் படைத்துக்கொண்டது. ஆரியம் தமிழின் கூட்டுறவால் பல மாறுதல்களை அடைந்துள்ளது என்பதை முன்பே சுட்டிக் காட்டியுள்ளோம்.

இருபத்தைந்து எழுத்துக்கள் - பத்து உயிரும் பதினைந்து மெய்யும் - இரண்டுக்கும் பொதுவாக அமைந்தமையால் தமிழ்மொழிச் சொற்கள் ஆரியத்திலும், ஆரிய மொழிச் சொற்கள் தமிழிலும் எளிதே கலக்கத் தொடங்கின.

நாளடைவில் ஆரிய மொழிச் செல்வாக்கு ஒங்கவும், தமிழ் மொழிச் செல்வாக்கு குறையவும் தொடங்கியது. புதியனவற்றை விரும்புதல் மக்கள் இயல்பு. தமிழர்கள் புதிய மொழிகளை விரைந்து கற்கும் ஆற்றல் வாய்ந்தவர்கள். ஆதலின் தம் மொழியை விடுத்துத் தம்மை அடைந்தவர் மொழியை விரும்பிக் கற்றனர். அரசியல் துறையிலும் சமயத்துறையி

லும் ஆரியர்கள் தலைமையிடங்களில் அமர்ந்தனர். ஆரியமே கடவுள் மொழி, ஏனைய பேயின் மொழிகள் என்று கட்டுரைத்தனர். ஆதலின் எல்லாத் துறைகளிலும் ஆரியமே இடம் பெறலாயிற்று.

தமிழ் ஆரியத்தின் கலப்பால் ஒன்று பலவாகி, தமிழர்களே புறக்கணிக்கும் நிலையை அடைந்தது. ஆரியமே இந்திய மொழிகளின் தாய் என்றும், ஆரிய மின்றேல் இந்திய மொழிகள் எதுவும் வாழமுடியாது என்றும் எல்லோரும் நம்புமாறு செய்துவிட்டனர்.

வடநாட்டில் ஆரியத்தின் கலப்பால் பல மொழிகளை ஈன்றுவிட்டுத் தமிழ் பெயரளவில் மறைந்து விட்டது. ஆனால் தென்னாட்டில் தமிழ் வளமுற்றுத் திகழ்ந்தது. தமிழரசு நிலைத்திருந்ததாலும், தமிழ்ப் பெரும் புலவர்கள் தமிழ்ப் பேரிலக்கியங்களை இயற்றிக்கொண்டிருந்தமையாலும், தமிழ்ச் சங்கங்கள் தோன்றித் தமிழ் போற்றப்பட்டமையாலும் தென்னாட்டில் தமிழ் மறைந்துவிடவில்லை. வடக்கே ஆரியமும் தெற்கே தமிழும் என்ற நிலைமை ஏற்பட்ட பின்னர், ஆரியச் சொற்கள் தமிழில் இடம்பெற இலக்கணம் வகுத்தனர். ஆரிய மொழிச் சொற்களின் பெயர்கள் தமிழில் இடம் பெறலாம் என்றனர். அங்ஙனம் இடம் பெறுங்கால் ஆரிய மொழிக்குரிய ஒலியை விடுத்துத் தமிழ் மொழிக்குரிய ஒலியைப் பெற்றே வரவேண்டுமென்றனர். தமிழுடன் கலந்த முதல் அயல்மொழி ஆரியமே. வடக்கிலிருந்து வந்தமையால் அதனை வடமொழி என்றனர்.

தொல்காப்பியர்

“வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொரிஇ
எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லா கும்மே”

(தொல்-சொல் - 401)

என்று தம் நூலில் விதித்தார்.

செய்யுளியற்றுதற்குரிய சொற்களை இன்ன வெனக் கூறியபொழுது,

“இயற்சொல் திரிசொல் திசைச்சொல் வடசொல் என்று அனைத்தே செய்யுள் ஈட்டச் சொல்லே”

(தொல்-சொல் - 397)

என வடமொழிச் சொல்லைத் தனித்து வைத்தே கூறினார். ஆதலின் வேண்டுங்கால் பிற மொழியினின்று கடன் பெறுதல் குற்றமின்று எனவும், ஆனால் கடன் பெறுங்கால் வரையறைக் குட்பட்டுக் கடன்பெறல் வேண்டும் என்றும், கடனைக் கடனாகவே என்றும் கருதுதல் வேண்டும் என்றும் ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் அறிவுறுத்துவதுபோல் நூற்பா அமைந்துள்ளமை நினைந்து மகிழ்தற்குரியது. வடமொழியிடமிருந்து கடன் பெறும் இயல்புபற்றி அறிஞர் கால்டுவல் அவர்கள் கூறியுள்ளமை இங்கு நினைவு கூறற்பாலது.

“வடமொழிச் சொற்களை மேற்கொள்ளும் திராவிட மொழிகள் தாமும் அச் சொற்களை ஆடம்பரப் பொருளாகவும் அழகு தரும் பொருளாகவும் மதிப்பதல்லது மொழி வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாதனவாக மதிப்பதில்லை. ஆதலின் அவற்றை அறவே கைவிட்டு வாழவல்லவாம் என்பதை அவர்கள் - கீழைநாட்டு மொழி நூல் அறிஞர்கள் - அறிந்தவரல்லர். தெலுங்கும், கன்னடமும், மலையாளமும் தம் தம் தனிநிலைகளை நிலைநாட்டுவது அறவே இயலாத அளவு வடமொழிச் சொற்களை அளவுக்கு மீறி கடன் வாங்கியுள்ளன. அவற்றின் துணையை எதிர்நோக்கி எதிர்நோக்கிப் பழகிவிட்டன. ஆதலின் தன்னுடைய வடமொழிக் கலவைகளைக் கைவிடுவது தெலுங்கு மொழிக்கு இப்பொழுது அரிதாம் என்பது உண்மை. கன்னடத்திற்கு அதனினும் அரிதாம், மலையாளத்திற்கு அவை எல்லாவற்றையும்விட அரிதாம். அவற்

றின் இயல்பு அதுவேயாயினும் திராவிட மொழிகள் அனைத்திலும் உயர் தனிச் செம்மொழியாய் நிலை பெற்று விளங்கும் தமிழ் தன்னிடையே இடம்பெற்றிருக்கும் வடமொழிச் சொற்களை அறவே ஒழித்து விட்டு உயிர் வாழ்வதோடு அவற்றின் துணையை ஒரு சிறிதும் வேண்டாமல் வளம்பெற்று வளர்வதும் இயலும்."

"செந்தமிழ் என்றும் தனித்தமிழ் என்றும் சிறப்பிக்கப் பெறுவதும் பெரும்பாலும் அம்மொழி இலக்கியங்கள் அனைத்தையும் எழுதப் பயன்படுவதுமாகிய பழந்தமிழ் அல்லது இயல் தமிழ் மிக மிகக் குறைந்த வடமொழித் தொடர்பையே பெற்றுள்ளது. வடமொழிச்சொற்களையும் எழுத்துக்களையும் மேற்கொள்வதை வெறுத்து ஒதுக்கிவிட்டுப் பழந்திராவிடத் தனிச் சிறப்பு வாய்ந்த மூலங்கள், சொல்லுருவங்கள் ஒலி முறைகளை மட்டும் மேற்கொள்வதில் காட்டும் ஆர்வத்தையும் விழிப்புணர்ச்சியையும் விடாமல் மேற்கொண்டிருப்பதனாலேயே அச் செந்தமிழ் தன்மொழியின் உரைநடை, பேச்சு நடையோடு சிறப்பாக வேறுபடுகின்றது. ஒரு தமிழ்ச் செய்யுள், இலக்கியச் சுவை மலிந்து இலக்கியம் என்ற தகுதிக்கு உரியதாய் உள்ளது என்பது பிறமொழி இலக்கியங்களில் உள்ளதுபோல், அச் செய்யுள் ஆண்டிருக்கும் வடமொழிச் சொற்களின் எண்ணிக்கை அளவைப் பொறுத்திராமல், அவ்வடமொழி ஆட்சியிலிருந்து எந்த அளவு வடமொழிச் சொல்லாட்சியை வெறுத்துள்ளது என்பதையே பொறுத்திருக்கின்றது என்று மதிக்கு மளவு கற்றுவல்ல தமிழ்ப் பெரியார்கள் உள்ளத்தில் அவ்வடமொழி வெறுப்புணர்ச்சி ஆழப் பதிந்துள்ளது."

வாழ்வியலில் பிறரிடம் கடன் பெறுவதைத் தமிழர் வெறுத்தது போன்று மொழியியலில் கடன் பெறுவதையும் வெறுத்தனர். ஆதலின் தொடக்கத்தில் வடமொழிப் பெயர்களைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்துத் தமிழ்ப் பெயராக்கிப் பயன்படுத்தினர்.

“தருமபுத்திரனை” “அறவோன் மகன்” (புறம்-366) என்றும், ‘காலகண்டனை’ “நீலமணிமிடற்றேன்” (புறம் - 56) என்றும் தமிழ்ப் படுத்தினர். சில வடமொழிப் பெயர்களுக்கு வேறு தமிழ்ப் பெயர்கள், பெயருடையோர் தொழிலாலும், கொடியாலும், நிறத்தாலும் கொடுக்கப்பட்டன. உயிர்களை அவைகளின் வினை வகையால் கூறுபடுத்தும் தொழிலோன் என்று கருதி ‘யமன்’ என்பவனைக் ‘கூற்றுவன்’ என்று அழைத்தனர். பலராமன் நிறத்தால் ‘வாலியோன்’ என்றும், கொடியால் ‘பனைக்கொடியோன்’ என்றும் அழைக்கப்பட்டான். காலப்போக்கில் இம் முயற்சி தளர்ச்சியுற்றது. வடமொழிச் சொற்களைத் தமிழ் ஒலிக்கேற்ப மாற்றி வழங்கினர். பின்னர் வடமொழியின் செல்வாக்கு மிகுந்தது. அரசியல் ஆவணங்களிலும், கல்வெட்டுக்களிலும் வடமொழியே பயன்படுத்தப்பட்டது. அரசர்களும், செல்வர்களும், புலவர்களும், கலைஞர்களும் வடமொழியைப் போற்றினர். மக்கள் பெயரும் பிறவும் வடமொழியாயின. தமிழிலக்கியங்களில் வடமொழிச் சொற்கள் இடம் பெறுதல் பெருகிக்கொண்டே வந்து வடமொழியும் தமிழும் கலந்து பேசும் மணிப்பிரவாள நடை தோன்றும் நிலை எய்தியது.

மேல் நாட்டார் தொடர்பு தமிழருக்கு ஏற்பட்டு விட்டது. முதலில் கிரேக்க மக்களும் உரோம மக்களும் அராபிய மக்களும் வாணிபம், தொழில் காரண

மாகத் தமிழ் நாட்டுக்கு வந்தனர். கிரேக்கர்களை 'யவனர்கள்' என்று அழைக்கத் தொடங்கிப் பின்னர் மேல் நாட்டார் அனைவரையும் அப்பெயரால் அழைத்தனர்.

கி. மு. ஆண்டுகளிலேயே தமிழ்ச் சொற்கள் பல, ஈப்ரு மொழியில் இடம் பெற்றுவிட்டன. அக்காலங்களில் மேலை நாட்டு மொழிச் சொற்கள் தமிழில் இடம் பெறவில்லை.

மகமதியர் ஆட்சியும் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியும் இந் நாட்டில் ஏற்பட்ட பின்னர், உருது மொழிச் சொற்களும் மேலை நாட்டு மொழிச் சொற்களும் பேச்சு வழக்கில் மிகுந்தன. கச்சேரி, வக்கீல், சமீன், அசல், தாசில், முன்சீப், சர்க்கார் முதலியன உருது மொழிச் சொற்களே. எல்லாமாக 411 சொற்கள் தமிழில் புகுந்தன.

கவர்ண்மெண்ட், கவர்னர், கௌன்சில், கமிட்டி, கம்பெனி, பிரைவேட், பப்ளிக், ஐட்சு, ஆர்டர், அப்பீல், கலெக்டர் போன்ற ஆட்சித் தொடர்பான ஆங்கிலச் சொற்கள் 486 தமிழ் வழக்கில் இடம் பெற்றன.

பேச்சு வழக்குச் சொற்களை ஆராய்ந்தால், அரபி, பெர்சியன், உருது, போர்த்துக்கீசியம், டச்சு, பிரஞ்சு, ஆங்கிலம் முதலிய பல்வேறு மொழிகளிலிருந்தும் தமிழில் வந்து வழங்கும் சொற்கள் 1202 ஆகும்.¹

இக்காலை ஆங்கில ஆட்சி அகன்று மொழிவழி நாடுகள் அமைந்து தமிழ்நாட்டு ஆட்சி மொழி தமிழே என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டுச் செயல்படும் நிலைமை ஏற்பட்டுள்ளதால் வேற்று மொழிச் சொற்கள் பல

1. The modern - Tamil - Tamil Dictionary.

மறைந்துவிட்டன. புதிய தமிழ்ச் சொற்கள் தோன்றி வருகின்றன. ஆணையர், பொறியர், காவலர், வருவாய்த் துறை, மாவட்டம், ஆளுநர் போன்ற சொற்கள் ஆட்சியின் தொடர்பாகத் தோன்றியுள்ளனவே. நம் நாட்டு ஆட்சியாளரும் இதற்கெனத் தனித் துறையமைத்துத் தனி அலுவலர்களும் நியமித்து ஆட்சி மொழியாகத் தமிழ் செயல்படுவதற்கு ஆவன செய்து வருகின்றனர். ஆயினும் " இதனை, இதனால், இவன் முடிக்கும் என்றாய்ந்து அதனை அவன்கண் விடல் " எனும் வள்ளுவரின் வாய் மொழியைப் போற்றித் தமிழ்ப் புலமையுற்றோரை இத்துறையில் அமைத்திலர். மருத்துவத் துறைக்கு மருத்துவ அறிஞரும், சட்டத் துறைக்கு வழக்கறிஞரும், தொழில் நுட்பத் துறைக்குத் தொழில் வல்லுநரும் தேடப்படுவது போல், மொழித் துறைக்குப் புலவர்களே அழைக்கப்படுதல் வேண்டும். மாறாக மொழிப் புலமையில்லாதாரை வேறு காரணங்களுக்காக மொழித் துறையில் அமர்த்தி எண்ணிய செயல் ஈடேறாமல் செய்து வருவது இரங்கத்தக்கதே.

மரியாப்பாய் (Mario Pei) என்ற மொழி நூலறிஞர், ஆங்கில மொழி வளர்ச்சிக்காகக் கூறுவது, நம் தமிழ் மொழிக்கும் பொருந்துவதாகும். அவர் கூறுகின்றார்: "மொழியியல் கழகங்கள் பிரிட்டனிலோ, அமெரிக்காவிலோ இல்லை என்பது உண்மைதான். ஆனால் திருத்தமுற்ற மொழியை வளர்க்கும் கற்றறிந்த பெரியோர்கள் பெருங்கூட்டத்தினராக உள்ளனர். அவர்கள் அறிவுத்துறையில் ஈடுபட்டு மொழியை நன்கு பயன்படுத்தும் நிலையில் ஏனையோரினும் வாய்ப்பு மிகுதியாகப் பெற்றுள்ளனர்; அவர்கள் மிகுதியான நூல்களைப் படிக்கின்றனர்; மிகுதியான அளவில் எழுதுகின்றனர்; மிகுதியான அளவில் பேசுகின்ற

னர்; அவர்கட்கு மிகுதியான சொற்செல்வம் உண்டு; அச் சொற்களை அழகுபட ஒன்று சேர்க்கும் கலையில் அவர்கள் தேர்ந்தவர்கள். ஒரு உந்து வண்டியைப் பற்றி அறிய விரும்பினால் அதன் பொறியியலும் தொழில் நுட்பமும் தெரிந்த ஒருவரையே நாடி அறிய முயலுகின்றோம். உந்து வண்டியை ஓட்டமட்டும் தெரிந்தவரிடம் சென்று அறிவதில்லை. அது போன்று, மொழியை நன்கு பயன்படுத்தும் புலவர் வழியாகவே மொழியைப் பயன்படுத்தும் முறையை அறிய வேண்டும். மொழியைப் பேசமட்டும் தெரிந்தவரிடம் சென்று அறிய முயலுதல் கூடாது. ஆதலின் மொழியை நன்கு கற்றறிந்தவர்களையே இத்துறையில் வழித்துணையாகக் கொள்ளுதல் வேண்டும். அவர்கள் பயன்படுத்தும் முறையே முன்மாதிரியாக அமைதல் வேண்டும். இவ்வாறு கொள்வதனால் வேறு பயன் எய்தாவிட்டாலும் நன்கு கற்றறிந்தவர் என்ற புகழாவது கிட்டும். அது வாழ்க்கையில் உயரத் துணை செய்யும்.”¹

5. பழந்தமிழ்ப் புதல்விகள்

“ பல்லுயிரும் பலவுலகும் படைத் தளித்துத் துடைக்கினுமோர்
எல்லையறு பரம்பொருள் முன் இருந்தபடி இருப்பது போல்
கன்னடமும் களிதெலுங்கும் கவின் மலையாளமும் துளுவும்
உன் உதரத்து உதித்து எழுந்தே ஒன்றுபல ஆயிடினும்
ஆரியம்போல் உலக வழக்கு அழிந்து ஒழிந்து சிதையாவுள்
சீரிளமைத் திறம்வியந்து செயல் மறந்து வாழ்த்துதுமே.”

எனும் தமிழ்த்தாய் வாழ்த்தில் பேராசிரியர் சுந்தரம்
பிள்ளை அவர்கள் தமிழ் மொழி பல மொழிகட்குத்
தாயாயுள்ள செய்தியை இனிமையுற எடுத்து
மொழிந்துள்ளார்கள்.

இன்று திராவிட மொழிகள் என்பனவெல்லாம்
பழந்தமிழிலிருந்தே தோன்றியனவாம். இத்திராவிட
மொழிகள் பழந்தமிழின் புதல்விகளே. தாய்
என்றும் மகள் என்றும் உறவு கற்பித்து உருவகப்
படுத்திக் கூறுவதைச் சிலர் விரும்பிலர். ஏனைய
திராவிட மொழியாளரில் சிலர் தத்தம் மொழியே
தாயெனத்தகும் என்றும் சாற்றுவர். ஆதலின் தாய்
மகள் எனக் கற்பித்துக் கூறும் உறவு முறைபைக்
கருதாது உண்மை நிலையை ஆராயின் பழந்தமிழே
பல மொழிகளாக உருவெடுத்துள்ளது என்று

தெளியலாம். ஒன்று பலவாகியுள்ள உண்மை நிலையை மறைத்தல் இயலாது.

பழந்தமிழ்க் கூறுகள் திராவிட மொழிகள் அனைத்தினும் காணப்படுகின்றன. பழந்தமிழின் பண்டைய நிலையை அறிவதற்குத் திராவிட மொழிகள் அனைத்தும் துணைபுரியும். அங்ஙனமாயின் தமிழை மட்டும் தாயெனல் எவ்வாறு பொருந்தும் என்று சிலர் கருதலாம். திராவிட மொழிகள் அனைத்தினும் தமிழே இம்மொழிகளின் பண்டைய நிலையை அறிவதற்குப் பெரிதும் துணை புரிகின்றது.

திராவிட இனத்தைச் சேர்ந்த மொழிகளில் அவற்றின் தொன்மை நிலையைத் தெளிவுற உணர்த்தும் மொழி எது? எனும் வினாவிற்கு அறிஞர் கால்டுவல் அவர்கள் கூறுவதாவது :

"செந்தமிழ் என்று பெயரிட்டு அழைக்கப் பெறும் தமிழ் மொழியின் இலக்கியத் தமிழ், திராவிடப் பழங்குடியினர் வழங்கிய தொன்மொழியின் நிலையினைத் தெளிவுற உணர்த்துகிறது என்று சிலர் கருதுகின்றனர். செந்தமிழின் பெருமதிப்பைக் குறைத்துக் கூறாமலே திராவிட மொழியின் தொன்மை நிலையைத் தெளிவுறக் காட்டும் கண்ணாடியாம் தனித் தகுதி எம்மொழிக்கும் இல்லை என்றே நான் கருதுகின்றேன். இன்று வழக்கிலிருக்கும் அனைத்து மொழிகளின் ஒப்பீட்டு ஆராய்ச்சியே அம்மொழிகள் தோன்றத் துணைபுரிந்த திராவிடத் தொன்மொழி வழக்கின் நிலையை உணர்த்த வல்ல நனிமிகச் சிறந்த வழித்துணையாகும். செந்தமிழே அல்லாமல் திருந்தா மொழிகள் உட்பட, இன்று ஆட்சியிலிருக்கும் அவ்வின ஒவ்வொரு மொழியும் இம்முயற்சியில் தத்தம் துணையினை

அளிப்பது முக்காலும் உண்மை. பழங்கன்னட மொழியின் துணையில்லாமல் தமிழ் மொழியின் தன்மை முன்னிலை இடப் பெயர்களின் இயல்பினை உணர்ந்து கொள்வது இயலாது. தன் மொழியின் இலக்கண விதிமுறைகளை ஒரு சில ஆண்டிற்கு முன்னரே எழுத்துருவில் வகுத்துக்கொண்ட குறையுடையதும் திருந்தா மொழிகளுள் ஒன்றும் ஆகிய கூ மொழியே திராவிட மொழியின் படர்க்கை இடப் பெயரின் ஆண்பால் பெண்பால் பற்றிய விளக்கத்தை அறியத் துணைபுரிகிறது. என்றாலும், திராவிட மொழியின் தொன்மை நிலையை நிலை நாட்டப் பேரளவில் பெறலாகும் துணையினைச் செந்தமிழே அளிக்கிறது என்பது மறுக்க முடியாத உண்மையாகும். திராவிட மொழிகள் அனைத்தினும், அது (தமிழ்) நனிமிகப் பழங்காலத்திலேயே நாகரிக நிலை பெற்று விட்டதன் விளைவாகும் இது." அறிஞர் கால்டுவல் அவர்களின் இக் கூற்றாலும் தமிழே திராவிட மொழிகளின் தாய் என்பது வலியுறுத்தப் படுகின்றதன்றோ? அன்றியும் அவரின் ஒப்புயர்வற்ற ஆராய்ச்சி நூலாம், "திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம்" என்பதனால் நிலை நாட்டப்படுவது, திராவிட மொழிகள் அனைத்தும் ஒரு குடும்ப மொழிகளே என்பதாகும்.*

திராவிடக் குடும்ப மொழிகள் திருத்த முற்றன ஆறு, திருத்தமுறாதன ஆறு எனப் பகுத்துள்ளனர். திருத்த முற்றன ஆறு:— 1. தமிழ், 2. மலையாளம், 3. தெலுங்கு, 4. கன்னடம், 5. துளு, 6. குடகு. திருத்தமுறாதன ஆறு:— 1. துதம், 2. கோதம், 3. கோண்டு, 4. கூ, 5. ஓரியன், 6. இராச்சமகால். அறிஞர் கால்டுவல் இவை பன்னிரண்டையும் ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்து இவையனைத்தும் ஒரு குழுவைச்

சார்ந்தனவே எனத் திட்டவட்டமாக நிறுவியுள்ளனர். இப்பன்னிரண்டு மொழிகளிலும் தொன்மையுடையது, வளமுடையது, செம்மையுடையது தமிழ் என்றே ஆங்காங்குக் குறிப்பிட்டாலும் பழந்தமிழ்தான் இவ்வியனைத்துக்கும் தாயாகும் உரிமையும் சிறப்பும் உடையது என்பதை வெளிப்படையாகக் கூறினாரில். அவர் அவ்வாறு கூறுது போயினும் அவருடைய ஆராய்ச்சி ஏனைய திராவிட மொழிகள் தமிழின் புதல்விகளே என்பதை ஐயமற நிலை நாட்டுகின்றது. அவர் மேற்கொண்டுள்ள ஒப்பீட்டு ஆராய்ச்சி, மொழிகட்குரிய ஒலிகள், வேர்ச்சொற்கள், திணை, பால், எண், இடம், வேற்றுமை முதலியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. இவைபற்றிய ஆராய்ச்சிகளைக் கூர்ந்து கற்போர், தமிழ் காலப்போக்கில் பல மொழிகளாகத் திரிந்துள்ளது என்று அறிவார் என்பதில் எட்டுணையும் ஐயமின்று.

எம்மொழியினும் விரைவில் மாற்றங்கொள்ளாதன இடப்பெயர்கள், வேற்றுமையுருபுகள், வினைவிசுதிகள், எண்கள் முதலியனவாம். இவைகள் அமைந்துள்ள இயல்பினை நோக்கினால் தமிழே திராவிட மொழிகளின் தாய் என்பதைத் தெள்ளிதில் அறியலாகும். முதலில் இடப்பெயர்களை நோக்குவோம்.

தன்மை

ஒருமை

பன்மை

தமிழ் - யான் - நான்

யாம், நாம், யாங்கள், நாங்கள்

மலையாளம் - ஞான்

நாம், நோம், நம்மள், நும்மள்,

ஞங்கள்

தெலுங்கு - ஏனு,

நேனு, நே

ஏமு. மனமு, மேமு

கன்னடம் - யான்,

ஆன், நானு, நா
துளு - யான்
கோண்ட் - அன்னு
கூர்க் - நன்

கூ - ஆனு
துதம் - ஆன்
கோதம் - ஆனெ
இராச்சமகால் - என்
ஓரியன் - என்

ஆம், ஆவு, நாவு
யென்குளு, நம
அம்மாட்
நன்க, என்க
ஆமு, ஆஜு
ஆம், ஒம், ஏம்.
ஆமெ, நாமே, ஏமே.
நம், எம், ஒம்.
எம், நாம்.

முன்னிலை

ஒருமை

தமிழ் - நீ
மகையாளம் - நீ
தெலுங்கு - நீவு, நீ, ஈவு
கன்னடம் - நீன், நீ, நீனு
துளு - ஈ
கூர்க் - நின்
கோண்ட் - இம்மா
கூ - ஈனு
துதம் - நீ
கோதம் - நீ
இராச்சமகால் - நின்,
நின்
ஓரியன் - நின், நீயென்
பிராகி - நீ

பன்மை

நீர், நீயீர், நீவீர், நீங்கள்.
நிங்கள், நீங்கள்.
மீரு, ஈரு
நீம், நீவு.
நீடுளு, ஈர்.
நின்க.
இம்மாத்த்.
ஈரு.
நீம.
நீமெ, நீவெ.
நிம, நின.
நிம், ஆசு.
நும்.

தன்மை இடப் பெயர்களும், முன்னிலை இடப் பெயர்களும் தமிழில் உள்ளவாறே ஏனைய மொழிகளிலும் அமைந்துள்ளன. தமிழின் தொடர்பைப் பன்னூறு ஆண்டுகட்கு முன்னமே இழந்த மொழிகளுள் ஒலிச்சிதைவால் ஏற்பட்டுள்ள வேறுபாடுகள்

காணப்படுகின்றன. வேற்றுமை உருபு ஏற்கும் நிலைக் குரிய வடிவங்களையே எழுவாய் நிலையும் பெற்றுள்ளன. மெய் எழுத்தை இழந்து உயிரளவில் நிற்கின்றன. ஆயினும் தமிழின் புதல்விகள் தாம் ஏனைய திராவிட மொழிகள் என்னும் உண்மையை அவைபறைசாற்றாமல் இல்லை.

வேற்றுமை

திராவிட மொழிகளில் எல்லாம் வேற்றுமைகள் எட்டெனவே கொள்ளப்பட்டுள்ளன. வேற்றுமைகளை அறிவிக்கும் உருபுகள் பெயர்க்குப் பின்னால் பெயருடன் சேர்ந்து வருகின்றன. இவ்வருபுகள் தொடக்கத்தில் பின் இணைத் துணைப் பெயர்ச் சொற்களாக இருந்து நாளடைவில் தனித்தியங்கும் இயல்பு கெட்டு இடைச் சொற்கள் நிலையை அடைந்து விட்டன என்று அறிஞர் கால்டுவல் கருதுகின்றார். இந்நிலை தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முன்பே ஏற்பட்டிருத்தல் வேண்டும். தொல்காப்பியர் காலத்தில் அவை வேற்றுமையுணர்த்தும் உருபுகளாகவே கருதப்பட்டு இடைச் சொற்களாகவே எண்ணப்பட்டுள்ளன.

வேற்றுமை உருபுகளைக் கொள்ளும் முறையில் திராவிட மொழிகள் அனைத்தும் ஒரே வழியைப் பின்பற்றுகின்றன. ஒருமைக்கும் பன்மைக்கும் கொள்ளப்படும் உருபுகளில் வேறுபாடு இன்று. ஒருமை எண்ணைக் குறிக்குங்கால் வேற்றுமை உருபு பெயருடன் சேர்க்கப்படுகின்றது. பன்மை எண்ணைக் குறிக்குங்கால் பன்மை அறிவிக்கும் விசுதிகளுடன் வேற்றுமை உருபு சேர்க்கப்படுகின்றது.

எடுத்துக்காட்டு: குதிரையை - குதிரைகளை
இரண்டாம் வேற்றுமை உருபாகிய 'ஐ' ஒருமையில்

குதிரை என்பதுடன் இணைந்து நிற்கின்றது. பன்மையில் குதிரைகள் என்பதில் 'கள்' என்னும் பன்மை விகுதியுடன் இணைந்து நிற்கின்றது. ஆனால் ஆரியம் முதலாகிய இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகளில் பன்மைப் பெயர்களின் வேற்றுமை உருபு ஒருமைப் பெயர்களின் வேற்றுமை உருபினின்றும் வேறுபடுகின்றது. இவ்வின மொழிகள் எல்லாம் ஒருமைப் பெயர்களின் வேற்றுமைகளை அறிவிக்க ஒருவகையான வேற்றுமை உருபுகளையும் பன்மைப் பெயர்களின் வேற்றுமைகளை அறிவிக்க அவற்றினின்றும் வேறுபட்ட வேறு வகையான வேற்றுமை உருபுகளையும் கொண்டுள்ளன. இம் முறையால் திராவிட மொழிகள் ஆரிய மொழிகளினின்றும் வேறுபடுகின்றன. திராவிட மொழிகளின் தாயாம் தமிழில் இம்முறை தொன்றுதொட்டே நிலவி வருவதனால் அதன் புதல்விகளாம் பிற திராவிட மொழிகளிலும் இம்முறையே-ஒருமைக்கும் பன்மைக்கும் ஒரே உருபினைக் கொள்ளும் முறையே நிலைபெற்றுள்ளது. வேற்றுமை உருபுகளும் உருபுகள் பெயர்களுடன் சேருங்கால் ஒலித்துணை கருதி சேர்க்கப்படும் சாரியைகளும் தமிழில் உள்ளவாறே ஏனைய திராவிட மொழிகளிலும் உள்ளன. ஆயினும் சிலவற்றில் உருபுகள் ஒலித்திரிபு அடைந்துள்ளன. தமிழில்கூட பேச்சுவழக்கில் இவ்வொலித்திரிபைக் காணலாம். 'அவனைக் கண்டேன்' என்பதுதான் திருத்தமுற்ற வழக்கு என்றாலும் 'அவனைக்கண்டேன்' என்று சொல்வாரும் உளர். 'அவனுக்குக் கொடு' என்பதுதான் திருத்தமுற்ற வழக்கு என்றாலும் 'அவனுக்கிக் கொடு' என்று சொல்வாரும் உளர். இவ்வாறு பேச்சுவழக்கில் திரிந்து வழங்கிய வழக்குச் சில திராவிட மொழிகளில் திருத்தமுற்ற வழக்குகளாய் விட்டன. இவ்

வாறு நேர்ந்துள்ள ஒலித்திரிபுகளைத் தவிர்த்துப் பிற வேறுபாடுகளைக் காணல் இயலாது.

வேற்றுமை உருபுகளின் ஒற்றுமையைத் திருத்த முற்றுள்ள மொழிகள் எனப்படும் மலையாளம், கன்னடம், தெலுங்கு ஆயவற்றுடன் ஒப்பிட்டுக் காண்டலே சாலும்.

முதல் வேற்றுமை :

தமிழ்	மலையாளம்	கன்னடம்	தெலுங்கு
யான்	நான்	நான்	நேனு
நான்		ஆன்	ஏனு

இரண்டாம் வேற்றுமை :

என்னை	என்னை	நன்னம்	நன்னு
		என்னம்	

மூன்றாம் வேற்றுமை :

என்னான்	என்னால்	நன்னி	நாகேது
என்னால்	என்னோடு	என்னிம்	நாதோடன்னு
என்னோடு			

நான்காம் வேற்றுமை :

எனக்கு	எனக்கு	நனகே	நாகயி
		எனகே	

ஐந்தாம் வேற்றுமை :

என்னின்	என்னில்	நன்னத்	நாவலன
		தனிம்	
என்னில்		என்னத்	
		தனிம்	

ஆறாம் வேற்றுமை :

எனது	என்னுடே	நனது	நாது
என்னுடைய		எனது	நாகு

ஏழாம் வேற்றுமை :

என்கண்	என்னில்	என்னெள்	நாயண்டு
என்னிடம்		என்னள்ளி	

என்னிடத்தில்

யான் அல்லது நான் விளிவேற்றுமை (எட்டாம் வேற்றுமை) ஏலாது. தமிழிலும் அதன் குடும்ப மொழிகளிலும் விளிவேற்றுமைக்கெனத் தனி உருபுகள் இல்லை. அதனாலேயே தனி உருபுகள் பெறாத முதல் வேற்றுமையையும் எட்டாம் வேற்றுமையையும் அவ்வழியில் சேர்த்தனர் பிற்கால இலக்கண ஆசிரியர். ஆயினும் விளிவேற்றுமை உண்டாகும் முறைமைபற்றித் தொல்காப்பியர் 'விளிமரபு' என்ற தனியியலில் விரிவாகக் கூறுகின்றார். உயிரில் முடிகின்ற சொற்களும் மெய்யில் முடிகின்ற சொற்களும் என்னென்ன மாறுதல்களைப் பெறுகின்றன என்பதைத் தெளிவுறக் கூறியுள்ளார்.

'மகன்' 'மகனே' என ஏகாரத்தைச் சேர்ப்பதனாலும், 'முருகன்' 'முருகா' என ஈற்றயல் குறிலை நெடில் ஆக்குவதாலும், 'அரசன்', 'அரசே' என அகரத்தை ஏகாரமாக ஆக்குவதனாலும் எளிதாக விளிவேற்றுமை உண்டாக்குவதைக் காணலாம்.

கன்னடத்திலும் தெலுங்கிலும் உயர்திணைப் பன்மைப் பெயர்களின் ஈற்றில் 'இர' அல்லது 'இரா' என்பதும் 'அர' அல்லது 'அரா' என்பதும் முறையே இணைக்கப்பெறும்.

இனி வினை விசுதிகளை நோக்குவோம்.

படர்க்கை ஆண்பால் ஒருமை விசுதிகள்

தமிழ்	மலையாளம்	கன்னடம்	தெலுங்கு
அன், ஆன், ஒன்	அன், ஆன்	அம், அனு, ஆனு, ஆனே	ஊ, ம்டு

கன்னடத்திலும் தெலுங்கிலும் ஒலி நயம் காரணமாகச் சொல்வடிவம் வேறுபட்டிருக்கக் காண்கின்றோம்.

படர்க்கைப் பெண்பால் ஒருமை விகுதிகள்

தமிழ்	மலையாளம்	கன்னடம்	தெலுங்கு
அள், ஆள்	அள், ஆள்	அள், ஆளு	
ஒள்		அளு, ஆளே	

தெலுங்கில் மகளிரை அஃறிணையோடு சேர்த்து ஒன்றன்பால் விகுதியைப் பயன்படுத்துகின்றனர். மகளிரை இழிவாகக் கருதிய காலத்தில் தாய்த் தமிழின் தொடர்பை அம்மொழி இழந்திருக்க வேண்டும்.

படர்க்கைப் பலர்பால் விகுதிகள்

அர், ஆர்	அர், ஆர்	அர், அரு	ரு, ரி
		ஆரு, ஆரே	

கன்னடம் காலப்போக்கில் 'உ'வையும் 'ஏ'வையும் சேர்த்துக் கொண்டுள்ளது. தெலுங்கு முதலுயிராம் 'அ' அல்லது ஆவை இழந்து 'உ' அல்லது 'இ'யைச் சேர்த்துக் கொண்டுள்ளது.

இவ்வாறே படர்க்கை ஒன்றன்பால், பலவின் பால், தன்மை, முன்னிலை விகுதிகளும் தமிழ்க் குடும்ப மொழிகள் அனைத்திலும் ஒரே வகையாக அமைந்துள்ளமையைக் காணலாம். விரிக்கின் பெருகுமாகையால் இவைகட்கு எடுத்துக்காட்டுகள் தருவதை விடுத்து இனி எண்ணுப் பெயர்களை நோக்குவோம்.

தமிழ்	மலையாளம்	கன்னடம்	தெலுங்கு
ஒன்று	ஒன்று	ஒந்து	ஒகட்டி
இரண்டு	ரண்டு	எரடு	இரடு
மூன்று	மூன்று	மூரு	மூடு
நான்கு	நாலு	நால்கு	நால்கு
ஐந்து	அஞ்சு	ஐது	ஐயிது
ஆறு	ஆறு	ஆரு	ஆறு

ஏழு	ஏழு	ஏளு	ஏடு
எட்டு	எட்டு	எண்ட்டு	எனியிதி
ஒன்பது	ஒம்பது	ஒம்பத்து	தொம்மிதி
பத்து	பத்து	ஹத்து	பதி
நூறு	நூறு	நூறு	நூரு
ஆயிரம்	ஆயிரம்	சாவிர	வேலு

மலையாளம், கன்னடம், தெலுங்கு முதலிய மொழிகளில் தமிழில் உள்ளவாறு அமையாமல் எண்ணுப் பெயர்களில் சில ஒலிச்சிதைவு அடைந்துள்ளன. பேச்சு வழக்கில் உள்ளவாறு அமைந்துள்ளன.

'ஆயிரம்' என்னும் எண்ணிற்குக் கன்னடத்தில் 'சாவிர' என்றும், தெலுங்கில் 'வேலு' என்றும் பெயர்கள் வந்துள்ளமை எவ்வாறு என்று தெளிய முடியவில்லை.

கன்னடச் சாவிர (சவர என்பதும் உண்டு) வடமொழியின் சகசிர என்னும் சொல்லிலிருந்து வந்திருக்கக்கூடும் என்று அறிஞர் கால்டுவல் கருதுகின்றனர். தமிழ் ஆயிரமும் வடமொழிச் சகசிரத்திலிருந்து வந்திருக்கக்கூடுமென்று அவர் கூறுகின்றமை பொருத்தமுடைத்தன்று. அறிஞர் குண்டர்ட்டு ஆயிரம் என்ற சொல்லின் தோற்றத்தைப்பின்வருமாறு காட்டுகின்றார் :

சகஸ்ரம் — சகசிரம் > அ — அ — யிரம் — ஆயிரம்

இப்பேரெண்ணைத் தமிழ்க் குடும்பத்தினர் வடமொழியாளரிடருந்து கடன் பெற்றிருக்கக்கூடும் என்று அறிஞர் கால்டுவல் கருதுகின்றமையும் உண்மைக்கு மாறுபட்டது. தமிழில் நூறுயிரம், கோடி கோடிக்கு மேற்பட்ட ஆம்பல், வெள்ளம் முதலிய எண்கள் ஆரியர் தொடர்பு கொள்வதற்கு முன்பே

இருக்கக் காண்கின்றோம். அவ்வாறு இருக்க ஆயிரம் என்ற எண்ணுப் பெயரை மட்டும் ஆரியர்களிடமிருந்து தமிழர் கடன் வாங்கி இருப்பர் என்பது எவ்வாறு பொருந்தும்?

தெலுங்கு கொண்டுள்ள 'வேலு' தனித் திராவிடச் சொல்லே என்பதில் அவர் ஐயம் கொள்ளவில்லை. அச்சொல் 'வெயிலு' என்பதிலிருந்து தோன்றிருக்கக்கூடும் என்று அவர் எண்ணுகின்றார்.

இனி ஐம்பூதப் பெயர்களை நோக்குவோம்: பூதம் என்பது தனித் தமிழ்ச் சொல், தோன்றுவதற்குக் காரணமாயது என்று பொருள். பூ—பூத்தல்—பூதம். தமிழிலும் அதன் கிளைமொழிகளிலும் ஒரே விதமான பெயர்களைப் பெற்றுள்ளமை இது பழந்தமிழ்ச்சொல் என்பதை நிலை நாட்டும்.

தொல்காப்பியர் தம் நூலில் இதனை எடுத்தாண்டுள்ளார்.* பூதங்கள் யாவை என்று கூறுவனவும் பழந்தமிழ்ச் சொற்களே.

தமிழ் — நிலம், நீர், தீ, வளி, வான்.

மலையாளம் — நிலம், வெள்ளம், தீ, காற்று, விண்ணு.

கன்னடம்—நெல (நிலம்), நீரு, பொனல் (புனல்), காலி (கால் = காற்று), தீ, ஆகாச (காயம்).

தெலுங்கு — நெல (நிலம்), நீரு (நீர்), நிப்பு (நெருப்பு), காலி (கால்), விண்ணு (விண்ணு).

இனி நம் உறுப்புப் பெயர்களை நோக்குவோம்.

தமிழ்	மலையாளம்	கன்னடம்	தெலுங்கு
தலை	தல	தலை	தல
நுதல்		நொசல்	நுதுரு

* தொல் — சொல் — 57.

கண்	கண்ணு	கண்ணு	கன்னு
கண்ணீர்			கண்ணீரு
மூக்கு	மூக்கு	மூகு	மூக்கு
பல்	பல்	ஹல்லு	பல்லு
நாக்கு	நாவு		நாலுக*
செவி	செவி	கிவி	செவி
முகம்	முகம்	முக	முகமு
மிடறு	கழுத்து	கழுத்து	மெட
உரம்	நெஞ்சு		உரமு
தொடை	துட	தொடெ	தொட

இனி உணவுப் பொருள்களை நோக்குவோம்.

மலையாளம்: அரி (அரிசி), அப்பம், இர (இரை), இறச்சி (இறைச்சி), உப்பு, ஊண், எண்ண, (எண்ணெய்), கஞ்சி (கஞ்சி), கடுகு, கறி, சோறு, தயிர், தவிடு, தேன், பால், மசால (மசாலை), மருன்னு, (மருந்து), முட்ட (முட்டை), முளகுதண்ணி (மிளகுத் தண்ணீர்), மோர், வெண்ண (வெண்ணெய்).

கன்னடம்: அப்ப (அப்பம்), அப்பள (அப்பளம்), ஹாலு (பால்), உப்பு, மந்து (மருந்து), பிர்து (விருந்து), அக்கி (அரிசி), பெண்ணெ (வெண்ணெய்), எளநீரு, (இளநீர்), ஊட்ட (ஊட்டம்), அவல், அள (அளை = தயிர்), இட்டலி, உண்ணி (உண்டி), எண்ணெ (எண்ணெய்), கஞ்சி, கள், கறி, கூழ், தவுடு, திண்டி (தின்றி), தீனி.

தெலுங்கு: தோச (தோசை), இட்டென (இட்டலி), பச்சடி, எர (இரை), தீனி, திண்டி (தின்றி), உப்பு, பாலு, வென்ன (வெண்ணெய்), அப்பமு, கஞ்சி, நேயி (நெய்), தெனெ (தேன்), தவுடு (தவிடு), பப்பு

1. கன்னடத்தில் 'ப' 'ஹ' வாக மாறும்.

* நாலுக = தொங்குவது.

(பருப்பு), பொட்டு, கள்ளு (கள்), பிரியமு (மிளகு), வெல்லுல்லி (வெள்ளுள்ளி), எறச்சி (இறைச்சி), அப்பளமு (அப்பளம்), ஆமவட (ஆமைவடை).

இவ்வாறு எவ்வகையில் நோக்கினாலும் தமிழும், தமிழல் திராவிட மொழிகளும் ஒரு மொழி போலவே தோன்றுகின்றன. பெரும்பாலும் செப்பமுற்ற வழக்குகள் தமிழிலேயே உள்ளன. பிற மொழிகளின் சொற்கள், சிதைந்த வழக்குகளாகவேயுள்ளன. பண்பட்ட பழந்தமிழிலிருந்து பிரிந்து, நெருங்கியதொடர்பு குறைந்த மொழிப் பகுதிகள் காலம் செல்லச் செல்ல உருமாறிக்கொண்டே வந்துவிட்டன. செப்பமுற்ற தமிழை யொட்டி அவை இயங்குவதற்கேற்ற சூழ்நிலைகள் இல்லை. பழந்தமிழ் வழங்கிய பகுதிகள் ஒரு பொது அரசுக்குள் கொண்டுவரப்படவில்லை. ஆங்காங்கு தட்பவெப்ப நிலைகள் வெவ்வேறு விதமாக உள்ளன. ஒரு பகுதியினர்க்கும் இன்னொரு பகுதியினர்க்கும் நெருங்கிய கூட்டுறவு கொண்டு வாழும் வகையில் போக்குவரவு வசதிகளும், வாணிபம், கலை, இலக்கியம், ஆட்சிமுறை முதலியன பற்றிய தொடர்புகளும் அமையவில்லை. வடவேங்கடம் தென் குமரியா யிடையிட்ட பகுதிகளில் பெரும் தமிழ்ப் புலவர்கள் வாழ்ந்ததுபோல் பிற பகுதிகளில் தமிழ்ப் புலவர்கள் வாழ்ந்திலர். புலவர்களைப் போற்றும் மன்னர்களும் தோன்றினரிலர். ஆதலின் முதன்மைத் தமிழ் நிலத்தில் புலவர்கள் கழகம் அமைத்து தமிழ் வளர்த்தது போல் ஆங்கெல்லாம் புலவர் கழகம் தோன்றித் தமிழை வளர்க்கவில்லை.

ஆரியம் ஆங்காங்குச் செல்வாக்குப் பெற்றது. அதன் வழியில் பிற மொழிகள் எல்லாம் இயங்கத் தொடங்கின. பழந்தமிழைக் கண்டு தன் எழுத்துக்

களை அமைத்துக்கொண்ட ஆரியத்தின் புது அமைப்பு முறையைப் பின்பற்றித் தம் எழுத்து முறைகளை அமைத்துக்கொண்டன. ஆரிய மொழிச் சொற்களை மிகுதியாகக் கடன் பெற்று ஆரிய மொழியின் துணையின்றித் தாம் வாழ முடியாத நிலைக்கு ஆளாகிவிட்டன. ஆதலின் தம் தாயாம் தமிழிலிருந்து புதல்விகளாம் பிற திராவிட மொழிகள் வேறுபட்டன போல் மொழி நூற் பயிற்சியில்லார்க்குத் தென்பட்டன. அரசியல், பொருளியல், பதவி நிலை ஆகிய இவை காரணமாகத் தமிழ் மொழியாளர்க்கும் பிற திராவிட மொழியாளர்க்கும் போட்டியும் பூசலும் உருவாகி வளரத் தொடங்கின.

அறிஞர் கால்டுவல் அவர்களும் ஏனைய கிருத்தவ சமயத் தொண்டர்களும் தமிழையும் பிற மொழிகளையும் கற்று, ஆராய்ந்து, நடுநிலை பிறழாத வகையில் தமிழைப் பற்றிய உண்மையான நிலையை உலகுக்கு அறிவித்தனர். அறிஞர் கால்டுவல் அவர்கள் இத்துறையில் ஆற்றிய தொண்டு அளவிடற்கரிது. அவர்கள் எழுதிய திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணத்தால்தான் தமிழ்க் குடும்ப மொழிகளின் ஒற்றுமைத் தன்மையை உலகம் அறிந்தது.

அறிஞர் கால்டுவல் அவர்கள் இங்கு வாழ்ந்த காலத்தில் சங்க இலக்கியம் எனப்படும் தொகுப்பு நூல்கள் அனைத்தும் வெளி வந்தில. தொல்காப்பியத்தைக்கூட அவர் கண்டறியார். பழமையான இலக்கண நூல் நன்னூல் என்றே அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். தொல்காப்பியத்தையும் சங்க இலக்கியங்களையும் அவர் கற்கும் வாய்ப்பினைப் பெற்றிருப்பரேல் தமிழ்மொழி பற்றி அவர் கூறும் கருத்துக்களில் சில மாற்றம் பெற்றிருக்கும். அவர் கூறுவன அனைத்தும் அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியனவாய் இல்லை

என்றாலும் தமிழின் ஏற்றம்பற்றிய அவர் கூற்றுக்கள் பொன்னேபோல் போற்றத் தக்கனவே.

"திராவிட மொழியும் கிளை மொழியுமான ஒவ்வொன்றின் இலக்கண அமைப்பையும் அதனதன் தகுதிக்கும் ஆசிரியர்க்கு அதிலுள்ள பயிற்சிக்கும் தக்கவாறு மிகவோ குறையவோ ஆராய்ந்து விளக்கும்பொதே, தாம் முப்பத்தேழாண்டுகட்கு மேலாகப் பயின்று வந்ததும், தம் மதத்தொண்டிற்குப் பயன்படுத்தியதும், திராவிட மொழிகளுள் பெரும்பாலும் முதன்முதற் பயன்படுத்தப் பெற்றதும், தலை சிறந்த முறையில் வளர்க்கப் பெற்றதும், பலவகையிலும் திராவிடக்குடும்பத்திற்குத் தலைமை தாங்குவதுமான தமிழமைப்பை அடிக்கடி எடுத்துக் காட்டுவது ஆசிரியரின் சிறப்பு நோக்கமாகும்"¹ என்று அறிஞர் கால்டுவல் அவர்கள் கூறுவதிலிருந்து திராவிட மொழிகளின் தாய் தமிழேயாம் என்பது அறியற்பாலது.

தம் ஆராய்ச்சிக்கு முதன்மையாகக் கொண்டது தமிழேயாம். "திராவிட மொழிகளுள் முதன்முதலில் திருந்திய நிலைபெற்ற மொழி இதுவே. ஐயத்திற்கு இடமில்லா மிகப் பழைய சொல்லுருவங்களில் சிறந்த சொல்லுருவங்களையும் மிகப் பலவாய் சொல்லுருவங்களையும் பெற்றுள்ள வளர்ந்த மொழி இதுவே. ஆகவே இது அம்மொழி வரிசையுள் தலைமைக் கண்வைக்கப் பெற்றுள்ளது" என்று வரைந்து தமிழின் தாய்மையை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

"தற்காலக் கன்னடமும் தற்காலத் தெலுங்கும் தமிழினின்றும் வேறுபடும் செய்திகளில் பழங்கன்னடமும் பழ மலையாளமும் துருவும் துடவும்

1. திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம் பக்கம் 1. (பேரறிஞர் தேவநேயப் பாவாணரின் "திராவிடத்தாய்" என்னும் நூல் பக்கம் - 27)

கோண்டும் கூவும் தமிழுடன் ஒத்திருத்தல் தமிழின் தொன்மைக்கும் தூய்மைக்கும் மற்றொரு சான்றாகும்” என்று நிறுவி, தமிழாம் தாய்க்கும் அதன் புதல்விகளாம் பிற மொழிகட்கும் உள்ள உறவு முறைத் தொன்மையை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

இனித் தமிழின் புதல்விகள் பற்றிச் சுருங்க உரைக்க முற்படுவோம்.

மலையாளம் : 'மலையாளம்' என்ற சொல் தமிழ்ச் சொல்லேயாகும். மலையிடத்தை ஆட்சியாகக் கொண்டது என்னும் பொருளதாகும். 'மலையாளம்' என்ற சொல் மொழியைக் குறிக்கும். 'கேரளம்' என்ற சொல் நாட்டைக் குறிக்கும். இச்சொல் 'சேரலன்' என்ற தமிழ்ச் சொல்லின் வேறு வடிவமேயாகும். 'ச'வுக்குப் போலியாகக் 'க' வருவது இயல்பு. 'சிர்த்தி'யே கிர்த்தியாகவும், செம்பே கெம்பாகவும் (கன்னடத்தில்) உருமாறியுள்ளமையைக் காண்க. மலையாள நாடு தமிழிலக்கியங்களில் சேரநாடு என்றே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அதனை யாண்ட அரசர்கள் சேரர் என்றும் சேரலர் என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். சேரன் செங்குட்டுவன், களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல், தகடூர் எறிந்த பெருஞ் சேரல், குடக்கோ இளஞ்சேரல் என்னும் பெயர்களை நோக்குக. 'சேரல்' சேரலன் ஆயது. 'தென்னவன் சேரலன் சோழன்'¹ 'செருமாவுகைக்கும் சேரலன் காண்க'² என்னும் இலக்கிய வழக்குகளை நோக்குக. 'சேரலன்' கேரலன் ஆகிப் பின்னர் கேரளன் ஆகியது. ஆதலின் கேரளன் என்ற சொல்லின் தோற்றத்திற்கு வேறு மூலம் தேடி உரைப்பது உண்மை நிலைக்கு மாறுபட்டதாகும்.

1. திருவாசகம்.

2. திருமுகப்பாசரம்.

மலையாள மொழி வழங்கும் நாடாக இன்று கருதப்படும் பகுதி கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டு வரைச் செந்தமிழ் நாடகவே இருந்துள்ளது. செந்தமிழ் இலக்கியங்களாம் ஐங்குறு நூறு, பதிற்றுப்பத்து, சிலப்பதிகாரம், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, ஆதியுலா, பெருமாள் திருமொழி முதலியன இப்பகுதியில் தோன்றியனவே.

பதினாறாம் நூற்றாண்டில் இந்நாட்டுக்கு வந்த வெளிநாட்டவர் தமிழுக்கும் மலையாளத்திற்கும் வேறுபாடு அறியாது தாம் அச்சிட்ட புத்தக மொழியை மலவார் அல்லது தமிழ் என்றே அழைத்தனர். ஆதலின் பதினாறாம் நூற்றாண்டு வரையில் இப்பகுதியில் வழங்கிய மொழி தமிழாகவே இருந்துள்ளது என்று அறியலாம். மலைப் பகுதியில் வழங்கிய மொழியை (தமிழை) மலையாளம் என்று அழைத்தனர் போலும். பத்தாம் நூற்றாண்டிலிருந்து பதினாறாம் நூற்றாண்டு வரையில் கொடுத்தமிழாகவும் வடசொற்கலப்புடையதாகவும் இருந்து வந்துள்ளது. பதினேழாம் நூற்றாண்டில் (கி. பி. 1650) துஞ்சத்து எழுத்தச்சன் என்பவர் மலையாள (தமிழ்) மொழிக்கு ஆரிய மொழியை ஒட்டி எழுத்து முறைகளையும் இலக்கண விதிகளையும் அமைத்துவிட்டார். பின்னர்த் தமிழின் தொடர்பு குறைந்து ஆரியமொழித் தொடர்பு மிகுந்து தமிழுக்கு அயல் மொழியாக வளரத் தலைப்பட்டுவிட்டது. மொழிக்குரியோரும் தம்மை ஆரியர்களோடு தொடர்பு படுத்திக்கொள்ள விரும்பினரே யன்றித் தமிழருடன் உறவு முறைமை பாராட்ட விரும்பினரில்லை. தம் மொழியை ஆரியத்தின் புதல்வி என்று கூறிக்கொள்வதில் பெருமையும் அடைந்தனர்.

பதினான்கு பதினைந்தாம் நூற்றாண்டுகளில் ஆரிய மொழிச் செல்வாக்கு உச்ச நிலையை அடைந்திருந்தது

கொடுத்தமிழும் ஆரியமும் கலந்த மணிப்பிரவாள நடை ஆட்சியில் இருந்தது. பதினான்காம் நூற்றாண்டில் (கி. பி. 1320) வீரராகவ மன்னரால் வெட்டு விக்கப்பட்ட கோட்டயம் செப்பேட்டில் வாயில் 'வாதில்' ஆகவும், உண்டாக்கில் 'ஒண்டாயில்' ஆகவும், எழுந்தருளி 'எழுந்தள்ளி' ஆகவும் வழங்கப்பட்டு உள்ளன. இந்நூற்றாண்டில் (கி. பி. 1350) கண்ணிசப் பணிக்கரால் இயற்றப்பட்ட இராமாயணம் மணிப்பிரவாள நடையில் அமைந்துள்ளது. எடுத்துக்காட்டாக இந்நூலில் உள்ள ஒரு பாடலை நோக்குவோம்.

“கொண்டலிந் நேரிருண்டு சுருண்டு நீண்டொளி வார்ந்துதிங்ஙும்
குந்தள பாரமொடு முகில் குலத்திட மிந்நல்போலே,
புண்டரீகேக்ஷ ணந்நரிகப் பொலிந்தவள ஸீதசொந்நாள்”

இப்பாடலில் 'குந்தளபாரம்' 'புண்டரீகேக்ஷணன்' எனும் இரண்டு வடசொற்களே பயின்றுள்ளன. இவற்றுள்ளும் குந்தளபாரம் கூந்தல் பாரம் எனும் தமிழ்ச் சொல்லின் ஆரிய மொழித்திரிபாகும். ஏனைய தமிழ்ச் சொற்களே திரிந்து வழங்கப்பட்டுள்ளன. ஆரிய மொழி முறைக்கு ஏற்ப தமிழ் எழுத்தாம் 'ன'வை விடுத்து தமிழிலும் ஆரியத்திலும் வரும் 'ந' ஆளப்பட்டுள்ளது.

கி. பி. 1860ல் தான் முதல் மலையாள இலக்கணம் இயற்றப்பட்டதாம். பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் 'நீல திலகம்' எனும் மலையாள மொழியைப்பற்றிய நூல் ஆரிய மொழியில் இயற்றப்பட்டுள்ளதாம். எடுத்துக்காட்டுகள் தமிழிலிருந்தும் கன்னடத்திலிருந்தும் தரப்பட்டுள்ளனவாம்.¹ இந்நூலால் அறியப்படுவது மலையாளம் எனும் மொழி பதினைந்தாம் நூற்றாண்

1. Literatures in Indian Languages, Page 104.

டித் தமிழாகவே இருந்தது என்பதாம். மலையாள உயர் இலக்கிய காலம் பதினாறாம் நூற்றாண்டில் தொடங்கப்பட்டது என்று கூறலாம் என்பர்.¹

மலையாள மொழிபற்றி அறிஞர் கால்டுவல் கூறும் கருத்துக்கள் மலையாளம் தமிழின் புதல்வியே என்பதை நிலை நாட்டும் தன்மையவாய் இருத்தலின் அவற்றை இங்கே தருகின்றோம். அவர் கூறுவன :—
 “ வினைச் சொற்களில் விசுதிகளை வழங்க மறுத்தும், வடமொழிச் சொற்களைப் பெருவாரியாக வழங்கியும் தமிழ் மொழியோடு இன்று பெரிதும் வேறுபடும் மலையாளம், நான் கருதுமாறு தமிழிலிருந்து மிகப் பழைய காலத்தில் கிளைத்த ஒரு மொழியாதலின் அது தமிழின் கிளை மொழிகளுள் ஒன்று எனக் கருதப் படுமே யல்லது திராவிட இனத்தைச் சேர்ந்த தனித் தன்மை வாய்ந்த மொழியாகக் கருதப்படாது. தமிழுக்கும் மலையாளத்திற்கும் இடையே உண்டான பிரிவினை நனிமிகப் பழைய காலத்தில் ஏற்பட்டு விட்டது என்றாலும், காலம் செல்லச் செல்ல தமிழர்கள் மேற்குக் கடற்கரையில், அப் பழங்காலத்தில் பெற்றிருந்த அரசியல் செல்வாக்கின் விளைவால் தமிழின் வளர்ச்சியிலும் நாகரிகப் பண்பாட்டிலும் அது பங்கு கொண்டிருந்ததாகத் தோன்றுகிறது. தமிழர்கள் பெற்றிருந்த அவ்வரசியல் செல்வாக்கு, மேற்குக் கடற்கரையில் அப்பழம்பெருங்காலத்தில் சிறந்தோங்கி விளங்கிய ‘நெலிகியந்த’ என்ற பெரும் பட்டினம் தமிழ் நாட்டில் தனியரசு செலுத்தும் பாண்டியர் உடைமையாம் எனப் பெரிப்புளுசு ஆசிரியர் வெளியிடும் உண்மையால் புலனாகும். பேராசிரியர் குண்டர்ட் அவர்கள் வழியாக நான் அறிந்த அளவில் மலையாள மொழியின் மிகப் பழைய செய்

1. Literatures in Indian Languages, Page 105.

யுள் ஆரியத்தைக் காட்டிலும் தமிழையே பெரிதும் ஒத்துள்ளது. தமிழ் நெடுங்கணக்கு ஏற்றுக் கொண்டுள்ள முப்பத்திமூன்று எழுத்துக்களில் இடம் பெறாத எழுத்துக்கள் அனைத்தையும் அது அறவே கைவிட்டுள்ளது. தமிழ் நாட்டில் சிறப்பாகத் தென்கோடித் தமிழகத்தில் கல்வெட்டுக்களில் பயில ஆளப்படுவதும் இன்று ஆட்சியில் உள்ள மலையாள வரிவடிவே, மலையாளப் பழஞ் செய்யுட்களில் ஆளப்பட்ட வரிவடிவாம். நனிமிகத் தொன்மை வாய்ந்தது எனக் கருத இயலாதாயினும், காலத்தால் முதுமையுடையது எனக் கருதப்படும் 'ராமசரிதை' என்ற மலையாள நூல், ஆரிய எழுத்துக்களின் நுழைவிற்கு முற்பட்ட காலத்தில் எழுதப்பட்டதாகும். யூதர்களும் சிரியன் கிருத்துவர்களும் வைத்திருக்கும் செப்புப்பட்டயங்களின் மொழி நடையினை அது அப்படியே காட்டுகிறது. இதை மனத்துட்கொண்டால், மலையாள மொழியையும் அம்மொழி இலக்கியங்களையும் ஆரிய மொழிப் படுத்தியது அண்மைக் காலத்திலேயே முற்றுப் பெற்றது என்பது குறிப்பிடத்தகும். ஆரிய மொழிப் படுத்தும் இவ்வியல்பு கடந்த இரண்டு அல்லது மூன்று நூற்றாண்டு காலங்களிலேயே முறையாக மேற்கொள்ளப்பட்டதாகத் தோன்றுகின்றது. இன்றைய மலையாள மொழியின் குறிப்பிடத்தக்க சிறப்பியல்பு அது பெற்றிருக்கும் அளவு கடந்த ஆரிய மொழித் தொடர்பேயாகும். திராவிட மொழிகள் ஆரிய மொழிச் சொற்களை மேற்கொண்டிருக்கும் அளவு தமிழில் நனிமிகக் குறைவு. மலையாளத்தில் நனிமிகப் பெரிது. மலையாள மொழியின் இன்றைய வடிவெழுத்துக்கள் தமிழ் நாட்டில் ஆரியச் சொற்களை எழுத ஆளப்படுவனவாகிய கிரந்த எழுத்துக்களிலிருந்து மேற்கொள்ளப்பட்டனவாம். கூறிய இவ்

விளைவுகளால், மலையாளத்திற்கும் தமிழிற்கும் இடையில் உள்ள வேற்றுமை, தொடக்கத்தில் சிறிதே எனினும் அது - மலையாளம் - இன்றுள்ள நிலையில், தமிழின் கிளைமொழிகளுள் ஒன்றெனக் கருதுதல் கூடாது; மாறாகத் தமிழின் உடன் தோன்றிய மொழிகளுள் அதுவும் ஒன்று என்றே கருதுதல் வேண்டும் என்ற அதன் உரிமையை மறுக்கமாட்டாத அளவில் பெரிதும் வளர்ந்து பெருகிவிட்டது. தொடக்கத்தில் அதைத் தமிழின் நங்கை எனக் கருதாது, அதன் மகள் என்றே நானும் கருதினேன். மிகப் பெரும் அளவில் வேறுபாடும் கிளைமொழி (தமிழினின்றும் கிளைத்த மொழி) எனப் பொருத்த முறப் பெயர் சூட்டலாம்.

தமிழிலிருந்து தோன்றியது மலையாளம் என்ற உண்மை கீழ்க்குத் திசையை உணர்த்த அது (மலையாளம்) ஆளும் சொல்லினாலேயே (படிஞாயிறு) விளக்கப்பெறும்"¹

தமிழிலிருந்து பிறந்த மலையாளம் வேறுபட்டதற்குரிய காரணங்கள்²

1. சேரநாடு பெரும்பாலும் மலைத்தொடரால் தடுக்கப்பட்டுத் தமிழ்நாட்டுப் பகுதியுடன் மிகுதியான தொடர்பு கொள்ளாதிருந்தமை.
2. 12-ஆம் நூற்றாண்டோடு பாண்டிய மரபும் 13-ஆம் நூற்றாண்டோடு சோழமரபும் சேரமரபுடன் மணவுறவு நிறுத்தியமை.
3. வட மொழிக்கும் வட மொழியாளர்க்கும் தெய்வ உயர்வு கற்பிக்கப்பட்டமையால் வரம் பிறந்து வட சொற்களைக் கலந்து கொண்டமை.

1. திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம் — பக்கங்கள் 27, 28.

2. திராவிடத் தாய்—பக்கம் 40.

4. மிகு மழையால் மலையாளியர்க்கு முக்கொலி சிறந்தமை.
5. மலையாளியர் தம் முன்னோரின் தமிழ் நூல் களைக் கல்லாமை.
6. மலையாளியர் தம் சோம்பலால் சிதைந்த வழக்குகளைச் செப்பமுடைய வழக்குகளாகக் கொண்டமை.

கன்னடம்: மலையாளத்தை அடுத்துத் தமிழோடு நெருங்கிய தொடர்பினைக் கொண்டிருப்பது கன்னடம். கன்னடம் என்ற சொல், 'கருநாடகம்' என்ற சொல்லின் சிதைவாகும். கருநாடகம் என்பது நாட்டைக் குறிக்கும் சொல்லாகும். அதிலிருந்து தோன்றிய 'கன்னடம்,' மொழியைக் குறிப்பதாகும்.

கி. பி. ஆறாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவரெனக் கருதப்படும் குமாரிலப்பட்டர் தென்னிந்திய மொழிகளைக் குறிக்குங்கால் 'ஆந்திர திராவிட பாஷா' என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். 'ஆந்திரம்' தெலுங்கையும் 'திராவிடம்' தமிழையும் குறிப்பதாகும். ஆதலின் கன்னடம் கி. பி. ஆறாம் நூற்றாண்டளவில் தனிமொழியாக உருப்பெறவில்லை.

பம்பாய் மாகாணமும் ஐதராபாத்துச் சீமையும் சென்னை மாகாணமும் கூடுகின்ற இடத்துக் கொடுத்தமிழ் வழக்கு கி. பி. ஆறாம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னால் வடசொற் கலப்பு மிகுதியாலும் ஒலி வேற்றுமைச் சிதைவாலும் கன்னடமென வேறு மொழியாகப் பிரிந்துவிட்டது.

கன்னடம் திரிந்துள்ள முறைகள் :—

1. 'ப' ஹ வாக மாறியுள்ளது.

பள்ளி—ஹள்ளி; பாடு—ஹாடு.

2. உயிரீற்றுப் பேறு.
எதிர்—எதிரு; இருந்தேன்—இருந்தேனெ.
3. தொகுத்தல் திரிபு.
இருவர்—இப்பரு; இருந்தேன்—இத்தேன.
4. வல்லொற்றுமிகாமை.
ஓலைக்காரன்—ஓலகார; நினக்கு—நினகெ.
5. சொற்றிரிபு.
மற்றொன்று—மத்தொந்து;
முதலாயின—மொதலாயய.
6. போலி.
வேடர்—பேடரு; செலவு—கெலவு.
7. எதிர்மறை இடைநிலைக் குறுக்கம்.
இராதே—இரதெ.
8. பெயரீற்றுப் பால் விசுதிக் கேடு.
குருடன்—குருட; மகன்—மக;
அப்பன்—அப்ப.
9. வேற்றுமை உருபின் திரிபு.
நின்னாலு—நின்னிந்த;
நின்கண்—நிந்நொள்—நிந்நல்லி.
10. விசுதி மாற்றம்.
'அன்' அம் ஆதல்;
செய்கிறேன்—செய்தபெம்.

கன்னடச் சொற்கள் கிரேக்க மொழியார் நூல்களில் காணப்படுகின்றனவென்றும், அந்நூல்களின் காலம் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டு என்றும் கூறிக் கன்னடத்தின் பழமையை நிலை நாட்டுவாருமுளர். ¹

கன்னட மொழியின் பழமையான நூல் 'கவிராச மார்க்கம்' என்ற இலக்கண நூல்தான். அதன் காலம்

கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு என்பார். அஃது ஓர் அணியிலக்கண நூலாக இருத்தலினால் அதற்கு முன்பு பல இலக்கண இலக்கியங்கள் இருந்திருக்கக் கூடும் என்பாரும் உளர். கி. பி. ஆறாம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் கன்னட, தெலுங்கு, மலையாள மொழிகளில் இலக்கியம் தோன்றவில்லை என்று ஆராய்ச்சியாளர் வரையறுத்துள்ளனர்.¹

தெலுங்கு: இதனைத் தமிழின் முதல் மகள் என்று கூடக் கூறலாம். தென்னகத் திராவிட மொழிகளுள் முதன் முதலாகத் தமிழ்த் தாயினின்றும் தொடர்பு நீங்கி வாழத் தொடங்கியது தெலுங்கு தான். தொல்காப்பியர் காலமாம் கி. மு. ஏழாம் நூற்றாண்டு அளவிலேயே தமிழ் என்று அழைக்கப்படுதலை இம்மொழி இழந்துவிட்டது. வடவேங்கடத்துக்கு அப்பால் வழங்கிய இதனைத் தமிழர் 'வடுகு' என்று அழைத்தனர். ஆரியர் ஆந்திரம் என்று அழைத்தனர். 'தெலுங்கு' என்பது தெலுங்கு மொழிக்குரியோரே சூட்டிக்கொண்டது என்பர். 'தெலுங்கு' என்னும் சொல் 'திரிகலிங்கம்' என்பதனின்றும் பிறந்தது என்பர். திரிகலிங்கம், திரிலிங்கம், தெலுங்கம், தெலுங்கு என வந்தது என்பர். நாட்டின் பெயரால் வழங்கிய இப்பெயர் பின்னர் மொழியின் பெயராயிற்று. தெலுங்கு என்னும் பெயர் தெலிங்க—தெலிங்க—தெலுங்கு, தெலுங்கு — தெலுங்கு என்னும் சொற்களாகவும் வழங்கி வருகின்றது. தேன் போன்று இனிமைதரும் மொழியாதலின் தெலுங்கு எனப்பட்டது என்பர்.

ஆரிய மொழிக் கலப்பு அற்றிருந்த தமிழ், கொடுந்தமிழாகிப் பின்னர் ஆரிய மொழிக் கலப்பால் வேற்று மொழியாகிவிட்டது. தெலுங்கு நாட்டின் ஊர்ப்

பெயர்களில் பல இன்றும் தமிழ்ப் பெயர்களாகவே உள்ளன. தமிழ்ச் சொற்களெல்லாம் தெலுங்கில் உருமாறி வழங்குகின்றன. தமிழுக்கும் தெலுங்குக்கும் தொடர்புகிடையாது என்று எண்ணும் அளவிற்கு உருமாறியுள்ளன. நுணுகி ஆராயும் மொழிநூற்புலவர்க்கே சொற்களின் உண்மை வடிவங்கள் தமிழுக்குரியன என்று புலப்படும்.

தமிழ்ச் சொற்கள் தெலுங்கில் திரிந்துள்ள முறைமையைப் பின்வரும் காட்டுக்களால் அறியலாம்.

1. 'இ', 'எ' யாகும்.
கோணி > கோனெ; விலை > வெல;
திரை > தெர.
2. 'உ', 'அ' வாகும்.
ஊற்று > ஊட்ட; பாட்டு > பாட்ட;
தட்டு > தட்ட; போக்கு > போக்க.
3. 'உ', 'ஓ' வாகும்.
புகை > பொக; உடல் > ஓடலு;
முனை > மொன; உரை > ஓர.
4. 'ஐ', 'அ' வாகும்.
பொம்மை > பொம்ம; உவமை > உவம;
குப்பை > குப்ப.
5. 'ஐ', 'எ' யாகும்.
கட்டை > கட்டெ; திண்ணை > தின்னெ.
6. 'ண', 'ன' வாகும்.
அண்ணன் > அன்ன; வெண்ணெய் > வென்ன;
எண்ணிக்க > என்னுக்க.
7. 'ந', 'ம' வாகும்.
நீர் > மீரு; நாம் > மேமு.

8. 'ய', 'ச' வாகும்.

உயிர் > உசுரு; பயறு > பெசறு.

9. 'ழ', 'ட' வாகும்.

நிழல் > நீட; பாழ் > பாடு; கோழி—கோடி;
மேழி > மேடி.

10. 'ற', 'ர' வாகும்.

மீறு > மீரு; வேறு > வேரு.

11. 'ற்ற', 'ட்ட' வாகும்.

ஊற்று > ஊட்ட; > புற்று > புட்ட;
மாற்றம் > மாட்ட; சுற்று > சுட்ட;
பற்று > பட்டு.¹

இவ்வாறு உருமாற்றம் அடைந்த சொற்கள் இருப்
பினும், உருமாற்றம் அடையாதனவும் இன்னும்
வழக்கில் உள்ளன; ஒலித்துணை காரணமாக 'உகரம்,
சேர்ந்தன எளிதில் தமிழ் என்று அறியக் கூடியன.

உருமாற்றம் இல்லாதன : செப்பு, ஈ, கொட்டு,
உண்டு, குக்கல், மஞ்சு, கணக்கு, அச்சு, தொட்டி,
பொட்டு, வெறி, கூலி, கொண்டி, முடி முதலியன.

உகரம் சேர்ந்தன : தெய்வமு, கோணமு, ஏலமு,
பக்கமு, பாகமு, சுங்கமு, மேளமு, மாதமு, சமமு,
களங்கமு, கலகமு. கடினமு, குடும்பமு, நாடகமு
முதலியன.

தமிழ் சொற்களின் இறுதி மெய்யுடன் உகரம்
சேர்த்து ஒலித்தால் தெலுங்காய்விடும்.

தெலுங்கு மொழியில் அனைத்துச் சொற்களும்
உயிரிறுதியே கொண்டுள்ளன என்பது அறியத்
தக்கது.

1. எடுத்துக்காட்டுகள் 'திராவிடத்தாய்' என்னும் நூலின் துணை
கொண்டு எழுதப்பட்டன.

துரு : திருந்திய தமிழ்க் குடும்ப மொழிகளுள் துருவும் ஒன்று. பேராசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளையின் தமிழ்த்தாய் வாழ்த்தில், “கவின் மலையாளமும் துருவும்” என இடம் பெறும் சிறப்பினைப் பெற்றுள்ளது. குடகு என்னும் மொழியை ஒத்து கன்னடத்தினின்றும் சிறிதும், மலையாளத்தினின்றும் பெரிதும் வேறுபட்டுள்ளது. தமிழ்ச் சொற்கள் பலவற்றை அப்படியே கொண்டிருப்பினும் பல சொற்களை உருமாற்றியே வழங்குகின்றது. இதற்குத் தனி எழுத்தோ பழைய இலக்கியச் சிறப்போ இல்லை. கிருத்துவத் தொண்டர் குழாம் கன்னட எழுத்திலும் துருவப் பார்ப்பனர் மலையாள எழுத்திலும் இம் மொழியை எழுதி வருகின்றனர்.

கொடுத்தமிழாக இருந்து தமிழிலிருந்து பிரிந்து போன காலம் பதினாறாம் நூற்றாண்டு என்பர். துருவ வேளாளர் எனத் தமிழ் நாட்டில் வாழும் மக்கள் துருவ நாட்டிலிருந்து வந்து இங்குக்குடியேறியவர் என்பர். அவர்கள் மொழி என்றுமே தமிழாயிருந்ததினால் துருவ மொழி யென்பதும் தமிழே என்று அறியற்பாலது.

குடகு : இதனைக் ‘கூர்க்’ என்றும் அழைப்பர். திருந்திய திராவிட மொழிகளின் வரிசையில் ஈற்றில் நிற்பது. குடகு என்னும் தமிழ்ச் சொல்லுக்கு மேற்கு என்று பொருள். தமிழ் வழங்கும் பகுதியோர் தமக்கு மேற்கில் உள்ள இடத்தைக் குடகு என்று அழைத்தனர். பின்னர் அப்பகுதியில் வழங்கும் மொழிக்கும் பெயராய்விட்டது. மலைப் பகுதியிடத்தில் உள்ள பழந்தமிழ் மக்கள், முதன்மைத் தமிழ் நாட்டோடு கூட்டுறவு கொண்டு அடிக்கடிப் பழகும் வாய்ப்பினைப் பெறாத காரணத்தால், இப்

பகுதியில் வழங்கிய மொழி நாளடைவில் தமிழுடன் வேறுபடும் நிலையை அடைந்து விட்டது.

இம்மொழியில் அஃறிணைப்பெயர்கட்குப் பன்மை இல்லை. பேச்சு வழக்குத் தமிழில் வரும் அஃறிணைப் பெயர்களைப் பன்மைப் படுத்தவதில்லை. பேச்சு வழக்குத் தமிழே குடகு மொழி என்பது பொருந்தும்.

அஃறிணை ஒருமை உருபேற்கும் முறை.

வேற்றுமை	தமிழ்	குடகு
எழுவாய்	மரம்	மர
செயப்படுபொருள்	மரத்தை	மரத்தன
கருவி	மரத்தால்	மரதிஞ்சி
கொடை	மரத்திற்கு	மரக்க்
உடைமை	மரத்தினது	மரத்ர
இடம்	மரத்தில்	மரத்-ல்

இனிக் கருத இருப்பன திருத்தம் பெறுதன என அழைக்கப்படுவன. தமக்கென எழுத்துருவம் பெறுதன. எழுத்துருவம் பெறுத மொழிகள் அடிக்கடி மாறும் இயல்பின. ஆதலின் தாய்த் தமிழோடு பெரிதும் வேறுபடுவன. இம்மொழிக்குரியோர் முதன்மை நிலத்தில் வாழும் தமிழர் கூட்டுறவை இழந்து, மலைகளிலும் காடுகளிலும் ஒதுங்கி வாழ்ந்துவிட்டனர். கல்வியறிவைப் பெற்றிலர். ஆகவே எழுதும் நெறியை அறிந்திலர். இவர்களுடைய பேச்சு வழக்கு மொழி நாளடைவில் பல பெயர்களைப் பெற்றுவிட்டன.

குதம்: 'தொத' அல்லது 'துத' என்றும் அழைக்கப்படும். நீலமலையில் வாழும் தோதவப் பழங்குடி மக்களால் பேசப்படும் மொழியாகும். நாகரிக வளர்ச்சி பெறாமல் வாழ்வதால் அவர்களைத் தமிழினத்தார் அல்லர் எனத் தள்ளிவிடுதல் சாலாது. 'தொதம்' என்ற பெயர் 'தொகுதி' என்னும் தமிழ்ச் சொல்லி 7-876

னின்றும் தோன்றியது எனப் போப் அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். அவர்கள் தொகை எப்பொழுதும் ஆயிரத்துக்குமேல் போகவில்லை என்று அறிஞர் கால்டுவல் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

கோதம்: இம் மொழியும் நீலமலையில் வாழும் பழங்குடி மக்களால் பேசப்படும் மொழியே யாகும். "ஆயிரத்திருநூறு மக்களைக்கொண்ட அடிமைத் தொழிலாளர் எனப்படும் இனத்தவர் வழங்கும் மொழி" என்பர் அறிஞர் கால்டுவல். இதுவும் தமிழின் சிதைவு மொழி என்பதில் ஐயமின்று.

கோண்டு: முன்பு கோண்டுவனம் என்று அழைக்கப்பெற்ற மலையும் காடும் மண்டிக்கிடக்கும் நடு இந்தியாவில் வாழும் பழங்குடி மக்கள் மொழியே 'கோண்டு.' இம்மொழியைப் பேசுவோர் தொகை பலவாண்டுகளுக்கு முன்னர் பதினைந்து நூறாயிரம் என்பர். 'குன்று' என்னும் சொல்லே கோண்டு என உருமாறி இருக்கிறது என்பர்.

கூ அல்லது கோந்த்: கோந்தர் என அழைக்கப்படும் மக்கள் மொழியே கூ. ஒரிசாவின் மலை நாட்டில் வாழும் மக்கள் மொழி. 'குன்று' என்ற சொல்லிலிருந்தே 'கோந்த்' என்ற சொல்லும் தோன்றியுள்ளது. அயலவரால் 'கந்தர்' என அழைக்கப்படுகின்றனர். தம்மொழியைக் 'கூ' என்று அழைத்துக் கொள்கின்றனர்.

இராசமகால் அல்லது மாஸர்: வங்காளத்தில் உள்ள இராசமகால் மலையின் பழங்குடி மக்கள் பேசும் மொழியாகும் இது. "மொழி நூல் வல்லுநர் பலரின் ஆராய்ச்சிகள் இம்மொழி திராவிட அடித்தளத்தைப் பெற்றுள்ளது என்ற முடிவை அளிக்கின்றன" என்பர் அறிஞர் கால்டுவல்.

ஓரியன்: இது சூடிய நாகபுரியிலும் அதை யடுத்துள்ள நாடுகளிலும் வாழும் ஓரியர் பேசும் மொழி. பழக்க வழக்கங்களால் கொண்டணத்தவரோடு தொடர்பு உடையவராய்க் காணப்படுகின்றனர். மாலர் மொழியோடும் தொடர்புடையது. மாலர்களும் ஓரியர்களும் தொடக்கத்தில் ஓரினத்தவராய் இருந்திருத்தல் வேண்டும்.

இம்மொழிகள் பற்றி அறிஞர் கால்டுவல் கூறுவது இவைகளும் பழந்தமிழின் புதல்விகளே என்று நிலைநாட்டுகின்றது. அவர் கூறுவதாவது¹:—

துதம், கோதம், கோண்ட், கூ ஆகிய மொழிகள் நாகரிகம் நிலைபெறாத முரட்டு மொழிகளே எனினும் தமிழ், தெலுங்கு, கன்னட மொழிகளைப் போலவே அவையும் உண்மையான திராவிட மொழிகளாகவே மதிக்கப் பெறும். ஆனால் பெரும்பாலும் கொலேரியன் இனத்தைச் சேர்ந்தவை என்று கருதத்தக்க வேறு மொழியினத்தின் வேர்ச் சொற்களையும் சொல்லுருவங்களையும் மிக மிக அதிகமாகக் கொண்டிருக்கும் இராச்மகால், ஓரியன் மொழிகளும் திராவிட இனத்தைச் சேர்ந்தனவே என்று கூறத் தயங்குகின்றேன். என்றாலும் அவை பெற்றிருக்கும் திராவிட மூலங்களும், இடப் பெயர்களும், எண்ணுப் பெயர்களும் இன்றியமையாச் சிறப்புடையனவாய் விளங்குதலிலிருந்து இம் மொழிகள் தொடக்கத்தில் திராவிட இனத்தைச் சேர்ந்தனவே என்பது பெறப்படுமாதலின் அம்மொழிகளைத் திராவிட முதன்மொழி வரிசையில் இடம் பெறுவனவாகவே துணிந்து மேற்கொண்டேன். 'கோல்' இனமொழிகளையும் ஒன்று படுத்தும் இடை மொழியாக 'ஓரியன்' மொழியையும் தமிழையும் ஒன்று படுத்தும் இடை மொழியாக

1. திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம் - பக்கம் 52, 53.

‘மாலர்’ மொழியையும் கொள்வர் சில மொழி நூலாசிரியர், திராவிட இனத்தவரின் இன்றைய வாழிடத்திற்கு ஒரியர்களைக் காட்டிலும் இராசமகால் மலை வாசிகளாகிய மாலர்கள் நனிமிகச் சேய்மைக்கண் வாழ்தலால், அம்மாலர் மொழி ஒரியர் மொழியைக் காட்டிலும் திராவிடத் தன்மையில் குறைந்திருப்பதாகவே எனக்குத் தோன்றுகிறது.

“மத்திய மாகாணத்திலும் வங்காளத்திலும் வழங்கும் பழங்குடி மொழிகள் இரண்டில் தெளிவான திராவிடத் தன்மைவாய்ந்த மூலங்கள் இடம் பெற்றிருப்பது இவ்வாறு உறுதி செய்யப்படவே. திராவிட இனத்தவர், கங்கைக் கரைவரை இல்லை என்றாலும் வங்காளத்தின் எல்லைபோலும் வடதிசை நாடு வரையும் வாழ்ந்திருந்தமையைக் காணலாம். இதனால் திராவிட இனம் ஒரு காலத்தில் இந்தியப் பெருநிலப் பரப்பில் பரவி வாழ்ந்திருந்தது என்ற கொள்கையும் நிலைநாட்டப் பெற்றதாம்.”

6. பழந்தமிழ் இலக்கியம்

மொழி என்பது நேருக்கு நேர் கருத்தினை அறிவிக்கும் கருவியாக பயன்பட உருவாக்கப்பட்டது; என்றாலும், எழுத்துக்கள் உண்டான பின்னர் அது கால இடையிட்டும் நாடு இடையிட்டும் கருத்தினை அறிவிக்கும் கருவியாகவும் பயன்படும் நிலையை அடைந்துள்ளது. உயர்ந்த கருத்துக்களைத் தன்னுள் கொண்டிருப்பதே இலக்கியம் எனப்படும். மொழியின் முதிர்ந்தபயன் இலக்கியம் எனலாம். இலக்கியமே மக்கள் வாழ்வினைச் சிறப்பிக்கும்; பண்படுத்தும்; இன்பமாக்கும்; உயர்நிலைக்குக்கொண்டு செல்லும். இலக்கியம் என்பது தூய தமிழ்ச் சொல். 'குறிக்கோளை இயம்புவது' என்பதே அதன் பொருளாகும்.

'இலட்சியம்' எனும் வட சொல்லே இலக்கியம் ஆயிற்று என்பர் சிலர். 'இலட்சியம்' எனும் சொல்லுக்குக் குறிக்கோள் எனும் பொருள் உண்டேயன்றிக் குறிக்கோளை இயம்புவது எனும் பொருள் இல்லை. வடமொழி 'லட்சியம்' வேறு, தமிழ் இலக்கியம் வேறு. வடமொழியில் கூட 'இலட்சியம்' என்ற சொல்லால் இலக்கியத்தை அழைத்திடக் கண்டிலோம். அவ்வாறு இருக்க அச்சொல் தமிழில் இலக்கியம் ஆயிற்று எனல் எங்ஙனம் பொருந்தும்?

'லட்சணம்' என்ற சொல்லே 'இலக்கணம்' ஆயிற்று என்று கருதியோர் 'லட்சியம்' என்ற சொல்லே, இலக்கியம் ஆயிற்று என்று கருதி விட்டனர். அக்கருத்து என்றும் கொள்ளத் தக்க தன்று; தவறுடைத்து எனத் தள்ளத்தக்கது. இலக்கணம், இலக்கியம் எனும் இரு சொற்களும் தூய தமிழ்ச் சொற்களே. இலக்கியம் தோன்றிய பின்னர் இலக்கணம் தோன்றியது. எனினும் இலக்கியத்தால் இலக்கணமும், இலக்கணத்தால் இலக்கியமும் உருப் பெறுவது இயல்பாகிவிட்டது. இவை இரண்டுமே மொழியை மாற்றமுற்று அழிவுருமல் காப்பன; வளம்படுத்துவன. ஒரு மொழியின் பழைய நிலையையும் வரலாற்றையும் அறிவதற்குத் துணைபுரிவனவும் இவை இரண்டுமே யாகும். மொழிக்குரிய மக்களின் வரலாற்றை அறியத் துணைபுரிவனவும் இவையே.

இலக்கியத்தின் சிறப்பையும் இன்றியமையாமையையும் அறிந்த தமிழ் முன்னோர் மொழிக் கூறுபாடுகளுள் ஒன்றாக இலக்கியத்தையும் இணைத்தனர்.

எழுத்து, சொல், பொருள் என்பனவற்றுள் எழுத்தும் சொல்லும் மொழியைப் பற்றியன; பொருள் இலக்கியத்தைப் பற்றியது. 'வாழ்வையே பொருளாகக்கொண்டு வாழ்விற்குரிய பொருளாக இலக்கியம் இயற்றப்படல் வேண்டும் என்று எண்ணினமையின் இலக்கியத்தைப் பொருள் என்றே அழைத்தனர்.

தமிழில் இலக்கியமும் இலக்கணமும் உண்டான காலம் யாது என வரையறுத்துக் கூறல் இயலாது. வரலாற்றுக் காலத்துக்கு முன்பே தமிழில் இலக்கியங்களும் இலக்கணங்களும் தோன்றிவிட்டன. நமக்குக் கிடைத்துள்ள நூல்களுள் தொல்காப்பியம்,

திருக்குறள், பத்துப் பாட்டு, எட்டுத் தொகை என்பன தொன்மை சான்றன. ஆனால் இவையெல்லாம் ஆரியர் கூட்டுறவு கொண்ட பின்னரே இயற்றப்பட்டன என்று ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகின்றனர். தொல்காப்பியம் இயற்றப்பட்ட காலம் ஆரியர் தென்னாட்டில் குடிபுகுந்த காலமாகும். அக்காலம் கி. மு. ஏழாம் நூற்றாண்டு என்பர். (விரிவு 'தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சி' எனும் எமது நூலிற் காண்க.) திருக்குறள் தொல்காப்பியத்திற்குப் பிற்பட்டது என்பதில் ஐயமின்று. பத்துப் பாட்டுள் 'மலைபடுகடாம்' என்பது தொல்காப்பியத்திற்கு முற்பட்டது என்று இந்நூலின் முற்பகுதிகளில் நிலைநாட்டப்பட்டுள்ளது. இனி எட்டுத் தொகையுள்ளும் ஆரியர் தொடர்பு கொள்வதற்கு முன்னர் இயற்றப்பட்டன உளவா என்று ஆராய்தல் வேண்டும்.

ஆரியர் தொடர்பு தமிழர்க்கு உண்டான பின்னர் ஆரிய மொழிச் சொற்களும் கருத்துக்களும் தமிழிலக்கியங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. நூற்றாண்டுகள் தோறும் அவ்வாறு இடம் பெறாதல் மிகுந்து கொண்டே வந்துள்ளது. ஆதலின் அவை இடம் பெறாத காலம் ஆரியர் வருகைக்கு முன்புள்ள காலமாகும் என முடிவு கட்டியுள்ளோம். எட்டுத் தொகையினுள் ஆரியர் வருகைக்கு முன்னர் இயற்றப்பட்டன யாவை என ஆராய்வோம்.

எட்டுத்தொகை என்பன நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், கலித்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு ஆம். இவைகளின் பாடல் தொகை இரண்டாயிரத்து முந்நூற்று எழுபத்தொன்றாகும் (2371). இவற்றுள் எழுநூற்றுத் தொண்ணூற்று ஆறு பாடல்கள் இரு நூற்று எழுபத்தாறு புலவர்களால் பாடப்பெற்

றுள்ளன. இவைகளுள் ஆரிய மொழிச் சொற்களோ கருத்துக்களோ பயின்றிடக் கண்டிலோம்.

ஒன்பது புலவர்களின் இயற்பெயர்கள் மறைந்து விட்டன. அவர்கள் பாடியுள்ள பாடல்களுள் பயின்ற உள்ள தொடர்களே அவர்களின் பெயர்களாக அமைந்துள்ளன. அப்பெயர்களாவன:- 1. செம்புலப் பெயல் கீரார். 2. தேய்புரிப் பழங்கயிற்றினார், 3. அணிலாடு முன்றிலார், 4. கல்பொரு சிறு நுரையார், 5. குப்பைக் கோழியார், 6. தொடித்தலை விழுத்தண்டினார். 7. நெடு வெண்ணில வினார், 8. மீனெறி தூண்டிலார். 9. விட்ட குதிரையார்.

"ஒருவரே பல பாடல்களை இயற்றி இவ்வாறு பெயரிட்டுள்ளனர்" என்று கூறுவாரும் உளர். அவர் கூற்றுப் பொருத்தமற்றது. உண்மைக்குப் புறம்பானது. இனிய பாடல்களை இயற்றியோர் தம் இயற்பெயரை மறைத்துக் கூறவேண்டிய இன்றியமையாமை ஏற்றுக்கு? கண்கவர் வனப்பும், கலைபயில் அறிவும் உடைய மக்களைப் பெற்றுள்ளோர், அம் மக்களின் பெற்றோர் தாமே எனக் கூறிக்கொள்ள நானாவரா? ஒருகாலும் நானார். அங்ஙனமே உளங்கவர் இனிய பாடல்களை இயற்றியோரும், அவற்றை இயற்றியோர் தாமே எனக் கூறிக்கொள்வதில் பின்னிடார். காலத்தொடு பொருந்தாக் கருத்துக்களையும் உண்மைக்குப் புறம்பான செய்திகளையும் வெளிப்படுத்த விரும்புவோர் இக்காலத்தில் புனை பெயர் சூட்டிக் கொள்ளுதல் இயல்பேயாயினும் அக்காலத்தில் அங்ஙனம் புனைபெயர் பூண்டுப் பொல்லாங்கைத் தவிர்க்க வேண்டிய நிலைமை இருந்திலது.

பாடல்கள் சொற் சுவையும் பொருட் சுவையும் பொருந்திக் கற்போர் உள்ளத்தைக் கவருமியல்பின

வாய் உள்ளன. அவைகளுள் பயின்றுள்ள உவமைகளும் தொடர்களும் கற்போர் உள்ளங்களில் நிலைத்திருக்கும் தன்மையன. ஆதலின் அவ்வுவமைகளாலும் தொடர்களாலும் அப்பாடல்களை இயற்றியோரைக் குறிப்பிட்டனர். அங்ஙனம் குறிப்பிட்டழைக்கவே அப்பாடல்களுக் குரியோர் இயற்பெயர்கள் தாமே மக்கள் நினைவினின்றும் மறைந்துவிட்டன. பாடல் இயற்றியோரின் இயற்பெயர் மறைந்தாலும் பாடல்கள் மறையவில்லை. கற்போர் உள்ளங்களில் நிலைத்தவாறு கவினுறு இலக்கியத் தொகுப்பிலும் நிலைத்துவிட்டன. இந்நிலையும் இப்பாடல்களின் பழைமையை உணர்த்துவதாகும்.

இனி இயற்பெயரால் அறியப்பட்டுள்ள புலவர்களையும் அவர்கள் இயற்றியவற்றுள் நமக்குக் கிடைத்துள்ள பாடல் தொகைகளையும் காண்போம்.

புலவர் பெயர்

பாடல் தொகை

1. அகம்பல்பாலாதனார்	1
2. அஞ்சியத்தை மகள் நாகையார்	1
3. அஞ்சில் அஞ்சியார்	1
4. அண்டர் மகன் குறுவழுதியார்	2
5. அதியன் விண்ணத்தனார்	1
6. அந்தில் இளங்கீரனார்	1
7. அம்முவனார்	127
8. அம்மெய்ய நாகனார்	1
9. அல்லம் கீரனார்	1
10. அழிசி சாத்தனார்	1
11. அள்ளார் நன்முல்லையார்	11
12. அறிவுடை நம்பி	4
13. ஆசிரியர் பெருங்கண்ணன்	1
14. ஆதிமந்தி	1

15.	ஆர்க்காடு கிழார் மகனார் வெள்ளைக்கண்ணத்தனார்	1 7
16.	ஆலங்குடி வங்கனார்	1
17.	ஆலியார்	1
18.	ஆலூர் கிழார்	1
19.	ஆலூர் கிழார் மகனார் கண்ணனார்	1
20.	இடைக்காடனார்	10
21.	இடைக்குன்றார் கிழார்	4
22.	இடையன் சேந்தன் கொற்றனார்	1
23.	இடையன் நெடுங்கிரனார்	1
24.	இருங்கோன் ஒல்லையாயன் செங்கண்ணனார்	1
25.	இருந்தையூர்க் கொற்றன் புலவன்	1
26.	இளங்கிரந்தையார்	1
27.	இளங்கிரனார்	16
28.	இளநாகனார்	3
29.	இளந்திரையன்	4
30.	இளந்தேவனார்	4
31.	இளம்புல்லூர்க் காவிதி	1
32.	இளம்பூதனார்	1
33.	இளம்போதியார்	1
34.	இளவெயினனார்	1
35.	இறங்குகுடிக் குன்றநாடன்	1
36.	இறையனார்	1
37.	இனிசந்த நாகனார்	1
38.	ஈழத்துப்பூதன் தேவனார்	1
39.	உகாய்க்குடிக் கிழார்	1
40.	உம்பற்காட்டு இளங்கண்ணனார்	1
41.	உருத்திரனார்	1
42.	உழுந்தினைம்புலவர்	1
43.	உறையனார்	1
44.	உறையூர் இளம்பொன் வாணிகனார்	1

45.	உறையூர் கதுவாய்ச் சாத்தனார்	1
46.	உறையூர் முதுகண்ணன் சாத்தனார்	6
47.	உறையூர் பல்காயனார்	1
48.	ஊண்பித்தை	1
49.	எயிற்றியனார்	1
50.	எயினந்தையார்	1
51.	எருமை வெளியனார்	3
52.	எருமை வெளியனார் மகனார் கடலார்	1
53.	எழுப்பன்றி நாகன் குமரனார்	2
54.	ஒக்கூர் மாசாத்தியார்	8
55.	ஒக்கூர் மாசாத்தனார்	7
56.	ஒருசிறைப் பெரியனார்	3
57.	ஒருஉ சாத்தனார்	1
58.	ஒதலாந்தையார்	103
59.	ஒரேருழவர்	1
60.	கங்குல் வெள்ளத்தார்	1
61.	கச்சிப்பேட்டு இளம்தச்சனார்	1
62.	கச்சிப்பேட்டுக் காஞ்சிக் கொற்றனார்	2
63.	கச்சிப்பேட்டுப் பெருந்தச்சனார்	2
64.	கடலூர் பல்கண்ணனார்	1
65.	கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெருவழுதி	1
66.	கடுந்தொடைக் காவினார்	1
67.	கடுவன் இளம்மள்ளனார்	1
68.	கணக்காயன் தத்தனார்	1
69.	கணியன் பூங்குன்றனார்	2
70.	கண்ணனார்	2
71.	கண்ணகாரன் கொற்றனார்	1
72.	கண்ணக் கொற்றனார்	1
73.	கண்ணம் புல்லனார்	2
74.	கண்ணனார்	2
75.	கதக்கண்ணனார்	2

76.	கயத்தூர் கிழார்	1
77.	கயமனார்	23
78.	கருவூர் கிழார்	1
79.	கருவூர் கண்ணம் பாலினார்	3
80.	கருவூர் கலிங்கத்தார்	1
81.	கருவூர்க் கோசனார்	1
82.	கருவூர் சேரமான் சாத்தன்	1
83.	கருவூர் நன்மார்பனார்	1
84.	கருவூர் பூதன் சாத்தனார்	1
85.	கருவூர்ப் பெருஞ்சதுக்கத்துப் பூதநாதனார்	1
86.	கவை மகன்	1
87.	கழார்க்கீரன் எயிற்றியார்	1
88.	கழார்க்கீரன் எயிற்றியனார்	1
89.	கழைதின் யானையார்	1
90.	கள்ளிக்குடி பூதம் புல்லனார்	1
91.	கள்ளில் ஆத்திரையனார்	3
92.	காட்டூர் கிழார் மகனார் கண்ணனார்	1
93.	காப்பியம் சேந்தனார்	1
94.	காலெறி கடிகையார்	1
95.	காவட்டனார்	2
96.	காவற்பெண்டு	1
97.	காவன் முல்லைப் பூதனார்	8
98.	காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் கந்தரத்தனார்	1
99.	காவிரிப்பூம்பட்டினத்துச் செங்கண்ணனார்	3
100.	கிடங்கில் காவிரிப் பெருங்கொற்றனார்	1
101.	கிடங்கில் காவிரிக் கீரங்கண்ணனார்	1
102.	கிள்ளி மங்கலம் கிழார்	4
103.	கீரம் கீரனார்	1
104.	குடவாயிற் கீரத்தனார்	18
105.	குட்டுவன் கண்ணனார்	1
106.	குட்டுவன் கீரனார்	1

107.	குதிரைத் தறியனார்	1
108.	குமுழி ஞாழலார் நப்பசலையார்	1
109.	குழல் தத்தனார்	1
110.	குளம்பனார்	1
111.	குறமகள் இளையினி	1
112.	குறமகள் குறியினி	1
113.	குறி இறையார்	1
114.	குறுங்கீரனார்	1
115.	குடபுலவியனார்	2
116.	குன்றியனார்	10
117.	குன்றார் கிழார் மகனார்	2
118.	கூகைக் கோழியார்	1
119.	கூடலூர் பல் கண்ணனார்	1
120.	கூவன் மைந்தன்	1
121.	கொடி மங்கலத்து வா துளிநற் சேந்தனார்	1
122.	கொட்டம் பலவனார்	1
123.	கொல்லன் அழிசி	4
124.	கொல்லிக் கண்ணன்	1
125.	கொள்ளம் பக்கனார்	1
126.	கொற்றம் கொற்றனார்	1
127.	கோக்குள முற்றனார்	1
128.	கோடை பாடிய பெரும்பூதனார்	1
129.	கோட்டியூர் நல்லாந்தையார்	1
130.	கோண்மா நெடுங்கொற்றனார்	1
131.	கோவேங்கைப் பெருங்கதவனார்	1
132.	குறுங்குடி மருதனார்	2
133.	கோழிக் கொற்றனார்	1
134.	கோழியூர் கிழார் மகனார் செழியனார்	1
135.	சாத்தனார்	1
136.	செங்கண்ணனார்	2
137.	செம்பியனார்	1

138.	தங்கால் பொற்கொல்லன் வெண்ணைகனார்	6
139.	தனிமகனார்	1
140.	தூங்கலோரியார்	3
141.	தொல்கபிலர்	6
142.	நப்பசலையார்	1
143.	நப்பாலத்தனார்	2
144.	நம்பி குட்டுவன்	5
145.	நல்லாலூர் கிழார்	2
146.	நல்விளக்கனார்	1
147.	நல்வேட்டனார்	5
148.	நல்வெள்ளியார்	4
149.	நற்றங்கொற்றனார்	1
150.	நன்பலூர்ச் சிறுமேதாவியார்	2
151.	நன்னகையார்	8
152.	நன்னகைனார்	5
153.	நாகம் போத்தனார்	1
154.	நாமலார் மகன் இளங்கண்ணனார்	1
155.	நெடுங்களத்துப் பரணர்	1
156.	நெடும்பல்லியத்தனார்	1
157.	நெடும்பல்லியத்தை	2
158.	நெய்தற் கார்க்கியார்	2
159.	நெய்தற் சாய்த்துய்த்த ஆலூர் கிழார்	1
160.	நெய்தல் தத்தனார்	3
161.	நொச்சி நியமங்கிழார்	5
162.	பக்குடுக்கை நன்கணியார்	1
163.	படுமரத்து மோசி கீரனார்	3
164.	படுமரத்து மோசி கொற்றனார்	1
165.	பதடி வைகலார்	1
166.	பராயனார்	1
167.	பறநாட்டுப் பெருங்கொற்றனார்	1
168.	பனம்பாரனார்	1

198.	மதுரை ஆசிரியர் கோடங்கொற்றூர்	1
199.	மதுரை இளம்பாலாசிரியன் சேந்தன் சாத்தூர்	3
200.	மதுரை ஒலைக்கடை கண்ணம் புகுந்தார் ஆயத்தூர்	1
201.	மதுரை ஒலைக்கடையத்தார் நல்வெள்ளையார்	2
202.	மதுரைக் கடையத்தார் மகன் வெண்ணைகூர்	1
203.	மதுரைக் கணக்காயூர்	5
204.	மதுரைக் கண்டரத்தூர்	1
205.	மதுரைக் கண்ணத்தூர்	2
206.	மதுரைக் கள்ளிக்கடையத்தன் வெண்ணைகூர்	2
207.	மதுரைக் காமக்கண்ணி நப்பாலத்தூர்	1
208.	மதுரைக் காரூலவியங் கூத்தூர்	1
209.	மதுரைக் கூத்தூர்	1
210.	மதுரைக் கொல்லன் புல்லன்	1
211.	மதுரைக் கொல்லன் வெண்ணைகூர்	2
212.	மதுரைச் சள்ளம் போதூர்	1
213.	மதுரைத் தத்தங்கண்ணூர்	1
214.	மதுரைத் தமிழ்க்கூத்தன் நாகன் தேவூர்	1
215.	மதுரைத் தமிழ்க்கூத்தூர்	1
216.	மதுரைப் படைமங்க மன்னியார்	1
217.	மதுரைப் பாலாசிரியர் சேந்தங்கொற்றூர்	1
218.	மதுரை நப்பாலூர்	1
219.	மதுரை நற்றாமூர்	1
220.	மதுரை புல்லங்கண்ணூர்	1
221.	மதுரைப் பூதன் இளநாகூர்	1
222.	மதுரைப் பூவண்டநாகன் வேட்டூர்	1
223.	மதுரைப் பெருங்கொல்லன்	1
224.	மதுரைப் பெருமருதூர்	1
225.	மதுரைப் பெருமருதிள நாகூர்	1

226.	மதுரைப் போத்தனார்	1
227.	மதுரை மருதங்கிழார் மகனார் சொகுத்தனார் (?)	2
228.	மதுரை மருதங்கிழார் மகனார் பெருங்கண்ணனார்	3
229.	மதுரை மருதங்கிழார் மகன் இளம்போத்தன்	1
230.	மதுரை வேளாசான்	1
231.	மருங்கூர் கிழார் பெருங்கண்ணனார்	1
232.	மருங்கூர்ப் பாகைச் சாத்தன் பூதனார்	1
233.	மருதம்பாடிய இளங்கடுங்கோ	3
234.	மாடலூர் கிழார்	1
235.	மாதீர்த்தன்	1
236.	மாமிலாடன்	1
237.	மாலையாறன்	1
238.	மாவளத்தன்	1
239.	மாறோக்கத்துக் காமக்கணி நப்பாலத்தனார்	1
240.	மினவேள் தித்தன்	1
241.	முக்கல் ஆசான் நல்வெள்ளையார்	1
242.	முடங்கிக்கிடந்த நெடுஞ்சேரலாதன்	1
243.	முடத்திருமாறன்	2
244.	முதுசுத்தனார்	9
245.	முதுவெங்கண்ணனார் (?)	1
246.	முப்பேர் நாகனார்	1
247.	முள்ளியூர்ப் பூதியார்	1
248.	முலங்கீரனார்	1
249.	மோசி கண்ணத்தனார்	1
250.	மோசி கொற்றன்	1
251.	மோசிக் கரையனார்	1
252.	மோசி சாத்தனார்	1
253.	விரிச்சியூர் நன்னகனார்	1

254.	விரியூர் நக்கனார்	1
255.	விழிக்கட்பேதைப் பெருங்கண்ணனார்	1
256.	வெண்பூதன்	1
257.	வெண்பூதியார் (?)	3
258.	வெண்மணிப்பூதி	1
259.	வெண்கொற்றனார்	1
260.	வெள்ளாடியனார்	1
261.	வெள்ளியம் தின்னனார்	1
262.	வெள்ளி வீதியார்	13
263.	வெள்ளெருக்கிலையார்	2
264.	வெள்ளைமாளர்	1
265.	வெறிபாடிய காமக்கண்ணியார் (?)	5
266.	வேட்டகண்ணன்	1
267.	வேம்பற்றூர் கண்ணன் கூத்தன்	1
268.	வேம்பற்றூர்க் குமரனார்	2

ஆகப்பாடல்கள் 885

இவர்கள் ஆரியர் தமிழகத்திற்கு வருவதற்கு முன்னால் வாழ்ந்தவர்களாவார்கள் என்று கூறலாம். ஒரு சிலர் அவர்கள் இந்நாட்டிற்கு வந்து குடியேறிய காலத்திலோ அக்காலத்தை ஒட்டிப் பின்போ வாழ்ந்திருக்கலாம். சிலர் பெயர்களும் பாடல்களுட் பயின்ற சில சொற்களும் வடமொழியைச் சார்ந்தன என்று கருதப்பட்டன. தேவன், பூதன், கிரன் முதலியனவற்றை வட சொற்கள் என்றே கருதியோரும் உளர். இவையெல்லாம் தாயதமிழ்ச் சொற்களே. 'தேவன்' என்ற சொல் இனியன், விருப்பத்திற்குரியன், இடத்திற்குரியன் என்னும் பல பொருளினது, 'பூதன்' பூதம் என்ற தமிழ்ச் சொல்லினடியாகத் தோன்றியது.

(?) தொல்காப்பியர் காலத்துக்குப் பிற்பட்டவரோ என ஐயுவதற்குரியவர்கள்.

'பூதம்' தோன்றுதற்குரியது என்னும் பொருளினது. 'மூலம்' என்னும் பொருள் தரும். ஐம்பூதங்கள் உலகத்திற்குரிய மூலப் பொருள்களன்றோ? 'கீரன்' என்ற சொல் 'கீர்' என்பதைப் பகுதியாக உடையது. 'கீர்' என்பது தோண்டுதல், பிளத்தல், பகுத்தல் என்னும் பல பொருள்களைத்தரும். சொற்களைப் பகுத்துக் காண்போன், தொடர்களைப் பகுத்துக்காண்போன், மெய்யையும் பொய்யையும் பகுத்துக்காண்போன் என்னும் பொருள்களில் கீரன் என்னும் சொல் தோன்றியிருக்கலாம். 'கீரன்' என்னும் பெயர் பெருவழக்காக இருந்துள்ளது. ஆதலின் தமிழ்ச் சொல் என்பதில் ஐயமின்று. 'குமரன்' என்பதும் தமிழ்ச் சொல்லே. 'குமரி' பெண்பால். குமரி முனையும், குமரி நாடும், குமரி மலையும், குமரியாறும், குமரிக் கண்டமும் ஆரியர் வருகைக்கு முன்னே, ஏன் அவர்கள் தோன்றுவதற்கு முன்னே தமிழர் பெற்றிருந்தவைகளாகும். 'குமரி'யைத் தமிழ்ச் சொல்லன்று என்று எவரும் கூறார். அதன் ஆண்பாற் சொல்லே 'குமரன்' என்பதாம். இவையிரண்டும் பின்னர் வடமொழிக்கண் சென்று குமாரி என்றும் குமாரன் என்றும் உருப்பெற்றன.

புலவர் பெயர்களுள் பல சிதைவுற்றும் உள்ளன. சில பெயர் 'ஆர்' விசுவதியை இழந்துள்ளன. சில பெயர்களில் னகரம் ளகரமாகவும், ளகரம் னகரமாகவும் மாறியிருக்கலாமோ என ஐயுறும் ஈழியுள் சிதைந்துள்ளன.

இவர்களுள் அம்மூவரார், ஓதல் ஆந்தையார் எனும் இருவருமே நூற்றுக்கு மேற்பட்ட பாடல்களை உடையவராய் உள்ளனர். கயமரார் பாடல்கள் இருபத்து மூன்று. பத்தும் அதற்கு மேலும் பாடியுள்ளார் அழிசி சாத்தனார், இடைக்காடனார், இளங்கீரன்

தையார், குடவாயிற் கீரத்தனார், குன்றியனார், மதுரை அறுவை வாணிகன் இளவேட்டனார், வெள்ளி வீதியார் ஆவார். ஏனையோர் பத்துக்கும் குறைவான பாடல்களை உடையோராவார். நூற்று எண்பத்தேழு புலவர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு பாடலையே பெற்றுள்ளனர். ஒரு புலவர் தம் வாழ்நாள் முழுதும் ஒரே பாடலைத்தானே இயற்றியிருப்பார்! தொகை நூல்களைத் தொகுத்தவர்கள் ஒவ்வொன்றினையே பொறுக்கி எடுத்துக்கொண்டனர் போலும். பின்னர் எஞ்சியன போற்றுவாரின்றி அழிந்து விட்டன போலும்.

ஆரியர் வருகைக்கு முன்னர் வாழ்ந்த புலவர்களுள் இருநூற்றேழுபத்துக்கு மேற்பட்டவர்கள் பற்றியும் பாடிய பாடல்களுள், எண்ணூற்றறுபத்துக்கு மேற்பட்டன பற்றியும் பாட்டாலும் தொகையாலும் நாம் அறிய இயலுகின்றது. அங்ஙனமாகவும் "ஆரியச் செல்வாக்குக்குட்படாத பழைய இலக்கியம் எதனையும் நாம் தமிழ் மொழியில் பெற்றிலோம்"¹ என்று கூறுவது எங்ஙனம் பொருந்தும்?

ஆரியர் தமிழகத்திற்கு வந்த காலம் கி.மு. ஏழாம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர் என்று வரலாற்று ஆசிரியர்கள் வரையறுத்துள்ளனர். தொல்காப்பியர் வாழ்ந்த காலமும் கி.மு. ஏழாம் நூற்றாண்டு அளவில் இருக்கக்கூடும் என்று துணிய இயலுகின்றது. தொல்காப்பியர் தமக்கு முன்புள்ள நூல்களை ஆராய்ந்தே தம் நூலை இயற்றியுள்ளார் என்பது அவருடைய நூலாலேயே அறியக் கிடக்கின்றது.

1. We have at present no traces of any literary work in the Tamil Language, however ancient, which does not betary Sanskrit influence to some extent. K. A. Neelakanta Sastri — The Pandyan Kingdom — Page 2.

ஆதலின் தமிழிலக்கியம் தோன்றி வளர்ந்த காலம் கிருத்து பிறப்பதற்குப் பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்பாகும் என்று முடிவுகட்ட முடியின்றது. ஆனால் ஆராய்ச்சி அறிஞர் வையாபுரிப் பிள்ளை "சங்ககாலப் புலவர் எவரும் கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டவர் அல்லர்" எனக் கூறுகின்றார்.¹ இக் கூற்று உண்மை நிலைக்கு மாறுபட்டது என்பதை எவரும் தெள்ளிதில் அறியலாகும்.

தொல்காப்பியத்தில் கூறப்பட்டுள்ள பல கருத்துக்கள் வடமொழி நூல்கள் பலவற்றுள் காணப்படுகின்றதாகக் கூறி அவ்வாறு காணப்படுவதனால் தொல்காப்பியம் அந்நூல்களுக்கு எல்லாம் பிற்பட்டது என்று முடிவு கட்டியுள்ளார் ஆராய்ச்சி யறிஞர் வையாபுரிப் பிள்ளை. தொல்காப்பியர் கூறியுள்ள எண்வகை மெய்ப்பாடுகளும், பரதமுனிவர் நாட்டிய நூலில் கூறியுள்ள முறையைப் பின்பற்றியதாகும் என்று கூறி அதனால் பரதமுனிவர் காலமாம் கி.பி. நான்காம் நூற்றாண்டுக்குப் பிற்பட்டது தொல்காப்பியர் காலம் என்று வரையறுத்துள்ளார்.² பின்னர் "எவ்வகையால் நோக்கினும் ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர் எனக் கொள்ளுதல் பொருந்தும் எனத் தோன்றுகிறது"³ என்று முடிவு கட்டிவிட்டார் அப்பேரறிஞர்.

உலகியல், அறிவியல், கலை இயல் உண்மைகளை வடமொழியாளரே கூறும் தகுதியுடையார் என்று கருதிவிட்டார் அவர். தமிழ் நூலார் கூறிய பின்னர்

1. No Poet of Sangam age seems to be earlier than the second Century A.D. — History of Tamil Language and Literature Page — 22.

2. தமிழ்ச்சுடர் மணிகள்—பக்கம் - 53.

3. " " " " 54.

வடநூலாரும் கூறியிருத்தல் கூடுமென்று எண்ணிப் பார்க்க அவர் மறந்துவிட்டார். தொல்காப்பியர் கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவராய் இருப்பின் தொல்காப்பியம் கூறும் விதிகள் பல சங்க இலக்கியங்களோடு மாறுபடக் காரணம் இல்லை. "முந்து நூல்கண்டு முறைப்பட எண்ணி"ச் செய்யப்பட்ட அந்நூலில் சங்க இலக்கியங்களின் இயல்புக்கேற்ப இலக்கண விதிகள் கூறப்படவில்லை. இலக்கியம் கண்டதற்கு இலக்கணம் என்பதுதானே வரன்முறை. அவ்வரன்முறை அறிந்துதானே தொல்காப்பியர் தம் நூலை ஆக்கியுள்ளதாகப் பனம்பாரனார் கூறியுள்ளார். அவர் கூறியது என்பதும் பிற்காலத்தார் பொய்க் கூற்றாகும் என்று புறத்தே தள்ளிவிட்டாலும், "தொல்காப்பியர் தம் கால மொழிநிலை அறியாது நூல் இயற்றிவிட்டார்" என்று கூறும் இகழற்பாட்டுக்கு ஆசிரியர் தொல்காப்பியரை ஆளாக்குவது அறிவுடைமையாகுமா? அன்றியும் மொழி நிலையை விடுத்து மக்கள் வாழ்க்கை நிலையை எடுத்துக்கொள்ளும் தொல்காப்பியர் கூற்றோடு முரண்படக் காணலாமே. கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் தமிழகம் குழப்ப நிலையில் இருந்தது. தமிழகத்தின் இருண்ட காலமென அதனை அழைப்பார். தமிழகம் மூவேந்தர்கள் ஆட்சியினின்றும் நீங்கிக் களப்பிரர் எனும் அயலவர் ஆட்சியில் சிக்குண்டு அல்லல் பட்டதாக வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கூறுகின்றனர். தமிழ் மொழி புறக்கணிக்கப்பட்டு பாலியும் பிராகிருதமும் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த காலம் என்பர் அதனை. தொல்காப்பியர், தம் நாட்டை "வண்புகழ் மூவர் தண் பொழில் வரைப்பு" என்று வாயார அழைக்கின்றார். ஆதலின் தொல்காப்பியர் தமிழ் வேந்தர் ஆட்சி பெற்றிராத இருண்ட காலத்தில் வாழ்ந்தவராகார். தமிழ்

வேந்தர் சிறப்பாக ஆண்ட புகழ்மிக்க காலத்தில்தான் அவர் வாழ்ந்திருக்க வேண்டுமென்பதில் எட்டுணையும் ஐயம்கொள்ள இடமின்று.

சங்கம் தோன்றித் தமிழ் வளர்த்த வரலாற்றை அறிஞர் வையாபுரிப் பின்னையும் ஏற்றுக்கொள்கின்றார். சங்கம் தோன்றிய பின்னர், புதிதாக இயற்றப்படும் நூல்கள் சங்கப் புலவர் முன்னிலையில் அரங்கேற்றப்படுதல் வேண்டும் என்ற ஒரு விதியிருந்தது என்பதை யாவரும் அறிவர். சங்கம் தோன்றுவதற்கு முன்னர் புதிய நூல்கள் அரசர் கூட்டும் அவையில் அரங்கேற்றப்பட்டன. தொல்காப்பியம் நிலந்தரு திருவின் நெடியோன் அவையில் அரங்கேற்றப்பட்டதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.¹ ஆதலின் தொல்காப்பியம் சங்க காலத்திற்கு முற்பட்டதாகும் என்று தெளியலாம். ஆதலின் தொல்காப்பியர் வாழ்ந்த காலம் சங்கம் தோன்றுவதற்கு முந்தியதும், ஆரியர் தமிழகத்தில் குடியேறியதும், நிலந்தரு திருவின் நெடியோன் பாண்டி நாட்டை ஆண்டதும், மூவேந்தர்களும் சிறப்புற ஆட்சி புரிந்துகொண்டிருந்ததும் ஆகிய ஒரு காலமாகும் என்றறிதல் அகச்சான்றுகட்கும் புறச்சான்றுகட்கும் ஒத்ததாகும்.² அக்காலம் கி. மு. ஏழாம் நூற்றாண்டாக இருக்கலாமென்பது என் கருத்து.

இக்காலத்திலேயே தமிழ்மொழி வரையறுத்த இலக்கண நூல்களைப் பெற்றிருந்தது என்பது தொல்காப்பியத்தால் தெளியக்கிடக்கும் செய்தியாகும். வரையறுத்த இலக்கணங்களைப் பெற்றுள்ள மொழிதான், வலிய கரைகட்கு இடையே செல்லும் பேராற்றைப்போல் ஒழுங்குற இயங்கும். இன்று உலகத்தவ

1. பனம்பாரஞர் பாயிரம்.

2. தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சி (எனது நூலிற்) காண்க.

ரால் போற்றப்பட்டுப் பயிலப்பட்டு வரும் ஆங்கில மொழி, நூற்றாண்டு தோறும் மாற்றமுற்று வந்துள்ளமை அதற்கென வரையறுத்த இலக்கணத்தை பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு வரை அது பெற்றிராமையால்தான்.¹ ஆங்கில மொழியில் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இலக்கண நூல்கள் தோன்றின. ஆனால் அவை வழக்கொடு முரண்பட்டுப் பயில்வார்க்கு இடர்வினைத்தனவாம். பின்னர்தான் நால் வழக்கு உலக வழக்கு ஆகியவற்றைத் தழுவி இலக்கண நெறி செல்லவேண்டும் என்று முடிவு கட்டினராம். இங்கிலாந்தில் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் ஆங்கில மொழிக்கு நிகழ்ந்தது, தமிழ் மொழிக்குத் தமிழ் நாட்டில் கி.மு. ஏழாம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பே நிகழ்ந்து விட்டது.

“வடவேங்கடம் தென்குமரி

ஆயிடைத் தமிழ் கூலும்நல் லுரைத்து
வழக்கும் செய்யுளும் ஆயிரு முதலின்
எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் நாடி
செந்தமிழ் இயற்கை சிவணிய நிலத்தொடு
முந்து நூல்கண்டு முறைப்பட என்ணி”

(தொல்-பாயிரம்)த்

தொல்காப்பியர் தமிழுக்கு இலக்கணம் யாத்தார். தமிழின் முதல் இலக்கணம் தொல்காப்பியந்தான் என்று கருதிவிடுதல் கூடாது. “செந்தமிழ் இயற்கை சிவணிய நிலத்தொடு முந்துநூல்” என்று கூறப்படுவது தமிழ் நாட்டில் தமிழில் இயற்றப்பட்டிருந்த இலக்கண நூல்கள் பற்றியே யாகும். தொல்காப்பியர் முந்தையோர் கருத்துக்களை எடுத்தாளும் போதெல்லாம் ‘என்ப, என்மனார்’ என்று கூறுவதை இயல்

பாகக் கொண்டுள்ளார். நூல் முழுவதும் நோக்குமிடத்து இருநூற்று எண்பத்தேழு (287) இடங்களில் இவ்வாறு குறிப்பிட்டுள்ளதை அறியலாகும். ஆதலின் தமிழ் மொழியில் வரையறுத்த இலக்கணங்கள் தோன்றியகாலம் தொல்காப்பியர்க்கு முற்பட்ட பன்னூறு ஆண்டுகளில் இருக்கக்கூடும். ஆகவே தமிழ் மொழியில் இலக்கியங்கள் தோன்றிய காலமும் எழுத்துத் தோன்றிய காலமும் வரையறுத்துக் கூற முடியாத தொன்மையை உடையன என்று உணரலாம்.

தொல்காப்பியர் காலத்தில் இலக்கண நூல்கள் பல இருந்தனவென்று தொல்காப்பியத்தாலேயே அறிகின்றோம். அங்ஙனமிருக்கத் தொல்காப்பியரும் புதியதொரு நூல் இயற்றப் புகுந்தது என்றுக்கு என்று சிலர் கருதலாம். மக்களால் பயன்படுத்தப் படுகின்ற மொழி மாறிக்கொண்டேதான் இருக்கும். இம்மாற்றமே அதன் உயிர்த் தன்மையை அறிவிப்பதாகும். மாற்றமற்ற மொழி உயிரற்ற, மொழியாகும். தமிழ் உயிருள்ள வழக்கு மொழி. பண்பட்ட இலக்கணத்தைப் பெற்று வரையறுத்த நெறிகளில் மக்கள் மொழியைப் பயன்படுத்திய போதிலும், மக்கள் அறிதலின்றியே மாற்றங்கள் சில, மொழிப் போக்கில் உண்டாகிவிடுதல் இயல்பு. மொழி நூலறிஞர்கள் இம்மாற்றங்களை அறிந்து அதற்கேற்ப இலக்கண விதிகளை இயம்புதலை மேற்கொள்வர்.

தொல்காப்பியர் புலமைசால் மொழி நூலறிஞர் ஆதலின் தமிழ்மொழியில் தாம் கண்ட புதிய இயல்புகளை முன்னோர் நூல்கள் மொழிந்தவற்றோடு கூட்டிப் புதியதோர் இலக்கண நூலை யாத்துத் தந்துள்ளார். இதனாலும் தமிழின் தொன்மையை அறியலாகும்.

பண்பட்ட இலக்கணம் பெற்றிராத மொழிகள் விரைந்து மாறும் இயல்பின. இலக்கணம் பெற்றுள்ள மொழிகளில் மாற்றங்கள் தோன்ற பல நூற்றாண்டுகள் செல்லவேண்டும். தமிழோ பண்பட்ட இலக்கணத்தைத் தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முன்பும் பெற்றிருந்தது என்று அறிந்தோம். பண்பட்ட இலக்கணத்தைப் பெற்ற தமிழில் மாற்றங்களும் விரைந்து நிகழ்ந்திரா. தொல்காப்பியர் காலத்தில் தமிழில் மாற்றங்கள் காணப்பட்டன வென்றால் அவர் காலத்துக்குப் பன்னூறு ஆண்டுகட்கு முன்பே தமிழ் தோன்றியிருத்தல் வேண்டுமென்பது தெளிவு.

“சதுர்மறை ஆரியம் வருமுன் சகமுமுதும் நினதாயின் முதுமொழிநீ அனாதி யென மொழிகுவதும் னியப்பாமே,”

எனும் பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளைக் கூற்றையும் உன்னுக.

தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முன்பே தமிழில் இலக்கியங்கள் பலவும் இலக்கணங்கள் பலவும் தோன்றியிருந்தன. அவற்றின் துணையால் தொல்காப்பியர் தம் நூலை இயற்றினார், பழந்தமிழ் இலக்கியங்களால்தான் பழந்தமிழ் நிகையை அறிதல் கூடும். (The language of a past time is known by the quality of its literature. A History of English literature — Page 76.) நாமும் பழந்தமிழ் நூல்களால் பழந்தமிழ் நிகையை அறிய முயலுவோம்.

7. பழந்தமிழ் நிலை

தமிழ் மொழியின் தொடக்க காலத்தில் ஐ, ஓள நீங்கிய பத்து உயிர்களும், ற, ன, நீங்கிய பதினாறு மெய்களும் இருந்திருக்கக்கூடும் எனக் கருதலாம். 'ஐ' என்பதை 'அ இ' எனவும் 'அய்' எனவும், 'ஓள' என்பதை 'அ உ' எனவும் 'அவ்' எனவும் எழுதியும் ஒலிக்கலாம் என்று தொல்காப்பியர் கூறுகின்றனர். ஆகவே 'ஐ'யும் 'ஓள'வும் கூட்டொலிகளாகின்றன. 'ற' என்பது ல்+ற சேருங்கால் உண்டாகக் காண்கின்றோம். புல்+றரை = புற்றரை. 'ன' என்பது ல்+ந சேருங்கால் தோன்றக் காண்கின்றோம். புல்+நீர் = புன்னீர்.

'ஐ' 'ஓள' என்பவற்றை உயிர் எழுத்துக்களின் கடைசியிலும், ற, ன, என்பவற்றை மெய்யெழுத்துக்களின் கடைசியிலும் வைத்துள்ளமை இவ்வெழுத்துக்களின் தோற்றக் காலத்தின் பிற்பட்ட தன்மையை அறிவிப்பதாகும். ஆயினும் தொல்காப்பியர் காலத்துக்குப் பன்னூறு ஆண்டுகட்கு முன்பே இவை தோன்றி எழுத்து வரிசையில் இடம்பெற்று விட்டன என்பதில் ஐயமில்லை.

தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முன்பு பன்னிரண்டு உயிரும், பதினெட்டு மெய்யும் நெடுங்கணக்

கில் இருந்துள்ளன. மொழி வழக்கில் காணப்படும் ஒலி மாற்றங்களை நுட்பமாய் அறிந்த தொல்காப்பியர் குற்றிய லிகரம், குற்றிய லுகரம், ஆய்தம் என்ற மூன்றையும் சார்பொலிகளாகக் கருதி அவைகளையும் தமிழ் நெடுங்கணக்கில் சேர்த்துள்ளனர் என்று கருதவேண்டியுள்ளது. ஏனெனில் பன்னிரண்டு உயிர் பதினெட்டு மெய் ஆய முப்பது எழுத்துக்களையும் முன்றூர் காலத்தில் இருந்தனவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“ எழுத்தெனப் படுப
அகரம்முதல் னகர இறுவாய்
முப்பஃது என்ப ”

(தொல் - எழு - 1)

என்று கூறியுள்ளார்.

குற்றிய லிகரம், குற்றிய லுகரம், ஆய்தம் என்ற மூன்றும் சார்ந்து வரும் என்று கூறித் தன் கூற்றாகவே கூறுகின்றார்.

“ அவைதாம்
குற்றிய லிகரம், குற்றிய லுகரம்
ஆய்தம் என்ற
முப்பாற்புள்ளியும் எழுத்தோரன்ன.”

(தொல் - எழு - 2)

தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முன்பே இவை எழுத்து வரிசையில் சேர்த்து எண்ணப்பட்டிருப்பின், 'என்ப, என்மனார்' என்று கூறியிருப்பார். அவ்வாறு கூறுது தன் கூற்றாகவே கூறுவதனால் மொழியாட்சியில் இருந்த ஒலிகளை அறிந்து சார்பு ஒலிகள் எனப் பெயர் கொடுத்து நெடுங்கணக்கில் சேர்த்த பெருமை தொல் காப்பியரையே சாரும்.

குற்றியலிகரம் குற்றியலுகரம் என்ற இரண்டுக்கும் தனி வரிவடிவம் இல்லை.

“அவற்றுள், மெய் ஈறு எல்லாம் புள்ளியொடு நிலையல்.” “குற்றியலுகரமும் அற்றென மொழிப” என்னும் நூற்பாக்களை நோக்குமிடத்து ஒரு காலத்தில் குற்றியலுகரம் மெய்யெழுத்தைப்போல் புள்ளியிட்டு எழுதப்பட்டது என்று எண்ண இடம் தருகின்றது.

தொல்காப்பியர் மகரக் குறுக்கத்தைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்; அதற்கு மாத்திரை கால் என்றும், அதன் வடிவம் உட்புள்ளி பெறுதலாகும் என்றும் கூறியுள்ளார்.¹ ஆனால் சார்பெழுத்துக்களின் கூட்டத்தில் சேர்த்திலர். உயிரளபெடை, ஒற்றளபெடை முதலிய வற்றையும் கூறியுள்ளாரேனும் அவற்றையும் சார்பெழுத்துக்களோடு கூறினாரில். ஆனால் நன்னூலாசிரியராம் பவணந்தியார் இவற்றையும் பிறவற்றையும் சேர்த்துச் சார்பெழுத்துக்கள் பத்து என்று கூறியுள்ளார்.²

எழுத்துக்களின் ஒலிப்பு முறையைக்கருதி குறில் என்றும் நெடில் என்றும், வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம் என்றும் கூறும் பகுப்பு முறைதொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முற்பட்டதாகும்.

சொற்களின் எழுத்து நிலையை அறிந்து வகைப்படுத்திக் கூறியுள்ள பெருமை தொல்காப்பியரையே சாரும்.

சொற்களின் முதல் எழுத்துக்களாகப் பன்னிரண்டு உயிரும் வரும் என்றார். மெய்யெழுத்துக்களில் க, த, ந, ப, ம என்னும் ஐந்துமே பன்னிரண்டு

1. ‘அரையளவு குறுகல் மகரம் உடைத்தே

இசையிடன் அருகும் தெரியும் காலை.’

‘உட்பெறு புள்ளி உருவா கும்மே.’

(தொல்-எழு-13, 14.)

2. நன்னூல் நூற்பா—60.

உயிர்களுடனும் சேர்ந்து வரும் என்றார். சகரம் 'அ, ஐ, ஒள்' என்னும் மூன்று உயிர்களுடன் சேர்ந்து வருதல் இல்லை என்று கூறியுள்ளார். சகரத்தை மொழிக்கு முதலில் உடைய தமிழ்ச் சொற்கள் பல உள்ளன. இச் சொற்கள் எல்லாம் தொல்காப்பியர் காலத்துக்குப் பின்னரே தோன்றியிருத்தல் வேண்டும். இச் சொற்கள் தோன்றிய காலத்துக்கு முன்னரே தொல்காப்பியர் வாழ்ந்தவர் என்பதனால் தொல்காப்பியர் காலப் பழமையும் அறியப்படுகின்றது. 'ஞ' தொல்காப்பியர் காலத்தில் மொழிக்கு முதலில் வந்திலது. 'ஞமலி' என்ற சொல் தொல்காப்பியர் காலத்துக்குப் பின்னரே வழக்கில் வந்துள்ளது என்று அறிய வேண்டியுள்ளது.

'யகரம்' ஆவோடுமட்டும்தான் மொழிக்கு முதலில் வரும் என்கின்றார்.

"ஆவோடு அல்லது யகரம் முதலாது." யவனர் யுகம், யோகம், யௌவனம் முதலிய சொற்களில் பின்னைய மூன்றும் வடசொற்கள். முன்னைய ஒன்று கிரேக்கச் சொல்லினின்றும் தோன்றியதாகும். கிரேக்கர் தொடர்பு தமிழர்க்கு உண்டாயது தொல்காப்பியர் காலத்துக்குப் பிற்பட்டதாகும். இதனாலும் தொல்காப்பியர் பழமை நிலை நாட்டப்படுகின்றது.

'நாய்' என்ற சொல்லைத் தொல்காப்பியர் காலத்தில் 'நாஇ' எனவும் வழங்கினர் என்று அறியலாம்.

வினாப்பொருளை அறிவிக்க ஆ, ஏ, ஓ என்ற மூன்றையும் சொல்லில் சேர்த்து வழங்கினர்.

வந்தான் + ஆ = வந்தானா?

வந்தான் + ஏ = வந்தானே?

வந்தான் + ஓ = வந்தானோ?

கேள்விக்குறி இல்லாமல் எழுதினும் கேள் விப் பொருளையே உணர்த்தும்.

'யாது', 'எவன்' என்ற இரு சொற்களும் வினாப் பொருளில் தொல்காப்பியர் காலத்தில் வழங்கியுள்ளன.

“யாது எவன் என்னும் ஆயிரு கிளவியும்
அறியாப் பொருள்வயின் செறியத் தோன்றும்”
(தொல் - சொல்-31)

ஆனால், தொல்காப்பியர் 'யா' 'எ' என்பன வினாவை உணர்த்தும் எழுத்துக்கள் ஆகும் என்று கூறினாரில். பிற்காலத்துப் பவணந்தியார் இவை இரண்டையும் வினாவெழுத்துக்கள் என்று கூறியுள்ளார்.

“எ,யா முதலும் ஆ,ஓ,ஈற்றும்
ஏஇரு வழியும் வினாவா கும்மே” (நன்னூல் - 67)

தொல்காப்பியர் காலத்தில் எம்மாடு,யாமாடு போன்ற வழக்குகள் இருந்தில போலும்.

'நுந்தை' என்ற சொல்லின் முதலில் உள்ள உகரம் தொல்காப்பியர் காலத்தில் குற்றியலுகரமாக ஒலித்துள்ளது.

'போலும்' என்ற சொல் 'போன்ம்' என்று, தொல்காப்பியர் காலத்தில் வழங்கியுள்ளது.

'ஐயர்' என்பதனை 'அஇயர்' என்றும் 'அய்யர்' என்றும் வழங்குதலும், 'ஒளவை' என்பதனை 'அஉவை' என்றும், 'அவ்வை' என்று வழங்குதலும் தொல்காப்பியர் காலத்தில் உண்டு.

நிலைமொழி யிறுதியில் உயிர் எழுத்து நிற்கவரும் மொழி முதலில் உயிர் எழுத்து வருமேல் இரண்டையும் ஒன்றுபடுத்த இடையில் மெய்யெழுத்துத் தோன்றுதல் தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முன்பே

நிகழ்ந்ததாகும். அங்ஙனம் தோன்றும் மெய்கள் யாவை எனக் குறிப்பிடப்படவில்லை. யகரம், வகரம், இரு சொற்களிடையேயும், னகரம், நகரம் ஒரு சொல்லின் அசைகளிடையேயும் தோன்றின.

பவணந்தியார் இ, ஈ, ஐக்குப் பின்னால் யகரமும், ஏக்குப் பின்னால் யகரமும் வகரமும், ஏனையுயிர் கட்டுக்குப் பின்னால் வகரமும் தோன்றும் என்று வரையறுத்துக் கூறினார். ஒரு சொல்லினிடையே தோன்றும் மெய்களைச் சாரியைகள் என்று அழைத்து, இரு சொற்களிடையே தோன்றும் மெய்களை உடம்படு மெய்கள் என்றும் பெயரிட்டனர்.

அதோளி, இதோளி, உதோளி என்பனவும் ஆண்டை யாண்டை என்பனவும் தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முன்பே வழக்கில் உள்ள சொற்களாகும்.

அளவுப் பெயரும், நிறைப் பெயரும்; எண்ணுப் பெயரும் தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முன்பே தமிழில் இருந்துள்ளன. 'பனை' என்னும் சொல் அளவுப் பெயராகவும், 'கா' என்னும் சொல் நிறைப் பெயராகவும் வழங்கியுள்ளன.

'யாவர்' என்னும் சொல் 'யார்' என்றும், 'யாது' என்னும் சொல் 'யாவது' என்றும் மருவி வருவது தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முன்பே உள்ள வழக்காகும்.

'அழன்' 'புழன்' என்ற இரு சொற்கள் தொல்காப்பியர் காலத்தில் வழக்கிலிருந்தன. பின்னர் மறைந்துவிட்டன.

பல, யாவை, அவை, இவை, எவை முதலியன உருபேற்குங்கால் தொல்காப்பியர் காலத்தில் வற்றுச் சாரியை பெற்றன. பவணந்தியார் காலத்தில் 'வற்று' 'அற்று' ஆகிவிட்டது.

ஒருபஃது, இருபஃது, முப்பஃது போன்ற வழக்குகளும், ஒருபான், இருபான், முப்பான் போன்ற வழக்குகளும் இருந்துள்ளன. ஒருபஃது முதலியனவே ஒருபான் முதலியனவாக மாறின என்பது தொல்காப்பியர் கருத்து.

'ஆ' 'மா' என்ற சொற்கள் 'ன்' பெற்று, சொற்களோடு சேர்ந்தன. பின்னர் அவைகளின் உறுப்பாகவே நிலைத்துவிட்டன.

'இரா' 'நிலா' எனும் சொற்கள் அன்று முதலே வழக்கில் உள்ளன. பின்னர் இவை 'இரவு' என்றும் 'நிலவு' என்றும் உருப்பெற்றுள்ளன.

'இன்றி' என்னும் சொல் செய்யுளில் 'இன்று' என்று வருதல் தொல்காப்பியருக்கு முற்பட்ட வழக்காகும்.

'நாழி' என்னும் சொல் முகத்தல் அளவுக்குரியது, 'படி' என்னும் பொருளது. 'உரி' என்னும் சொல்லோடு சேருங்காலத்தில் 'நாடுரி' (நாழி+உரி=நாடுரி) என்றானது. சிலர் கருதுவது போல் 'நாடி' 'நாழி' என்று ஆகவில்லை.

இன்று 'ஒதி' மரம் என்பது அன்று 'உதி' மரமாகவே வழங்கியுள்ளது. யா, பிடா, தளா, ஆண், அரை, எகின், குமிழ், இல்லம், ஒடு, சே, விசை, றெமை, நமை, இவைகள் எல்லாம் மரப்பெயர்கள். இம்மரங்கள் இன்று, யாண்டு எப்பெயர்களோடு உள்ளன என்பது ஆராயத்தக்கது.

அதா அன்று, பனாட்டு முதலிய வழக்குகள் தொல்காப்பியர் காலத்தே உள்ளனவாம்.

'ஆகாயம்' என்னும் சொல் விண்ணைக் குறித்தது. 'காயம்' என முதற்குறையாகவும் வழங்கிற்று. 'ஆகாயம்' என்ற தமிழ்ச் சொல்லே 'ஆகாசம்' ஆகி வட இந்திய மொழியில் 'ஆகாஷ்' என உருப்பெற்றது.

இன்று 'எள்' என்று கூறப்படுவது தொல்காப்பியர் காலத்தில் 'எண்' என்றே கூறப்பட்டுள்ளது. 'அகம்' எனும் சொல்லும் 'கை' எனும் சொல்லும் சேர்ந்து 'அங்கை' எனும் சொல் உருவானது.

'நும்' என்னும் சொல்லே 'நீயிர்' என்னும் சொல்லாக உருப்பெற்றது என்பது தொல்காப்பியர் கருத்து. 'நீயிர்' என்பது உருபேற்குங்கால் 'நும்' என நிற்கும் என்பது மொழி நூலார் கொள்கை.

'கன்னான்' என்று இன்று வழங்கும் சொல்லின் பகுதியாகிய 'கன்' தொல்காப்பியர் காலத்தில் தனிச் சொல்லாகவே வழங்கியுள்ளது. 'தொழில்' எனும் பொருளைத்தந்தது.

'சாத்தன் தந்தை', 'சாத்தந்தை' என்றும் 'ஆதன் தந்தை', 'ஆந்தை' என்றும் 'பூதன் தந்தை' 'பூந்தை' என்றும் மருவி வழங்கின.

தான், பேன், கோன் என்பன இயற்கைப்பெயர் களாகவும் இருந்தன. 'முன்னில்' எனற்பாலது 'முன்றில்' என்றும், 'பொன்கலம்' எனற்பாலது 'பொலங்கலம்' என்றும் வழங்கின.

'தாழ்+கோல்' என்பன தாழக்கோல் என வழங்கியது. 'திறவுகோல்' எனும் பொருள்தரும் இத்தொடர் இன்று நாகர் கோயில் வட்டாரத்தில் 'தாக்கோல்' என வழங்கக் காணலாம்.

இன்று 'ஏழு' என்னும் சொல் அன்று 'ஏழ்' என்றே வழங்கியது. ஒன்று, பத்து, நூறு, ஆயிரம், நூறாயிரம் என்ற வரிசை எண்கள் அன்றே இருந்தன. ஐ, அம், பல், என முடிவுறும் பேரெண்கள் அன்று வழக்கில் இருந்தன. அவைகளின் முழு வடிவங்கள் யாவை என அறிய இயலவில்லை. உரையாசிரியர்கள் தாமரை, குவளை, வெள்ளம், ஆம்பல் என்னும் பெயர்கள் அவைகளைச் சுட்டுவதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

வல்லெழுத்துக்கள் உகரத்தைப் பெற்றே முடியும் முறை தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பே தோன்றிவிட்டது. திராவிட மொழிகளில் தெலுங்கு ஒன்றே உயிர் இறுதியாக முடியுமாறு எல்லாச் சொற்களையும் கொண்டுள்ளது. எல்லா மெய்களும் உயிரில் முடிவுறுவது பிற்கால வளர்ச்சியின் பயனாக இருக்கலாம். சொல்லிறுதி வல்லின மெய்களில் உகரம் சேருங்கால், குறைந்த அளவு ஒலியைப் பெறுகின்றது. இதன் நுட்பம் அறிந்த தொல்காப்பியர் இதற்கெனத் தனி இயல் வகுத்து விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார். இவ்வியல் 'குற்றியலுகரப் புணரியல்' என்றே பெயரிடப்பட்டுள்ளது.

குற்றியலுகரத் தொடர்களை ஈரெழுத் தொரு மொழி, உயிர்த் தொடர்மொழி, இடைத் தொடர் மொழி, ஆய்தத்தொடர் மொழி, வன்றொடர் மொழி, மென்றொடர் மொழி என அறுவகையாகப் பகுத்துள்ளார்.

'ஈரெழுத்தொரு மொழி' என்பது நெட்டெழுத்தும் குற்றியலுகரமும் சேர்ந்தது ஆகும்; ஆடு, காடு. பவணந்தியார் இவற்றை நெடில் தொடர் என்றே அழைத்துள்ளனர்.

ஏனைய குற்றியலுகரத்தின் அயல் எழுத்தால் பெயர் பெற்றுள்ளன. வண்டு எனும் இச்சொல்லில் குற்றியலுகரத்திற்கு அயல் எழுத்து மெல்லின எழுத்தாக இருப்பதனால் மென்றெடர் எனப் பெயர் பெறும். 'விறகு' எனும் இச்சொல்லில் (வி+ற்+அ+கு) குற்றியலுகரத்துக்கு அயல் எழுத்து உயிர் எழுத்தாக இருப்பதனால் உயிர்த் தொடர் எனப் பெயர் பெறும். இவ்வாறே ஏனைய தொடர்களும் பெயர் பெறும்.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் எழுத்தைப்பற்றி ஒன்பது இயல்களில் ஆராய்ந்துள்ளார். தமிழில் எழுத்து என்பது ஒலி வடிவத்தையும் குறிக்கும். வரி வடிவத்தையும் குறிக்கும். எழுத்துபற்றி இவ்வளவு விரிவாக ஆராய்ந்த நூல் வேறு எம்மொழியிலும் இல்லை என்று கூறலாம். நான் மரபு, மொழி மரபு என்ற இயல்களில் நூலிலும் மொழியிலும் எழுத்துக்கள் பெற்றுள்ள மரபுகளைக் குறிப்பிட்டுவிட்டு, எழுத்துக்கள் தோன்றும் முறையைப் பிறப்பியலால் கூறினார். எழுத்துக்கள் பிறக்கும் முறை பற்றிய ஆராய்ச்சி மேனாடுகளில் அண்மைக் காலத்தே தோன்றி வளர்ந்து வருகின்றது. தமிழில் தொல்காப்பியர் காலத்திலே இவ்வாராய்ச்சி நிகழ்த்தப் பெற்றுள்ளது. பின்னர் ஆறு இயல்களால் சொற்களில் உண்டாகும் ஒலி மாற்றங்களை ஆராய்ந்து கூறியுள்ளார். ஒலி மாற்றம் பற்றிய ஆராய்ச்சியும் மேலைநாட்டு மொழி நூலாரும் வியந்து பாராட்டும் வண்ணம் அமைந்துள்ளது.

சொற்கள் ஒரெழுத் தொருமொழி என்றும், ஈரெழுத் தொருமொழி என்றும், தொடர் மொழி என்றும் பகுத்துள்ளார். இப்பகுப்புத் தமிழியல்புக்கு ஒத்ததேயாகும். சொற்களால் திணை, பால், எண்,

இடம் அறியக்கூடும். ஆகவே திணை வகையால் சொற்கள் உயர்திணை, அஃறிணை என்று பகுக்கப்பெற்றுள்ளன. இப்பகுப்பும் தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முன்பே நிகழ்ந்தனவாகும். பால் வகையால் ஆண், பெண், பலர், ஒன்று, பல என ஐவகைப்படும். ஆண், பெண், பலர் என்பன உயர்திணைக்கும், ஒன்று, பல என்பன அஃறிணைக்கும் உரியன. எண் பாலோடு தொடர்புடையன. திணையும் பாலும் தமிழில் இயற்கை நெறியை ஒட்டிப் பகுக்கப்பட்டுள்ளன. செயற்கை முறையில் சில மொழிகள் கொண்டுள்ளமை போல் தமிழ் கொள்ளவில்லை. ஆண்பால் சொல்லெல்லாம் ஆண்தான்; பெண்பால் சொல்லெல்லாம் பெண்தான். ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்த பொதுச்சொல் பலர்பால். உயர்திணையில் ஒருவர்க்கு மேற்பட்டு வந்தால் பலர்பாலே.

தொல்காப்பியர் சொற்களை ஆடு உ அறிசொல், மகடு உ அறிசொல், பல்லோர் அறியும் சொல், ஒன்று அறி சொல், பல அறிசொல் எனப்பகுத்துள்ளார்.

திணை பால்களை வினைகளைக்கொண்டு எளிதாக அறியலாம். வினைகளின் இறுதியில் நிற்கும் எழுத்துக்கள் பால்களை அறிவுறுத்தி நின்றன. எனகர ஒற்று ஆண்பாலையும், ளகர ஒற்று பெண்பாலையும், ரகர ஒற்று பகரம், மார், என்பன பலர்பாலையும், து, று, டு என்பன ஒன்றன்பாலையும், அ, ஆ, வ என்பன பலவிற்பாலையும் அறிவிக்கும்.

வழக்கினுள் உயர்த்திக் கூறுமிடத்து ஒருவரையும் ஒன்றனையும் பன்மைப் பாலால் கூறுதல் அன்றே இருந்தது.

சொற்களைப் பெயர், வினை, இடை, உரி என நான்காக இலக்கண முறையில் பகுத்திருந்தனர்.

பெயர்ச் சொல்லும் வினைச்சொல்லும் முதன்மைப் பகுப்பாய் இருந்தன. இடைச் சொல்லும் உரிச் சொல்லும் அவற்றை அடுத்துப் பகுக்கப்பட்டன.

இப்பகுப்புகள் தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முன்பே நிகழ்ந்துள்ளன.

“சொல் எனப்படுப பெயரே வினை என்று ஆயிரண்டு என்ப அறிந்தி சினோரே” (தொல்-சொல்-158) என்றும்,

“இடைச்சொல் கிளவியும் உரிச்சொல் கிளவியும் அவற்றுவழி மருங்கில் தோன்றும் என்ப” (தொல்-சொல்-159) என்றும் கூறியுள்ளமையை நோக்குக.

பெயர்கள் உயர்திணைப் பெயர்களென்றும் அஃறிணைப் பெயர்களென்றும் இருதிணைக்கு முரிய பெயர்களென்றும் பகுக்கப்பட்டுள்ளன.

உயர்திணைப் பெயர்களுள் உவன், உவள், உவர் ஆயவை அன்று வழக்கிலிருந்தன. நம்பி, நங்கை, மாந்தர், மக்கள் ஆயவையும் அன்றே வழக்கிலிருந்தன.

நிலம், குடி, குழு, வினை, உடைமை, பண்பு, முறை, சினை, திணை ஆய இவையடியாகப் பெயர்கள் தோன்றியிருந்தனவேயன்றி இன்று போல் சாதி காரணமாகப் பெயர்கள் தோன்றி வழங்கிடவில்லை என்பது அறியத்தக்கது.

‘கள்’ என்னும் விசுதி அஃறிணையில் பன்மையுணர்த்தப் பயன்பட்டதேயன்றி இன்றுபோல் உயர்திணைப் பன்மையும் சிறப்பும் உணர்த்தப் பயன்பட்டிலது.

இருதிணைக்கும் உரிய பெயர்களை அவற்றின் வினையால்தான் இன்ன திணையென்று அறிதல் வேண்டும்.

சாத்தன் வந்தான் என்றால் உயர்திணை.
சாத்தன் வந்தது என்றால் அஃறிணை.

முன்னிலைப் பெயர்கள் நீ, நீயிர் என்பனவே. ஒருமைக்கு நீ என்பதும், பன்மைக்கு நீயிர் என்பதும் ஆம். பன்மையில் இன்று வழங்குகின்ற நீயிர், நீங்கள், அன்று இல்கை.

பெயர்கள் வேற்றுமை உருபு ஏற்று வருதலே அவைகட்குரிய சிறப்பிலக்கணம். தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முன்பே ஏழு வேற்றுமைகள் உருவாகி வழக்கிலிருந்தன. எட்டாம் வேற்றுமை 'விளி' என்று அழைக்கப்பட்டு வேற்றுமைகளுடன் எண்ணப்படாமல் இருந்துள்ளது.

“வேற்றுமை தாமே ஏழென மொழிப” (தொல்-சொல்-62)

“விளிகொள் வதன்கண் விளியோடு எட்டே” (தொல்-சொல்-63)

என்று கூறியுள்ளமை நோக்குக. தொல்காப்பியர் தாம் விளியையும் வேற்றுமையுடன் கூட்டி வேற்றுமை எட்டு என்று கூறியவர். வேற்றுமைகளை அவற்றின் உருபின் பெயரால் அழைத்துள்ளார். அவர் கூறும் முறையை நோக்கினால், அவர்க்கு முன்பே, ஐவேற்றுமை, ஒடுவேற்றுமை, குவேற்றுமை, இன் வேற்றுமை, அது வேற்றுமை, கண் வேற்றுமை என அழைக்கப்பட்டன என்று தெளியலாம். முதல் வேற்றுமை எழுவாய் வேற்றுமை என அழைக்கப்பட்டுள்ளது.

ஒரு வேற்றுமை யுருபு வேறொரு வேற்றுமைப் பொருளில் பயன்படுத்தப்படுதலும் உண்டு.

“யாதன் உருபின் கூறிற்று ஆயினும்
பொருள்செல் மருங்கில் வேற்றுமை சாரும்.”

(தொல்-சொல்-106)

வேற்றுமை உருபுகள் மறைந்து நின்று வேற்றுமைப் பொருளை வெளிப்படுத்தலும் தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முன்பே தொன்றுதொட்டு வரும் நெறியாகும்.

கருத்துக்களை அறிவிப்பதற்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படுவது வினையே. வினைச்சொல்லே முதலில் தோன்றியதாக இருக்கலாம். வினைச் சொல்லுக்குரிய சிறப்பிலக்கணம் வேற்றுமை ஏலாமையும் காலம் காட்டுதலும் ஆகும். வினைச்சொல் வேற்றுமையை ஏற்குமேல் அது பெயர்ச் சொல்லாய்விடும். 'வந்தான்' எனும் வினை வந்தவனைக் கண்டேன் என்று கூறுங்கால் 'ஐ' உருபை ஏற்று, வந்த ஒருவனைக் குறிக்கும் பெயராக மாறியுள்ளமை காண்க. உருபேற்ற வினை வினைப் பெயர் என்றும், வினையாலணையும் பெயர் என்றும் அழைக்கப்படும். வினைச் சொல் காலத்தை அறிவிக்குங்கால் வெளிப்படையாகவும், குறிப்பாகவும் அறிவிக்கும். அவ்வாறு அறிவிக்கப்படும் காலம், இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு என மூன்றாகக் கொள்ளப்பட்டன.

"காலம் தாமே முன்றென மொழிப" என்பதனால் தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முன்னரே இப்பகுப்பு முறை ஏற்பட்டுள்ளது என்று அறியலாம்.

காலம் உணர்த்து முறைபற்றித் தொல்காப்பியர் ஆராய்ந்து கூறுது விட்டுவிட்டனர். அவ்வாறு கூறுததனால் வினைச் சொற்கள் காலம் உணர்த்த வேண்டுமென்ற கட்டாயம் இல்லை என்று சிலர் கூறுவது பொருத்தமின்று. வினைச் சொல்லைக் காலக்கிளவியென்றே தொல்காப்பியர் அழைத்துள்ளார். காலத்தை உணர்த்தும் கடப்பாடு இல்லாத ஒன்றைக் காலக்கிளவி என அழைத்தல் பொருந்தாததன்றோ?

தமிழில் தொல்காப்பியர் காலம்வரை இன்ன இடைநிலைகள் இன்ன காலங்களை உணர்த்தும் என்ற வரையறை ஏற்படாமல் இருந்திருக்கலாம். பழந்தமிழில் சொற்களெல்லாம் ஓரசை, ஈரசை உடையன வாகவே இருந்தன. அவைகளுடன் துணை வீளை சேர்ந்து காலம் அறிவித்தன. 'த்' இறந்த காலத்தையும் 'உம்' நிகழ்காலத்தையும் எதிர்காலத்தையும், 'வ்' 'ப்' எதிர்காலத்தையும், 'இன்' அல்லது 'இ' இறந்தகாலத்தையும், பகுதி இரட்டித்தலால் இறந்த காலத்தையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளமை பழந்தமிழ் இலக்கியங்களாலும் தொல்காப்பியத்தாலும் அறியலாம். நிகழ்காலத்தை அறிவிக்கின்ற கிறு, கின்று, ஆகின்று ஆகிய இடைநிலைகள் பழந்தமிழில் பயின்றிடக் காணோம்.

தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை ஆகிய இடங்களையும் ஒருமை பன்மைகளையும், அறிவிக்கும் விகுதிகளைத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தன்மைப் பன்மையை அறிவிப்பன அம், ஆம், எம், ஏம், சும், டும், தும், றம் என்பனவாம்.

தன்மை ஒருமையை அறிவிப்பன கு, டு, து, று, என், ஏன், அல் என்பனவாம்.

படர்க்கையில் உயர்திணைப் பன்மையை அறிவிப்பன அர், ஆர், ப என்பனவாம்.

படர்க்கையில் உயர்திணை ஆண் ஒருமையை அறிவிப்பன அன், ஆன் என்பன; பெண் ஒருமையை அறிவிப்பன அள், ஆள் என்பன. படர்க்கையில் அஃறிணைப் பன்மையை அறிவிப்பன அ, ஆ, வ என்பனவாம்; அஃறிணை ஒருமையை அறிவிப்பன து, று, டு என்பனவாம்.

முன்னிலையில் உயர்திணை அஃறிணை வேறுபாடு கொண்டிலர். ஆகவே முன்னிலை விசுவதிகள் இரு திணைக்கும் பொதுவாய் நின்றன. ஒருமையை இ, ஐ, ஆய் என்ற விசுவதிகளும், பன்மையை இர், ஈர், மின் என்ற விசுவதிகளும் அறிவித்து நின்றன. 'மார்' என்னும் விசுவதி படர்க்கைப் பலர்பாலில் வந்துள்ளது. அது தானே நின்று முடியாது வினையைக்கொண்டு முடிந்துள்ளது.¹

'யார்' என்பது ஆண், பெண், பலர் எனும் உயர்திணை முப்பாற்கும் உரியது.

'எவன்' என்பது ஒன்று, பல எனும் அஃறிணை இருபாற்கும் உரியது.

வினை முற்றி நில்லாது எச்சமாக நின்றலும் உண்டு. எச்சமாக நிற்பது பெயரையோ வினையை யோ கொண்டு முடியும். அவை பெயர் எஞ்சுகிளவி என்றும் வினை எஞ்சுகிளவி என்றும் அழைக்கப்பட்டன.

பெயர் எச்ச வாய்ப்பாடுகளையும் வினை எச்ச வாய்ப்பாடுகளையும் தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

வியங்கோள்வினை தொல்காப்பியர் காலம் வரையில் படர்க்கைக்கே உரியதாய் இருந்துள்ளது.²

நிகழ்காலத்தை அறிவிக்கும் செய்யும் என்னும் வாய்பாட்டு வினைமுற்று, படர்க்கைப் பலர்பாலிலும் தன்மை முன்னிலைகளிலும் பயின்றிலது.

1. எள்ளுமார் வந்தார்
கொள்மார் வந்தார்.

2. அவற்றுள்
முன்னிலை தன்மை ஆய் ரிடத்தொடும்
மன்னு தாகும் வியங்கோட் கிளவி. (தொல் - சொல் - 226)

வினைகளைச் சினைவினை என்றும் முதல் வினை என்றும் பகுத்திருந்தனர். சினையின் தொழிலை அறிவிக்கும் கால் சினை வினையாகவும் முதலின் தொழிலை அறிவிக்கும் கால் முதல் வினையாகவும் கருதப்படும்.

கை முறிந்தது; கை முறிந்தான். இவற்றுள் முறிந்தது சினை வினை; முறிந்தான் முதல் வினை.

வினை யெச்சங்கள் பல ஒரு தொடரில் வந்து ஒரு முற்று வினையைக்கொண்டு முடியலாம்.

உண்டு, தின்று, படுத்து, ஓடி, பாடி, வந்தான். 'செய்யும்' எனும் வாய்ப்பாட்டுப் பெயரெச்சம் 'செய்ம்' எனவும் வரும். 'போகும் குதிரை' என்பதை 'போம் குதிரை' என்றும் கூறலாம்.

'செய்து'என்னும் வாய்ப்பாட்டு இறந்த காலம் எதிர்காலத்தைக் கொண்டும் முடியும்: உண்டு வருவாய்.

நடக்க இருப்பனவற்றையும், நடக்கின்றவற்றையும் விரைவுப் பொருளை வெளிப்படுத்த விரும்பினால் நடந்ததுபோல் இறந்த காலத்தில் கூறலாம். உண்ண அமர்ந்திருக்கும் ஒருவன், உண்ணத் தொடங்குவதற்கு முன்பே உண்டுவிட்டேன் என்றலும், உண்ணுகின்றேன் என்றலும் விரைவு கருதிக் கூறப்படுகின்றனவாம்.

மூன்று காலத்தும் நிலைத்துள்ள பொருள்களைப் பற்றிக் கூறுங்கால் நிகழ்காலத்துச் சொல்லால் சொல்லுதல் மரபு. உலகப் பொது உண்மைகளை விளக்குங்கால் நிகழ்காலத்தால் சொல்லுதல் மரபாகும்.

உழைப்பு உயர்வு தரும்: தரும் என்பது தொல் காப்பியர் காலத்தில் நிகழ்காலத்தை அறிவித்தது: இப்பொழுது எதிர்காலமாகக் கருதப்படுகின்றது.

இயல்பாக நிகழக்கூடிய ஒன்றையும் உறுதியாக நிறைவேறக்கூடிய ஒன்றையும் கூறப் புகுங்கால் எதிர்காலத்துக்குரியதாய் இருப்பினும் இறந்த காலத்துச் சொல்லாலும், நிகழ்காலத்துச் சொல்லாலும் சொல்லுதல் பொருந்தும்.

திருடர்கள் மிகுந்த காட்டினுள் செல்லவிருக்கும் ஒருவனை நோக்கி " இக்காட்டினுள் போனால் உடைமைகளை இழந்தாய்; இழக்கின்றாய் " என்று கூறுதல் பொருந்தும். " நஞ்சுண்டால் செத்தான்; சாகின்றான் " என்பதும் இலக்கண நெறிக்கு ஒத்ததே.

செய்யப்பட்ட ஒன்று செய்ததாகக் கூறும் மரபு தமிழில் தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முன்பிருந்தே வருகின்றது.

" செயப்படு பொருளைச் செய்தது போலத் தொழிற்படக் கிளத்தலும் வழக்கியன் மரபே "

(தொல் - சொல் - 216)

எழுதிய எழுத்து, பேசிய பேச்சு, நடித்த நாடகம், மெழுகிய திண்ணை. இவை எழுதப்பட்ட எழுத்து, பேசப்பட்ட பேச்சு, நடிக்கப்பட்ட நாடகம். மெழுகப்பட்ட திண்ணை என்னும் பொருளைத்தரும். இவ்வாறு கூறுதலால் செயப்பாட்டு வினைத் தமிழில் இடம் பெற்றிலது என்று கருதிவிடுதல் கூடாது. தொல்காப்பியர் பல இடங்களில் செயப்பாட்டு வினையைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். அன்றியும் " தொழிற்படக் கிளத்தலும் " என்ற உண்மையால் செயப்பாட்டு வினை உண்மையையும் அறிவித்துள்ளார். செயப்பாட்டு வினையால் கூறாமல் சில இடங்களில் செய்வினையால் கூறுவதால் எளிமையும் இனிமையும் தோன்றும்.

பெயரும் வினையும் உருவாகிக் கருத்தை வெளிப் படுத்துதற்குத் துணையாய் இருப்பன இடைச் சொற்கள் எனப்பட்டன. தாமாக நின்று பொருள் உணர்த்திய சொற்களே காலப் போக்கில் தம் தனித் தன்மையை இழந்துவிட்டன.

அவை சொற்கள் சேருங்கால் அவைகளைச் சேர்ப்பதற்குத் துணைபுரிவன, வினைச் சொல்லில் காலத்தைக் காட்டி நிற்பன, வேற்றுமை அறிவிக்கும் உருபுகளாகி வருவன, அசைகளாக நிற்பன; இசை நிறைத்து நிற்பன, தத்தம் குறிப்பால் பொருள் தருவன, ஒப்பில் வழியால் பொருள் செய்குந் என எழுவகைப்படும். இவை சொற்களாக உருவாகி நின்றல் மட்டுமின்றி, சொல்லுக்கு முன்னும் பின்னும் வரும். தம் ஈறு திரிந்தும் வரும். ஒரிடைச் சொல்லை அடுத்து வரும்.

சொற்றொடர்களில் நின்று பலவகைப் பொருள் களை அறிவிக்கும் சொற்களை எடுத்துக்கூறி அவை அறிவிக்கும் பொருள்களையும் தொல்காப்பியர் தந்துள்ளார். தொல்காப்பியர் காலத்தில் மொழியாராய்ச்சி பெற்றிருந்த உயர்நிலையை வெளிப்படுத்துவதற்குத் துணைபுரிவது அவர் செய்துள்ள ஆராய்ச்சி. அவர் தொகுத்துக்கொடுத்துள்ள சொற்களாவன:—

"மன், தில், கொன், உம், ஓ, ஏ, என, என்று' மற்று, எற்று, மற்றையது, மன்ற, தஞ்ச, அந்தில், கொள், எல், ஆர், குரை, மா, மியா, இக, மோ, மதி, இகும், சின், அம்ம, ஆங்க (ஒப்புமை உணர்த்தாத), போல், யா, கா, பிற, பிறக்கு, அரோ, போ, மாது, ஆக, ஆகல், ஒள, நன்றே, அன்றே, அந்தோ, அன்றோ, எனா, என்றா, உந்து"

இவை என்னென்ன பொருள் உணர்த்தும் என்ப தனைத் தொல்காப்பியர் தெளிவுறக் கூறியுள்ளார்.

அவர் காலத்து வழக்கும் செய்யுளும் ஆராய்ந்து இவைகளைப் பொருக்கித் தந்துள்ளார். இவைகளால் அவர் காலத்துத் தமிழ் மொழியும் இலக்கியமும் எவ்வாறு இருந்தன எனத் தெளிவுறத் தெரியலாம். இவைகளுட் பல இன்றும் இருவகை வழக்கினும் காணப்படும்.

இங்கு எடுத்துக் காட்டப்பட்டவையே யன்றி இன்னும் பிறவும் வழங்கலாம். பரந்துபட்ட மொழிக் கடலுள் காணப்படும் யாவற்றையும் தொகுத்தளித்தல் இயலாத ஒன்று எனத் தெளிந்த தொல்காப்பியர்,

“ கிளந்த வல்ல வேறுபிற தோன்றினும்

கிளந்தவற்று இயலான் உணர்ந்தனர் கொளலே”

(தொல் - சொல் - 296)

என்று கூறி முடித்துள்ளார். அக்காலத்திலேயே தமிழர் உயர் வளர்ச்சி பெற்றுள்ள நிலையை இஃது எடுத்துக்காட்டும்.

சொற்கள் உருவாகிப் பொருள் பயத்தற்கு அடிப்படையாய் இருப்பனவற்றை மொழி ஆய்வாளர் வேர் என்றும் அடி என்றும் கூறுப. தொல்காப்பியர் அவற்றை உரிச்சொல் என்பார். சொற்கள் தோன்றுவதற்கு உரியனவாய் இருப்பதனால் உரியென்று பெயரிட்டார் போலும்.

மொழியற்றிருந்த பழங்கால மாந்தர் தம் சூழ்நிலை சூழையாகவே மொழியை உருவாக்கிக் கொண்டனர். சொற்கள் தோன்றுவதற்கு அடிப்படையாய் இருந்தன. ஒலி, எண்ணங்களை வெளிப்படுத்தக்கொண்ட கருத்து, உலகியல், பண்புகள், நிகழ்ச்சிகள் முதலியன. தொடக்கத்தில் உருவாக்கப்பட்ட சொற்கள் ஒன்றே பலவாம் தன்மைக்குரியனவாய் இருந்தன.

'உரை' என்பது முன்னிலை ஏவலாயும். தொழிற் பெயராயும், வினையின் பகுதியாயும் பயன்பட்டது. பின்னர் அதுவே உரைக்க, உரைத்தல், உரைத்தான் என வளர்ச்சியுற்றது. உரை என்பதற்குச் சொல், பேச்சு, பொருள் (அர்த்தம்) முதலிய பொருள்கள் உண்டாயின. உரை, இயம்பு, கூறு, விளம்பு, நவில், செப்பு எனும் பல சொற்கள், சொல் எனும் பொருளுக்குரியவாயின. இவ்வாறு மொழி தோன்றி உருவாகி வந்துள்ளதை உரிச் சொல்லுக்குரிய இயல்பாக விளங்க உரைத்துள்ளார் தொல்காப்பியர்.

“ உரிச்சொல் கிளவி விரிக்கும் காலை
இசையினும் குறிப்பினும் பண்பினும் தோன்றிப்
பெயரினும் வினையினும் மெய்தடு மாறி
ஒரு சொல் பலபொருட்கு உரிமை தோன்றினும்
பலசொல் ஒருபொருட்கு உரிமை தோன்றினும்
பயிலாத வற்றைப் பயின்றவை சார்த்தித்
தத்தம் மரபின் சென்றுநிலை மருங்கின்
எச்சொல் லாயினும் பொருள்வேறு கிளத்தல். ”

(தொல் - சொல் - 297)

மொழி தோன்றுவதற்கு அடிப்படையாய் அமைந்த உரிச் சொற்களுள் எனினில் பொருள் விளங்காதன வற்றை மட்டும் எடுத்துக்கூறி விளக்கியுள்ளார். இவ்வுரிச்சொல் ஆராய்ச்சியும் தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சி மேம்பாட்டை அறிவுறுத்தும்.

அவர் தொகுத்துக் கொடுத்துள்ள உரிச்சொற்களாவன:— உறு, தய, நனி, உரு, புரை, குரு, கெழு, செல்லல், மல்லல், ஏ, உகப்பு, உவப்பு, பயப்பு, பசப்பு, இயைப்பு, இசைப்பு, அலமரல், தெருமரல், மழ, குழ, சிர்த்தி, மாலை, கூர்ப்பு, கழிவு, கதழ்வு, துளை, அதிர்வு, விதிர்ப்பு, வார்தல், போகல், ஒழுகல்.

தீர்தல், தீர்த்தல், கெடவரல், பண்ணை, தட, கய, நளி, பழுது, சாயல், முழுது, வம்பு, மாதர், நம்பு, மேவு, ஓய்தல், ஆய்தல், நிகழ்த்தல், சாய், புலம்பு, துவன்று, முரஞ்சல், வெம்மை, பொற்பு, ஏற்றம், பிணை, பேண், பணை, படர், பையுள், சிறுமை, எய்யாமை, நன்று, தா, தெவு, தெவ்வு, விறப்பு, உறப்பு, செறிவு, கம்பலை, சம்மை, கலி, அழுங்கல், கழும், செழுமை, வளன், விழுமம், கருவி, கமம், அரி, கவவு, துவைத்தல், இலைத்தல், இயம்பல், இரங்கல், இலம்பாடு, ஒற்கம், ஞெமிர்தல், கவார்வு, சேர், வியல், பேம், நாம், உரும், வய, வாள், துய, உர, உசா, உயா, கறுப்பு, சிவப்பு, நொசிவு, நுழைவு, நுணங்கு, புனிறு, நனவு, மதவு, யாணர், அமர்தல், யாண், பரவு, பழிச்சு, கடி, ஐ, முனைவு, வை, ஏறுழ் என்பனவாம்.

இவ்வாறு பெயர் வினை இடை உரி என்று உருவாகிய சொற்களையன்றி இரண்டும் இரண்டுக்கும் மேற்பட்ட சொற்கள் சேர்ந்தும் உருவாகி ஒரு சொற்போன்று நின்று பொருள் விளக்கம் தருவதுண்டு, இவை தொகைச் சொற்கள் எனப்படும். இவை வேற்றுமைத் தொகை, உவமைத் தொகை, வினைத் தொகை, பண்புத்தொகை, உம்மைத்தொகை, அன்மொழித் தொகை என்று ஆறு வகைப்படும்.

இத்தொகைச் சொற்களை உருவாக்கும் முறையால் புதியனவற்றைப் படைத்து மொழி வளத்தைப் பெருக்க இயலும்.

சொற்றொடர்களில் நிற்கும் சொற்கள் தாம் வெளிப்படையாக விளக்கும் பொருளையன்றி வேறு பொருளையும் தரும் வகையில் சொற்றொடர் அமையும்.

'கூரியதோர் வாள் மன்' என்னுங்கால் வாள் முன்பு கூரியதாக இருந்தது; இப்பொழுது அவ்வாறு இன்று, என்னும் பொருளைத் தரும்.

'தானே கொண்டான்' என்றால் பிறர் கொண்டிலர் என்னும் பொருளைத் தரும்.

'சாத்தனும் வந்தான்' என்றால் கொற்றனும் இனி வருவான் என்றோ, முன்பு வந்தான் என்றோ பொருள் தரும்.

இவைகளை எச்சத்தொடர் என்பர்.

சொல் ஒன்று தன்னை உணர்த்தாது தன்னோடு தொடர்புடையதனை உணர்த்தும். இதனை ஆகுபெயர் என்பர்.

'தாமரை போன்ற முகம்' என்பதில் தாமரை இலை, கொடி முதலியவற்றை உணர்த்தாது அதன் பூவை உணர்த்தி நிற்கின்றது. இவ்வாறு வரும் ஆகுபெயர் வகைகளை,

"முதலிற் கூறும் சினையறி கிளவியும்
சினையிற் கூறும் முதலறி கிளவியும்
பிறந்தவழிக் கூறலும் பண்புகொள் பெயரும்
இயன்றது மொழிதலும் இருபெயர் ஒட்டும்
வினைமுதல் உரைக்கும் கிளவியொடு தொகைஇ
அனைய மரபினவே ஆகுபெயர்க் கிளவி."

(தொல் - சொல் - 114)

என்னும் நூற்பாவால் அறியலாகும்.

இவற்றை முதலாகுபெயர், சினையாகுபெயர், இடவாகுபெயர், பண்பாகு பெயர், காரண ஆகு பெயர், இரு பெயரொட்டு ஆகுபெயர், கருத்தாகுபெயர் எனப் பிற்காலத்தார் பெயரிட்டமைத்தனர். இன்னும் அளவாகு பெயர், நிறையாகுபெயர், காரிய ஆகுபெயர் என்பவைகளும் உண்டு.

இவ்வாறு பல்வகையாலும் உருவாகிய சொற்கள் தொடராக அமைந்து பொருள் விளக்கம் தருவதிலும் சில மரபுகள் உள.

வினாவிற்கேற்ற விடைவேண்டும். கருவூர்க்குச் செல்லாயோ சாத்தா என்றால் பருநூல் பன்னிரு தொடி என்று உரைத்தல் தகாது. வினாவே விடையாகவும் வரலாம். தேர்வில் வெற்றி பெறுவாயோ என்றால் வெற்றிபெற மாட்டேனோ? என வினாவியும் விடையிறுக்கலாம்.

விடை மாறுபட்டிருந்தாலும் பொருத்தமானதாக இருந்தால் குற்றமின்று. முருகா உண்டியோ? என்ற வழி 'நீ உண்' என்றோ, வயிறு வளிக்கின்றது என்றோ, நேரம் கடந்துவிட்டது என்றோ கூறலாம்.

ஒன்றைப் பற்றிக் குறிப்பிடுங்கால் அடை, சினை, முதல் என்ற வரிசையில் சொற்றொடர் அமைதல் வேண்டும். செங்கால் நாரை, பெருந்தலைச் சாத்தன்-என்பன போன்று சொல்லுதல் முறை. மாறிக் கூறுவது முறையன்று. செய்யுளில் மாறிக் கூறுவதனால் குற்றமின்று. சொற்களைச் சொற்றொடர்களில் அமைத்தல்பற்றிப் பலவிதமான மரபுகள் தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முன்பே தோன்றிவிட்டன.

சில சொற்களின் பகுதிகள் அளபெடுத்து எச்சச் சொற்களாக நின்று பொருள் விளக்கம் தந்துள்ளன. தைஇய¹ தைத்து என்னும் பொருளினும், குழிஇ² குழுமி என்னும் பொருளினும், கடைஇ³ செலுத்தி என்னும் பொருளினும் பயின்றுள்ளன.

நான்கு நால்கு எனப் பயின்றுள்ளது.⁴ நால்கு தான் பழையவழக்கு. நான்கு திருந்தியவழக்கு என்பர்.

1. 2. அகம் 334.

3. .. 363.

4. .. 334.

தொல்காப்பியர் காலத்திலிருந்து திருவள்ளுவர் காலத்திற்குள் உள்ள தமிழ் மொழியில் சில மாற்றங்கள் காணலாம். தொல்காப்பியர் காலம் கி. மு. ஏழாம் நூற்றாண்டு; திருவள்ளுவர் காலம் கி. மு. முதல் நூற்றாண்டு. அறுநூறு நூற்றாண்டுகட்குள் மேலை நாட்டு மொழிகளில் பல அடைந்துள்ள மாற்றங்களோடு தமிழ் மொழி அடைந்துள்ள மாற்றங்களை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் தமிழ் மொழி மாற்றமே அடையவில்லை என்று கூறிவிடலாம். அடிப்படையமைப்பில் எவ்வித மாற்றமும் ஏற்பட்டிலது. விகுதிகள், உருபுகள், இடைநிலைகள், சொற்கள் புதிதாகத் தோன்றியுள்ளன. பழையன புதிய பொருள்கள் பெற்றுள்ளன.

'கள்' விகுதி தொல்காப்பியர் காலத்தில் அஃறிணைப் பன்மைக்கு உரியதாக இருந்தது. திருவள்ளுவர் காலத்தில் உயர்திணைப் பன்மைக்கும் உரியதாகி விட்டது. ⁵ வினையெச்ச விகுதியாக ஆல் ⁶, ஏல் ⁷, கடை ⁸, மல் ⁹ வந்துள்ளன. மாடு ¹⁰, பொருட்டு ¹¹, என்பன புதிய உருபுகள். முன்னது ஏழாம் வேற்றுமைப் பொருளிலும் பின்னது நான்காம் வேற்றுமைப் பொருளிலும் வந்துள்ளன.

'ஆநின்று' எனும் நிகழ்கால இடைநிலை புதிதாக வந்துள்ளது. ¹² அவ்வித்து, சோகாப்பர், அமைச்சு முதலியன புதிய சொற்கள். 'காமம்' என்

5. குறள் 919, 263, 1075.

.. 943.

7. .. 386.

8. .. 53, 230, 315.

9. .. 1024.

10. .. 5,188.

11. .. 256.

12. .. 1157.

பது விருப்பம், காதல் என்னும் பொருளில் பழந்தமிழிலும் திருக்குறளிலும் பயின்றது. 'இழிந்த விருப்பம்' என்னும்பொருளிலும் திருக்குறளில் பயின்றது. காமம் வெகுளி மயக்கம் (குறள் 316) என்ற விடத்தில் 'காமம்' என்பது வேண்டப்படாத இழிந்த விருப்பம் என்ற பொருளில் வந்துள்ளது. ஆகலின் 'காமம்' எனும் சொல் நற்பொருள் தருதலோடு இழி பொருள் தரும் நிலையையும் எய்திவிட்டது. இம் மாற்றங்கள் மொழிகட்கு இயல்பு என்பதை முன்னரே விளக்கியுள்ளோம். பழந்தமிழ் திருவள்ளுவர் காலம் வரையில் பெருமாற்றம் அடையாது பண்பட்ட நிலையில் இருந்துள்ளமையை அறிந்தோம். அப்பழந்தமிழ்தான் இன்றும் அன்றிருந்ததுபோல் "என்றும் உளதென்றமிழாய்" இருக்கின்றமையை முன்பே நிலைநாட்டினோம்.

'நெருநை' என்னும் பழந்தமிழ்ச் சொல் (புறம்-316) திருக்குறளில் நெருநல் என வந்துள்ளது.

'பருஉ' என்னும் சொல் (நற்றிணை 325) 'பெரிய' என்னும் பொருளினை உரையாது வழக்கு வீழ்ந்து விட்டது.

பழந்தமிழ்ச் சொற்களுள் வழக்கு வீழ்ந்தனவற்றுள் சில:—

அரியல்	ஞெகிழ்ப(நெகிழ்ப	அகல்வு (அகல்தல்)
கலுழி	என மாறியுள்ளது)	தூக்கல்
பதுக்கை	உளம்பும்	ஞெகிழும்(நெகிழும்)
எல்லி	கஞல	நனை (அரும்பு)
செல்லல் (துன்பம்)	துணர்ந்து	எலுவன்
தூஉய் (தூவி)	மமுக	அமையம் (சமயம்)
ததைந்த	கழுது (பேய்)	துழைஇ (துழாவி)
நகர் (வீடு)	ஞெமுங்க	உயவல் (களைப்பு)

செத்து (கருதி)	இறும்பு	மருஉ (ஒளி)
உறுவிய (அடைந்த)	ஞெலியும்	தகைப்ப (தடுப்ப)
ஐது	மண்ணுதல் (கழுவுதல்)	நூறும் (அழிக்கும்)
உகப்ப (உயர்தல்)	பொம்மல்	அஞர்
உழிஞ்சில்	அறவன்	ததை
கஞலிய (நிறைந்த)	சாம்பல் (வாடிய பூ)	துதை
இயவுள்	ஞெகிழி	

இவைகளை வழக்குக்குக் கொண்டு வருவதாலும் தமிழை வளம்படுத்தலாம்.

8. பழந்தமிழின் எழுத்துச் சான்றுகள்

ஒரு மொழியின் பழமையை அம்மொழியின் சொற்களே அறிவிக்கும். தமிழ் மொழியின் பழமையைத் தமிழ்ச் சொற்களே அறிவிக்கின்றன. சொற்கள் இலக்கியங்களிலும் வரலாறுகளிலும் இடம்பெற்று நிலைத்திருக்குமேல் அவை தம் பழமையை அறிவிக்க வல்லன. தமிழ் மொழிச் சொற்கள் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களிலும் வெளிநாட்டார் வரலாறுகளிலும் இடம் பெற்றுள்ளன. அங்ஙனம் இடம்பெற்று நிலைத்துள்ள சொற்கள் தமிழின் பழமையை உணர்த்த வல்லனவாய் உள்ளன.

அறிஞர் கால்டுவல் அவர்கள் இத்துறையில் ஆராய்ந்து பல தமிழ்ச் சொற்கள் மேலை நாட்டு வரலாறுகளிலும் இடம் பெற்றுள்ளமையை எடுத்துக்காட்டித் தமிழின் தொன்மையை நன்கு நிறுவுயுள்ளார்.

'தோகை' என்னும் தமிழ்ச் சொல் ஈபுரு மொழிநூலில் இடம் பெற்றுள்ளது. அது பற்றி அவர் கூறியுள்ளதாவது:— அரசர்களையும் அவர் கால வரலாறுகளையும் வரிசைப்படுத்திக் கூறும் ஈபுரு மொழிநூலில் கி. மு. 1000-ல் சாலமன் கலங்கள் ஏற்றிக்

கொணர்ந்த வணிகப் பொருள்களைக் குறிக்கும் பட்டியலில் மயிலைக் குறிக்கும் சொல்லே உலகில் எழுத்துருவில் காணலாகும் மிகப் பழைய திராவிடச் சொல்லாகும். அச்சொல், அரசர்களைப்பற்றிய நூல்களில் 'துகி' என்றும், அவ்வரசர்களின் காலவரலாறுகளைப்பற்றிய நூல்களில் 'தூகி' என்றும் எழுதப்பட்டுள்ளன. மலபாரிலும் தமிழ் நாட்டிலும் மயிலுக்கு இட்டு வழங்கும் பெயர் மயில் என்பதே எனினும் தனித் தன்மை வாய்ந்த நனிமிகப் பழைய செய்யுட் சொல் தமிழ் மலையாளங்களில் 'தோகை' என்பதே... தோகை எனும் அப்பெயர்ச் சொல் தொக் அல்லது துக் என்ற மூலத்திலிருந்து தோன்றியதாயினும் அச்சொல்லின் அடிப்படை மூலம் 'தொ' அல்லது 'து' என்பதாகவே தோன்றுகிறது. ஒத்த இயல்பு வாய்ந்த சொற்களை நோக்கிய வழி நற்றுக்ககரம் அல்லது குகரம் சொல்லாக்க உருபாதலே வேண்டும். இத்தகைய சொல்லாக்க உருபு இணைவதால் ஒரு தொடக்க மூலம் முதலில் வினைப் பெயராதலும், பின்னர் அவ்வினைப் பெயரே அடுத்த நிலையில் ஒரு வினைமூலமாகி விடுதலும் மொழி நூல் விதி முறையின் விதிகளாம். தமிழ் மலையாளச் சொல்லாக்க உருபாகிய இக்குகரம் இந்தியாவோடு பொய்னீசிய வாணிகம் நடைபெற்ற அத்துணைப் பழங்காலத்திலேயே ஆட்சியில் இருக்கக் காண்பது மொழி நூல் வரலாற்றில் வியத்தற்குரிய நிகழ்ச்சியாகும். மாக்க முல்லர் அவர்கள் இது குறித்துக் கூறுங்கால் "இச்சொல்லிலக்கண வரலாறு பொருத்தம் உடைத்து என்று ஏற்றுக்கொள்ளப் பெறின் ஆரிய இனத்தவர் வருகைக்கு முன்பு இந்தியாவில் வழங்கிய தமிழ் மொழியின் பழமையை நிலை நாட்டவல்ல நல்ல சான்றாக இது அமையும்" என்று கூறுகின்றார். இவ்

விலக்கண முறை பொருத்தமுடைத்து என்பதிலும் அதிலிருந்து அவர் ஊகித்தறிந்தது உண்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டது என்பதிலும் எனக்கு ஐயம் இல்லை. இத்திராவிடத் தோகையிலிருந்து அராபிய மொழியின் 'தவஸ்' கிரேக்க மொழியின் 'தவோஸ்' இத்தாலிய மொழியின் 'பவோ' இயல்பாகத் தோன்றும் என்பதும் ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தகும். " இந்திய வணிகர்கள் பாபிலோனிய நாட்டவரோடு நடத்திய கடல் வாணிகம் குறித்தனவும், அத்தகைய வாணிக நிகழ்ச்சி யொன்றில் ஆங்கு விற்பதற்காக முதன்முதலாக மயில்கள் கொண்டு செல்லப்பட்டது குறித்தனவுமாய் குறிப்புகள் புத்த சமய நூல்களில் இருப்பதை வரலாற்று ஆசிரியர் ஒருவர் அறிந்து கூறியுள்ளார்."¹

அறிஞர் கால்டுவல் அவர்கள் வெளி நாட்டவராய் இருந்தும் தமிழின் தொன்மையை நிலைநாட்ட அரிதின் முயன்று ஆங்காங்குக் காணும் சான்றுகளைத் தேடித் தந்துள்ளார். ஆனால் தமிழ் நாட்டவராய் வையாபுரிப்பிள்ளை தமிழின் தொன்மையைக் குறைத்து மதிப்பிடும் கருத்துடையவராய் அறிஞர் கால்டுவல் அவர்களின் ஆராய்ச்சியைக் காரணமின்றி மறுப்பதிலேயே ஈடுபட்டு விட்டார்.²

மறுக்கப்புகுந்த அவர் கூறியதாவது:—தமிழ்ச் சொல் (தோகை) முதலில் மயில் என்னும் பொருளைத் தராது. அதன் பழம் பொருள் பொதுவாக வால் என்பதாகும். மயில் வாலாக இருக்க வேண்டுமென்பதில்லை. ஏனைய திராவிட மொழிகளிலும் 'வால்' என்னும் அதே பொருளைத்தான் கொண்டுள்ளது இச்சொல். பின்னர் அணி முறையால் மயில்

1. திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம். பக்கம் 117, 118.

2. History of Tamil Language and Literature. Page 9.

என்னும் பொருளில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. குறுந்தொகை இருபத்தாரும் பாட்டில் இவ்வாறு பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. பின்னர் அழகிய பெண்ணைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஆகவே தமிழில் உள்ள சொல்லும் ஈபுரு மொழியில் உள்ள சொல்லும் பொருள் ஒற்றுமை கொள்ளவில்லை. அறிஞர் கால்டுவல் அவர்களின் சொல்லாராய்ச்சி மிகவும் ஐயப்பாட்டிற்குரியது.”

வையாபுரிப் பிள்ளையின் மறுப்பு நகைப்பிற்கிடமாய் உள்ளது. தோகை என்ற சொல் முதலில் மயில் என்ற பொருளில் வழங்கியது என்று யார் கூறியவர்? அச்சொல் எவ்வாறு தோன்றியது என்பது இங்கு ஆராய்ச்சிக்குரியதன்று. செய்யுளில் மயில் என்னும் பொருளில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதா? இல்லையா என்பதே ஆராய வேண்டியது. வையாபுரிப் பிள்ளையே குறுந்தொகை இருபத்தாரும் பாட்டில் மயில் என்னும் பொருளில் பயன்பட்டுள்ளது என்று ஒப்புக்கொண்டுள்ளார். பிறகு மறுப்புக்கு இடமேது?

‘தோகை’ எனும் சொல் ‘தொகை’ என்பதிலிருந்து தோன்றியது. தொகுத்தல் தொகையாகும். பகுதியுடன் ‘ஐ’ விசுதி சேர்ந்து பெயராவது தமிழில் சொல் தோன்றும் முறையாகும். பகு+ஐ = பகை; வகு+ஐ = வகை; நகு+ஐ = நகை; முகு+ஐ = முகை; இவ்வாறு பல சொற்கள் மிக மிகப் பழங்காலத்திலேயே உருவாகியுள்ளன. அங்ஙனமே தொகு+ஐ = தொகை என்றாகியுள்ளது. மயிலிறகுகள் வாலின் பகுதியில் தொகுத்து வீழ்வதால் மயிலிறகின் தொகுப்பு, தொகையாகிப் பின்னர் தோகையாகியது. பின்னர், ஆகு பெயரால் அத்தோகையையுடைய மயிலுக்குப் பெயராக ஆகியுள்ளது. இவ்வாறு

ஆவதை “சினையிற்கூறும் முதலறி கிளவி” என்பர் தொல்காப்பியர். பிற்காலத்தார் சினையாகு பெயர் என்பர். மயிலுக்குச் சிறப்பு அதன் தோகையால் தான். ஆதலின் அப்பெயர் அதற்கு மிகவும் ஏற்றதாக இலக்கியங்களில் அமைந்துவிட்டது. ‘தோகை’ எனும் இச்சொல் வெளி நாட்டில் ‘துகி’ என்றும் ‘துகி’ என்றும் உருமாறி வழங்கியுள்ளது.

இச்சொல் பயின்றுள்ள குறுந்தொகைப் பாட்டு கொல்லன் அழிசி என்பவரால் பாடப்பட்டதாகும். இவர் ஆரியர் வருகைக்கு முற்பட்டுள்ள காலத்தைச் சேர்ந்தவராவார். இவர் பாடல்கள் நான்கு. நான்கும் ‘குறுந்தொகை’ யினுள் உள்ளன. ‘தோகை’ பயின்றுள்ள பாடலாவது:—

“ அரும்பற மலர்ந்த கருங்கால் வேங்கை
மேக்கெழு பெருஞ்சினை யிருந்த தோகை
பூக் கொய் மகளிரின் தோன்றும் நாடன்
தகாஅன் போலத் தான் தீது மொழியினும்
தன்கண் கண்டது பொய்க்குவ தன்றே
தேக்கொக் கருந்து முள்ளெயிற்றுத் துவர்வாய்
வரையாடு வன்பறழ்த் தந்தைக்
கடுவனும் அறியும் அக்கொடி யோனையே.”

(குறுந்தொகை-26.)

இப்பாடலில் கிளைமீதிருந்த மயில் பூக்கொய்யும் பெண்ணைப்போல் தோன்றுகின்றது என்று கூறப்பட்டுள்ளது. பெண்ணிற்கு உவமையாக மயிலைக் கூறுவதுண்டு. இங்கு மயிலுக்கு உவமையாக பெண் கூறப்பட்டுள்ளது ஒரு சிறப்பு.¹

1. “பொருளே உவமம் செய்தனர் மொழியினும்
மருளது சிறப்பின் அஃது உவமமாகும்”

(தொல் - உவமை-8.)

ஆரியர் வருகைக்கு முன்னர் வாழ்ந்த புலவரால் இயற்றப்பட்ட இப்பாடலுள் 'தோகை' என்னும் சொல் மயில் என்னும் பொருளில் வழங்கப்பட்டுள்ளது. அறிஞர் கால்டுவல் அவர்களின் கூற்றை அரண் செய்வதாகும். தமிழின் தொன்மையை ஐயத்திற்கிடமின்றி நிலைநாட்டுவதாகும்.

பின்னர் தோகை என்னும் சொல் மயிலுக்கே உரிய பெயராகி இறகுகளைக் குறிப்பதற்குப் பீலி என்னும் சொல் வழக்காற்றில் வந்துவிட்டது. "பாகலார் கைப் பறைக் கண் பீலித் தோகை"¹ என்று மாமூலனார் கூறியுள்ளமை காண்க. திருவள்ளுவர் "பீலி பெய் சாகாடும் அச்சிறும்"² என்று மயிலிறகைக் குறிக்கப் பீலி என்னும் சொல்லைப் பயன்படுத்தியுள்ளமையும் காண்க.

இன்னும் தமிழ்ச் சொற்களாகிய கவி, இபம், அகில், அரிசி, கருவப்பட்டை, பாண்டியன், கேரலர், (சேரலர்), சோழர், தமிழ், தொண்டி, கடத்தநாடு, சங்காடம் (மலையாளச் சொல் - படகு என்னும் பொருளினது), கோட்டாறு, குமரி, பெருங்கரை, பொதிகை, கொற்கை, கோடி, கள்ளிமேடு, மலை, ஊர், முதலிய சொற்கள் கிரேக்கம் முதலிய மேலை நாட்டு மொழிகளுள் இடம் பெற்றுள்ளமையை அறிஞர் கால்டுவல் அவர்கள் ஆராய்ந்து எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். வையாபுரிப்பிள்ளையவர்கள் அரிசி, அகில் முதலிய சொல் பற்றிய அறிஞர் கால்டுவல் ஆராய்ச்சியை, ஆராய்ச்சி முறைக்கு ஒவ்வாத முறையில் மறுத்துரைக்கின்றார். 'அரிசி' எனும் தூய தமிழ்ச் சொல் 'விரீகி' எனும் ஆரிய மொழியிலிருந்து தோன்றியதென³ அவர் கூறுவதிலிருந்து அவருடைய

1. அகநானூறு 15.

2. திருக்குறள் 475.

3. History of Tamil Language and Literature-Page 10.

ஆராய்ச்சியின் போக்கு எத்தகையது எனத் தெள்ளி தில் புலப்படும். அவர் ஆராய்ச்சியைப் புறத்தே தள்ளாதலே ஆராய்ச்சியாளர் கடனாகும். 'கபி' என்னும் சொல் 'கவி' என்னும் சொல்லின் திரி பாகும். 'கவி' என்பது குரங்கைக் குறிக்கும் தமிழ்ச் சொல்லேயாகும். மனிதனைப் போன்று வடிவம் பெற்றுள்ள குரங்கு கவிழ்ந்து நடக்கின்ற காரணத்தால் 'கவி' என்று தமிழர் அமைத்துள்ள னர். 'கவிதல்' என்னும் சொல்லினது முதனிலைத் தொழிற் பெயரே 'கவி' என்பதாகும்.

'இபம்' என்னும் யானையைக் குறிப்பிடும் சொல் லும் தமிழே. ஏனைய தமிழ்ச் சொற்களே என்பது வெளிப்படை.

வெளிநாட்டு மொழிகளில் பயின்றுள்ள தமிழ்ச் சொற்களால் தமிழன் தொன்மை அறிஞர் கால்டுவல் அவர்களால் நிலைநாட்டப்பட்டது. அதனைப் பொருத வையாபுரிப்பினை அவர்கள் மறுப்பதொன்றே குறிக் கோளாகக்கொண்டு தக்க சான்றுகளின்றி மறுத்த னர். அம்மறுப்போடு அமையாது தொன்மை நூலெனக் கருதப்படும் தொல்காப்பியத்தில் பயின் றுள்ள சொற்களையும், சொற்றொடர்களையும் வட மொழி மூலங்களிலிருந்து தோன்றியன என்று நிலை நாட்டப் புகுந்து தம் மொழிநூற் புலமையை வெளிப் படுத்த முயன்றுள்ளார்.

தொல்காப்பியத்தில் பிற்காலத்தோரால் சேர்க் கப்பட்ட இடைச் செருகல்கள் ஆங்காங்குள்ளன. தொல்காப்பியத்தைக் கற்போர் அவ்விடைச் செருகல் களை எளிதில் அறிந்து கொள்வர். அவ்விடைச் செரு கல்கள் வடமொழித் தொடர்புடையோரால் சேர்க் கப்பட்டன. ஆதலின் வடமொழிச் சார்புடையனவாக

இருத்தலில் வியப்பில்லை. ஆனால் தொல்காப்பியத்தில் பயின்றுள்ள தூய தமிழ்ச் சொற்களை வடமொழிச் சொற்களின் மொழி பெயர்ப்பு என்று அவர் கூறுவதுதான் நகைப்புக்கிடமாய் உள்ளது. தாமரை, வேற்றுமை, அவையல்கிளவி, நூல் முதலியன வடமொழிச் சொற்களின் மொழி பெயர்ப்பு என அவர் கூறியுள்ளமையை என்னென்பது! தாமரைக்குத் தமிழ் நாட்டில் எல்லோரும் அறிந்த வேறுபெயர் யாது உளது? ஒன்றுமில்லையே. தாமரை தமிழ் நாட்டில் என்றும் உள்ளதுதானே? வடமொழித் தொடர்பு ஏற்படுவதற்கு முன்னர்த் தாமரையை என்ன பெயர் கூறித் தமிழர் அழைத்தனர்? 'கமலம்' என்பதாவது எம்மொழிக்குரிய சொல் என்பதில் கருத்து வேறுபாடுகொள்ள இடம் உண்டு. தனித்தமிழ்த் தாமரைச் சொல்லை வடமொழியின் மொழி பெயர்ப்பு என்பார் அறிவை என்னென்றழைப்பது?

'அவை' என்பதும் தூய தமிழ்ச்சொல். அதன் வடமொழி வடிவமே 'சபா' என்பது.

'வேற்றுமை' என்னும் சொல் தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முன்பே வழக்கிலிருந்த சொல்லாகும்.

"வேற்றுமைதானே. ஏழென மொழிப" என்று தொல்காப்பியர் கூறுவதனால் வேற்றுமை என்று பெயரிட்டது அவர் அல்லர் என்று நன்கு தெளியலாகும்.

"நூல்" என்பது வேறு; சூத்திரம் என்பது வேறு. நூற்பா என்பதுதான் சூத்திரத்திற்கு நேர் பொருளாகும். 'நூல்' என்றும் நூலின் பாக்களை நூற்பா என்றும் தமிழர் அழைத்தனர். வடமொழியாளர் நூற்பாவையும் சூத்திரம் என்று கூறிக்

கொண்டாலும் 'சூத்திரம்' என்னும் வடசொல்லுக்குப் பல பொருள்கள் உண்டு. ஆனால் 'நூற்பா' என்னும் சொல்லுக்கு வேறு பொருளே கிடையாது. 'சூத்திரம்' என்னும் சொல்லுக்கு நூல்-திரிக்கப்பட்ட நூல்-என்னும் பொருள் இருக்கலாம். ஆனால் புத்தகம் என்ற பொருளில் வழங்கும் நூல் என்னும் பொருள் பொருந்தாது; கிடையாது என்பதை வையாபுரியார் அறியார் போலும்.

ஆதலின், தொல்காப்பியப் பிறப்பியலின் முதல் நூற்பா பாணினியிலிருந்தும், மெய்ப்பாட்டியலின் மூன்றாம் நூற்பா பரதநாட்டிய சாத்திரத்திலிருந்தும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன என்று கூறும் அவர் கூற்று எட்டுணையும் உண்மையன்று; இருமொழி நூல்களையும் தெளிவாகக் கற்றிலர் போலும் என்பது நன்கு புலப்படுகின்றது.

பத்து வகைக் குற்றங்கள் பற்றிக் கூறும் நூற்பாவும் முப்பத்திரண்டு உத்தி வகைகளைப்பற்றிக் கூறும் நூற்பாவும் இடைச்செருகல் வகையைச் சேர்ந்தன என்பது தெள்ளிதின் அறியக்கூடும்.

“ இன்பமும் பொருளும் அறனும் எள்ளுங்கு
அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை மருங்கின்
காமக் கூட்டம் காணுங் காலை
மறையோர் தேளத்து மன்றல் எட்டனுள்
துறையமை நல்யாழ்த் துணைமையோர் இயல்பே ”

(தொல்-பொருள்-92)

எனும் களவியல் முதல் நூற்பாவில் “மறையோர் தேளத்து மன்றல் எட்டு” என்பது வடமொழியாளர் மணமுறைகளைத்தான் குறிப்பிடுகின்றது என்று கொள்வதனால் இழுக்கு ஒன்று மில்லை. அதனால் தொல்காப்பியர் காலத்தால் பிற்பட்டது என்று கூறுவதற்கும் இல்லை.

பையுள், கமம், பண்ணத்தி, படிமை ஆகிய வற்றைப் பிராகிருதச் சொற்கள் என்று வையாபுரியார் குறிப்பிட்டுள்ளார்.¹ பிராகிருத மொழி உருவானது கி. மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் ஆகும். அசோகர் காலத்தில்தான் அம்மொழி மக்களிடையே செல்வாக்குப்பெறத் தொடங்கியது.

ஆரிய மொழி இந்தியாவில் வழங்கத்தொடங்கியது கி. மு. பத்தாம் நூற்றாண்டில் என்பர் ஆராய்ச்சியாளர். ஆரிய மொழி வருவதற்கு முன்னர் பழந்தமிழே இந்தியா முழுவதும் வழக்கிலிருந்தது. ஆரிய மொழியின் முதல் நூலாம் இருக்கு வேதத்தில் பல தமிழ்ச் சொற்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. அவற்றுள் சில வருமாறு:— அணு, அரணி, கடுகு, கபி (குரங்கு), கருமாரன், கலா, கலை, குட (குடிசை), குண்ட (குண்டு-குழி), கணம் (கூட்டம்), நானு (பல), நீலம், புஷ்கரம் (தாமரை), புட்பம், பூசனை, பழம் (பலம்), பிலம், பீசம், மயூரம் (மயில்), இராத்திரி, ரூபம், சாயம் (மாலை), வல்கு (அழகு).

பிராமணங்களில் இடம்பெற்றுள்ள சொற்கள்:—

அடவி (காடு), ஆடம்பரம் (முரசு), கம்பளம், குலாலன் (குயவன்), தண்டுலம் (அரிசி), திலம் (எள்), மார்க்கடம் (குரங்கு), வள்ளி (கொடி), அரிசி (விரிதி), சவம் (பிணம்).²

ஆதலின் வேதமொழியினும் சமசுக்கிருத மொழியிலும் பழந்தமிழ்ச் சொற்கள் இடம்பெற்றுள்ளது போல் அவைகளினின்றும் தோன்றிய பிராகிருத மொழியிலும் பழந்தமிழ்ச் சொற்கள் இடம் பெற்றிருக்கக்கூடுமேயன்றி, கி. மு. ஏழாம் நூற்றாண்டில்

1. History of Tamil Language and literature. Page 68.

2. Origin and growth of Bengali Language. Page 42.

எழுந்த தொல்காப்பியத்தில் பிராகிருத மொழிச் சொற்கள் இடம்பெற்றுள்ளன என்று கூறுவது ஆராய்ச்சிக்குப் பொருந்துவது அன்று. வரலாற்று முறைக்கு அப்பாற்பட்டதாகும்.

வட இந்திய மொழிகளே பழந்தமிழும் ஆரியமும் கலந்து உருவானவைகளாக இருக்கும்போது அவற்றுள் பழந்தமிழ்ச் சொற்கள் காணப்படுவதில் புதுமையின்று. வையாபுரியார் அவர்கள் அங்கிருந்து தமிழுக்கு வந்தன என்று கூற முற்படுவதற்கு முன்னர் தமிழிலிருந்து அங்குச் சென்றிருத்தல் கூடாது? என்று எண்ணிப்பார்க்கத் தவறி விட்டார்.

'பண்ணத்தி' என்பது தமிழ் இலக்கிய வகைகளுள் ஒன்று. அதன் இலக்கணம்,

" பாட்டிடைக் கலந்த பொருள ஆகிப்
பாட்டின் இயல பண்ணத்தி இயல்பே "

(தொல் - செய் - 180)

என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இதற்குப் பேராசிரியரின் வருமாறு உரை கூறியுள்ளார்: ¹ பழம் பாட்டினூடு கலந்த பொருளே தனக்குப் பொருளாகப் பாட்டும் உரையும் போலச் செய்யப்படுவன பண்ணத்தி என்றவாறு.

மெய் வழக்கல்லாத புறவழக்கினைப் பண்ணத்தி யென்ப இவை எழுதும் பயிற்சியில்லாத புற உறுப்புப் பொருள்களைப் பண்ணத்தி என்ப என்பது. அவையாவன நாடகச் செய்யுளாகிய பாட்டு மடையும், வஞ்சிப் பாட்டும், மோதிரப் பாட்டும், கடகண்டும் முதலாயின. அவற்றை மேலதே போலப்

1. பொருளதிகாரம் - பேராசிரியர் உரை - பக்கம் 1247. இதனை இடைச் செருகல் என்று கருதவும் கூடும்.

பாட்டென்றாராயினார் நோக்கு முதலிய உறுப்பின்மையின் என்பது. அவை வல்லார் வாய்க்கேட்டுணர்க.

அடுத்த நூற்பா :

"அதுவே தானும் பிசியொடு மாணும்" என்பது. அதற்குப் பொருள் : மேற்கூறப்பட்ட பண்ணத்தி பிசியொடு ஒக்கும் என்றவாறு.

இவ்வாறு தமிழ் நாட்டில் வழங்கி வந்த இலக்கிய வகையொன்றுக்குப் பெயர் பிராகிருத மொழியிலிருந்து கடன் பெறப்பட்ட சொல் என்பது எட்டுணையும் பொருந்தாது என்பதை எண்ணாமல் கூறிய அவரின் அறிவின் திறத்தை என்னென்பது.

அம்மட்டோடு நின்றனரா? அப்பேரறிஞர். மொழி மரபில் உள்ள இரண்டு நூற்பாக்கள் பிராகிருத பிரகாசம் எனும் நூலின் இரண்டு நூற்பாக்களைத் தழுவிக் கூறப்பட்டுள்ளது என்று கூறிவிட்டனரே. 'மொழி மரபு' எனும் தலைப்பே தமிழ் மொழியின் தொன்றுதொட்டு வரும் இயல்பினை விளக்கும் பகுதி என்று அறிவித்து நிற்கின்றது. மொழி மரபின் நூற்பாக்கள் 21-ம் 22-ம் அவர் கூட்டும் நூற்பாக்களாகும்.

He adopts Prakrit Sutras e. g. the 21st and 22nd sutras of Molimarapu corresponds to two Sutras of Prakrita Prakasam (1 : 36, 42).

அந்நூற்பாக்கள் :

'அகரம் இகரம் ஐகாரமாகும்.' (தொல்-எழுத்து-21)

'அகர உகரம் ஔகாரமாகும்.' (தொல்-எழுத்து-22)

என்பனவே.

இவற்றுள் காணப்படும் புதுமை என்ன? பிராகிருத நூல்களிலிருந்து கடன் பெற்றுச் செல்ல வேண்டிய இன்றியமையாமையாது உளது? மொழி வழக்காற்றில் 'ஐ'யும் 'ஒள'வும் ஒலிக்கும் முறையைக் கூறுவதற்கு வேற்று மொழி நூலின் துணையை நாட வேண்டியது எற்றுக்கு?

தமிழகத்தில் தமிழைப்பற்றி எது வேண்டுமானாலும் யாரும் கூறலாம் என்ற துணியில் இவ்வாறெல்லாம் பிதற்றிவிட்டார் போலும். உலக மொழியாம் ஆங்கிலத்தில் எழுதி விட்டமையால் தமிழ் நூலின் இயல்பறியார் தவறான முடிபு கொண்டு விடுவரே என்றுதான் கவலைப்பட வேண்டியுள்ளது.

பழந்தமிழின் எழுத்துச் சான்றுகள் தொல்காப்பியமும் அதற்கு முற்பட்ட இலக்கியப் பாடல்களுமாம். இவைகளின் தோற்றக்காலம் கி.மு. ஏழாம் நூற்றாண்டும் அதற்கு முற்பட்டதும் என்பதில் எட்டுணையும் ஐயமின்று.

இன்றுள்ள இந்திய மொழிகளுள் ஆரியம் ஒழிந்த பிறவெல்லாம் கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகே இலக்கியங்களைப் பெற்றுள்ளன.

வட இந்திய மொழிகள் எனப்படுவன அசாம் மொழி, வங்காள மொழி, குசராத்தி மொழி, காசுமீரி மொழி, இந்தி மொழி, மராத்தி மொழி, ஒரியா மொழி, பஞ்சாபி மொழி, உருது மொழி என ஒன்பதாம்.

அசாம் மொழியில் இலக்கியம் என்று கூறத்தக்க தாய்த் தோன்றியது கி.பி. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில்தான்.

வங்காள மொழி இருபதாம் நூற்றாண்டில் சிறந்த முறையில் பல்வகைப் பகுதிகளிலும் வளர்ச்சி

யுற்றிருந்த போதிலும், நமக்கு இன்று கிடைத்துள்ள முதல் கையெழுத்தேடு கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது ஆகும்.

குசராத்தி மொழி தன் மூலமொழியான அபப் பிரம்ச மொழியின் தொடர்பற்றுத் தனிமொழியாக உருவெடுத்தது கி. பி. பதினேராம் நூற்றாண்டில் தான். அது உரையிலும் பாட்டிலும் இலக்கிய வளம்பெறத் தொடங்கியது கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில்தான்.

காசுமீரி மொழியில் இயற்றப்பட்டுள்ள பழைய இலக்கியம் சதிகந்தாவின் (Sheti Kantha) 'மகா நியாய பிரகாச' ஆகும். இதன் காலம் கி. பி. பதின் மூன்றாம் நூற்றாண்டு ஆகும்.

இன்று இந்தியாவின் முழுப் பகுதிக்கும் பொது மொழியாக விளங்க உருவாக்கப்பட்டு வரும் இந்தி மொழியில் இலக்கியம் தோன்றியது கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டில்தான்.

மராத்தி மொழியின் முதல் பாட்டு இயற்றப்பட்ட காலம் கி. பி. 1188 ஆகும்.

ஓரியா மொழியின் முதற்புலவர் வாழ்ந்த காலம் கி. பி. பதினான்காம் நூற்றாண்டு ஆகும்.

கலப்புப் பாலி மொழியில் எழுதப்பட்டுள்ளதை ஓரியா மொழிக்குரியதாகும் என்று கூறுவர் சிலர். அங்ஙனம் அதனை ஏற்றுக் கொள்வதாயின் ஓரியா மொழியின் தோற்றக் காலம் கி. பி. எட்டு அல்லது ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு ஆகும்.

பஞ்சாபி மொழி என்பது வேதப் பிராகிருதம் வேத அபப்பிரம்சமாக மாற்றப்பட்டதாகும். பஞ்சாபி மொழியின் இலக்கியத் தோற்றம் கி. பி.

எட்டு, ஒன்பது, பத்தாம் நூற்றாண்டுகளில், ஷிகழ்ந்ததாகும்.

உருது மொழி, குரசேனி பிராகிருதத்திலிருந்து உருவெடுத்தது. முசிலீம் ஆட்சிக்குப் பிறகு பஞ்சாபில் வழங்கிய கிளை மொழிகளின் சொற்களோடு இந்திய மொழியல்லாத மொழியின் ஒலிப்பகுதிகளும் சேர்ந்து உருது பிறந்ததாகும். பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டுக் கடைசியில் பாபா பரிதின் பாடல்களும் அமீர் குசுருவின் பாடல்களும் நமக்குக் கிடைத்தன. உருதுவின் இடையீடு அற்ற இலக்கிய வரலாறு கி. பி. 1420-லிருந்தே தொடங்குகின்றது.

தென்னிந்திய மொழிகள் எனப்படும் தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் ஆகிய திராவிட மொழிகள் தமிழோடு தாம் கொண்டுள்ள நெருங்கிய உறவை இன்னும் வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன. அவை தமிழிலிருந்து விலகி ஆரியத்தோடு தொடர்பு கொண்டு தனி மொழிகள் ஆகிவிட்டன. அவ்வாறு ஆன பிறகு அவைகளில் இலக்கியம் தோன்றிய காலம் வட இந்திய மொழிகளின் இலக்கியக் காலத்தையே ஒட்டியுள்ளது. தெலுங்கு மொழியில் உண்டான முதல் இலக்கியம் தோன்றியது கி. பி. பதினேராம் நூற்றாண்டில்தான். அது நன்னய்யாவால் இயற்றப்பட்ட மகாபாரதம் ஆகும்.

கன்னட மொழியில் நமக்குக் கிடைத்துள்ள முதல் இலக்கியம் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் முதற் பகுதியில் இயற்றப்பட்ட கவிராச மார்க்கமாகும். அது அணிவகையைப் பற்றிய நூலாகும்.

மலையாள மொழியில் கிடைத்துள்ள பழமையான இலக்கியங்கள் உன்யாடிச் சரிதம், உன்னியாச்சிச் சரிதம் என்பன என்பர். இவைகளின் காலம்

கி. பி. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் கடைசிப் பகுதி யாகும். மலையாளம் தமிழின் கிளைமொழி (dialect) என்று சொல்லத் தகுந்த வகையில் இன்றும் அமைந் துள்ளது.

இந்திய மொழிகள் அனைத்திலும் தமிழும் ஆரியமும் தான் மிகப் பழமையான எழுத்துச் சான்று களாம் இலக்கியங்களைப் பெற்றுள்ளன. இரண்டும் சேர்ந்த கலப்பின் பயனே ஏனைய இந்திய மொழிகள்.

இன்று இந்திய அரசு, பதினான்கு மொழிகளையும் இந்திய அரசு மொழிகள் என ஏற்றுக்கொண்டிருந்த போதிலும், இந்தி மொழி ஒன்றையே இந்திய அரசின் அலுவல் மொழியாகவும், இந்தியத் தேசிய மொழியாகவும் மேற்கொண்டு விளம்பரப்படுத்தி வருகின்றது. அதற்குத் தனிச் சலுகையும் காட்டி வருகின்றது. அதனை அனைத்திந்திய மக்களும் கற்பதற்குத் தன்னாலியன்றதை யெல்லாம் செய்து வருகின்றது. பரந்துபட்ட பெருங்கண்டம் என்ற இந்திய பெரு நாட்டின் அனைத்து மொழிகட்கும் தேசிய மொழிகள் எனும் நிலையை அளித்துப் போற்றுவதுதான் முறையும் நேர்மையுமாகும். இயலாது என்றால் தமிழுக்கும் ஆரியத்திற்கும் அந் நிலையை அளித்தல் வேண்டும். இரண்டுமே தொன்மையான மொழிகள்; இலக்கிய வளம் நிறைந்தன. இந்திய மொழிகளின் அன்னைகள். இந்திய மொழிகளின் பழமையான எழுத்துச் சான்றுகள் அறிவிப்பன, இவை இரண்டின் ஏற்றமே. இந்தி மொழி ஆரியத்தின் சிதைவு மொழியே யாகும். சிதைவு மொழியைக் கற்பதிலும் அதன் அன்னையாம் மூலமொழியைக் கற்பது மேலன்றோ?

தமிழ்மொழி இந்நாட்டின் முதல் மொழி ; அடிப்
படை அமைப்பைத் தந்துள்ள மொழி. ஆரியம்
வருமுன் வடாஅது பனிபடு நெடுவரை வடக்கும்
தென்து உருகெழு குமரியின் தெற்கும் உட்பட்ட
நிலப்பரப்பில் வழங்கிய தொன்மொழி. இந்திய
மொழிகளின் தாய் என்று சொல்லுதற்குரிய
உரிமையும் தகுதியும் உடைய மொழி. ஆதலின்
தமிழும் இந்திய அரசின் முதன்மை மொழியாக
அலுவல் மொழியாக, தேசிய மொழியாக ஆக்கப்
படல் வேண்டும்.

9. பழந்தமிழ்ச் சொல் அமைப்பு

மொழி சொற்களால் ஆயது. மொழிக்குச் சொல் என்னும் பொருளும் உண்டு.

“ஓரெழுத் தொருமொழி ஈரெழுத் தொருமொழி
இரண்டிறந்து இசைக்கும் தொடர்மொழி யுளப்பட
மூன்றே மொழிநிலை தோன்றிய நெறியே” (தொல்-மொழி-12)

என மொழி தோன்றியுள்ள நெறியே சொற்களால் தான் என்று ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் ஆராய்ச்சி பொருந்தக் கூறியுள்ளார். மொழியில் உள்ள சொற்களின் அமைப்பைக் கொண்டே மொழிகளை வகைப்படுத்தியுள்ள முறைமையும் உண்டு. சொல்லமைப்பால் மொழிகளை வகைப்படுத்தியோர், தனிநிலை மொழி, ஒட்டு நிலை மொழி, உட்பிணைப்பு நிலை மொழி, சொற்றொகை நிலை மொழி என்று மொழிகட்குப் பெயரிட்டுள்ளனர்.

தனி நிலை மொழியில் சொற்கள் எல்லாம் தனித்தே நிற்கும். அச்சொற்கள் எல்லாம் வோர் அல்லது அடிச் சொற்களாகவே இருக்கும். சொற்கள் தொடரில் நிற்கும் முறையாலும், கூறுவோர் ஒலிக்கும் முறையாலும் பொருள் வேறுபடும். சொற்கள் எல்லாம் இருவகைப்படும். அவை பொருளறு சொல், பொருளில் சொல் எனப்படும்.

இத்தனி நிலை மொழிக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டு சீன மொழியாகும். இன்னும் சயாம் மொழி, பர்மிய மொழி, தீபேத்து மொழி முதலியனவும் இவ்வகையைச் சார்ந்தனவே.

ஒட்டுநிலை மொழியில் சொல் உருவாகி இருக்கும் முறையை எளிதில் அறியலாம். ஒரு சொல்லைப் பல உறுப்புக்களாகப் பிரிக்கலாம். 'கொடுப்பான்' என்ற சொல்லை எடுத்துக்கொண்டால் கொடு+ப்+ப்+ஆன் என்று பிரித்தல் இயலும். ஒவ்வொரு உறுப்புக்கும் ஒரு பெயர் உண்டு. 'கொடு' பகுதி; 'ப்' இடைநிலை; 'ப்' சாரியை; 'ஆன்' விசுதி. இவ்வாறு அவை ஒட்டி நிற்கும் நிலைத் தெளிவாகத் தெரிவதால் ஒட்டு நிலை என்றனர். உலகில் உள்ள பல மொழிகளும் இந்நிலையைச் சார்ந்தனவே. தமிழும் அதனைச் சார்ந்த மொழிகளும், சித்திய இன மொழிகளும் ஒட்டு நிலை மொழிகளே என்பர். தென் ஆப்பிரிக்காவின் பண்டு மொழி, ஆசுத்திரேலியாவின் பழங்குடி மக்கள் மொழி, மலேயா மொழி, சப்பானிய மொழி, கொரிய மொழி, பின்னிசு மொழி, பாசுகு மொழி முதலியன இவ்வொட்டு நிலையைச் சார்ந்தன என்பர்.

உட்பிணைப்பு நிலை என்பது சொல்லின் உறுப்புகள் இணையுங்கால் இணைந்த நிலை அறிய முடியாமல் சொல்லின் வடிவம் மாற்றமுற்று அமைவது. சொல்லின் பகுதி, இடைநிலை, விசுதி முதலியன எளிதில் பிரித்தறிய முடியாதவாறு பிணைந்துகிடக்கும். மேலை நாட்டு மொழிகள் பலவும் ஆரிய மொழியும் இவ்வகையின என்பர். பகுதி யொன்றே பலவகையாய்த் திரிந்து பொருள்தரும்.

செமிடிக் மொழியினங்களும் உட்பிணைப்பு வகையைச் சார்ந்தன என்பர். பகுதி முதலியன பிரித்துக்

காண முடியாதவாறு சொல் வடிவம் மாற்றமுறும். மெய்யெழுத்துக்கள் அப்படியேயிருந்து உயிர் மாற்ற முறுவதால் பொருள் வேறுபடும்.

சொற்றொகை நிலை என்பது தொடரில் நிற்கும் சொற்கள் பிரித்தறிய இயலாதவாறு பிணைந்துநின்று பொருள் விளக்கம் தருவது. அ மெ ரி க் க ர வி ன் பழங்குடி மக்கள் பேசும் மொழி இவ்வகையைச் சார்ந்தது என்பர்.

இவ்வகைகளுள் நம் தமிழை ஒட்டு நிலையில் சேர்ந்திருந்தாலும் மூவகை நிலையும் தமிழில் காணலாம்.

“மடப் பள்ளியில் சோறு சமை. பள்ளிவாசலில் ஆண்டவனைத் தொழு. பள்ளியறையில் படுக்கை போடு. பள்ளிக்கூடம் சென்று படி” என்னும் தொடர்களில் பள்ளி என்னும் சொல் முன்பின் சேர்ந்த சொற்களால் பொருள் மாற்றம் பெற்றுள்ளது. வேற்றுமை உருபுகளைப் பொருளில் சொற்கள் என்றும், ஏனையவற்றைப் பொருளுறு சொற்கள் என்றும் கூறலாம். ‘தடி’ என்பதைப் படுத்துச் சொன்னால் ஒரு பொருளும், எடுத்துச் சொன்னால் பிறிதொரு பொருளும் தோன்றுவதைத் தொல்காப்பியரே குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆதலின் தமிழில் தனி நிலையும் உண்டு எனலாம்.

‘செத்தான்’ ‘கண்டான்’ என்ற சொற்களின் பகுதிகள் தெளிவாக இல்லை. ‘சா’, ‘காண்’ என்பன அவற்றின் பகுதிகள் என்பர். ‘கொண்டுவா’ என்பது ‘கொண்’ எனத் திரிந்து நிற்கின்றது. ஆதலின் தமிழில் உட்பிணைப்பு நிலையும் உண்டு எனலாம்.

“ கண்டுகேட் டுண்டுயிர்த் துற்றறியு மைம்புலனு
மொண்டொடி கண்ணே யுள ” (குறள்-1101)

என்பதும் ஒருவகைச் சொற்றொகை நிலை எனலாம். ஆதலின் சொல்லமைப்பாலும் சொற்றொடரில் சொல் நிற்கும் நிலையாலும் மொழிகளை வகைப்படுத்துதல் பொருந்தாது என்பது சிலர் கொள்கை. “ஒரு மொழியில் தனி நிலை வாக்கியங்கள் மிக்கிருக்கும் போதே ஒட்டுநிலையான சொற்கள் பல அமைகின்றன. ஒட்டுநிலை மொழியில் உட்பிணைப்புநிலை மெல்ல இடம் பெறுகின்றது. உட்பிணைப்பு நிலையில் தனி நிலைக்கான வளர்ச்சி ஓரளவும் இடம் பெறுகின்றது. இவ்வாறு ஒரே மொழியில் மூவகை நிலையும் மாறி மாறி வளர்கின்றன எனலாம்”¹.

(These different stages however are the result of modifications taking place at the same time in every language, which influence the morphological system at every point, and whose momentary success or otherwise is determined by particular conditions in each language. Further transformation is never complete; the earlier forms often live side by side with the new ones-J. Vendryes, Language. Page 349.)

ஒரு மொழியில் ஒரு நிலை நிறைந்திருக்கலாம். ஏனைய நிலைகள் குறைந்திருக்கலாம். காலப் போக்கில் குறைந்த நிலை நிறைந்து, நிறைந்த நிலை குறையலாம். ஆதலின் சொல்லமைப்பு கொண்டு, நிலைகளை வகைப்படுத்தி, மொழிகளிடையே ஏற்றத் தாழ்வு கற்பித்தல் பொருந்தாது. குடும்ப வாழ்க்கை அளவில் நாகரிகம் நின்றறிவிட்ட மக்கள் பேசும் மொழியே தனி நிலை மொழி என்றும், ஊர் ஊராக அலைந்து திரியும்

1. டாக்டர். மு.வ - மொழி வரலாறு.

நாடோடிக் கூட்டத்தினர் பேசும் மொழியே ஒட்டு நிலை மொழி என்றும், நாடு அமைத்து ஆளும் நாகரிகம் பெற்று உயர்ந்துள்ள மக்கள் பேசும் மொழியே உட்பிணைப்பு நிலை மொழி என்றும் கூறுதல் எட்டுணையும் பொருந்தாது.

இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகளுக்கு ஏற்றம் தரும் நோக்கோடு உட்பிணைப்பு மொழியே உயர் நாகரிகத்தைக் காட்டும் என்று கூறியதை அறிஞர் உலகம் ஏற்காது.

தமிழ் மொழி ஒட்டு நிலைக்குரியதாகக் காணப்படுவதால் தமிழர் நாகரிகத்தால் தாழ்ந்தவர் என்று கூறிவிடுதல் பொருந்தாது. தமிழில் ஒட்டு நிலையும் உள்ளது; உட்பிணைப்பு நிலையும் உள்ளது. தெளிவான முறையில் பொருளை விளக்கவும் சொற்களை உருவாக்கவும் துணைபுரிவது ஒட்டு நிலையேயாகும். தெளிவுக்கும் எளிமைக்கும் இனிமைக்கும் இருப்பிடமாய் உள்ள பழந்தமிழின் சொல்லமைப்புகளை இனி ஆராய்வோம்.

நகை, பகை, விருந்து, விருப்பு, வரவு, முடவு, நிலவு, பனுவல், உரை, சுவை, மறத்தல், பிரிதல், சாதல், உறை, நிறை, பிணையல், பூசல் என்பன வெல்லாம் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் காணப்பட்ட பெயர்ச் சொற்களாகும். எல்லாம் ஓரசை அல்லது ஈரசைச் சொற்களாகவே யுள்ளன.

பூண்க, காண்கும், மொழியலன், வாரார், ஆரார், உள்ளாள், அஞ்சாது, உயிர்க்கும், இரங்கேன், இலர், என்பனவெல்லாம் வினைச் சொற்கள்.

மாண், கொய், அயர், வாய், முதிர், ஆடும், மலரும், மூது, கெடு, திருந்து, முழங்கு என்பன அடை மொழிகளாக வந்துள்ள சொற்கள்.

“திராவிட மொழிச் சொற்கள், ஆசிய அல்லது ஐரோப்பிய இனத்தைச் சேர்ந்த மொழிச் சொற்கள் எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் நீளமுடையன” என்னும் கூற்றுப் பழந்தமிழ் மொழிக்குப் பொருந்தாது. வேர்ச் சொல்லோடு ஐ, வு, அல், தல், அம் போன்ற விசுவிகள் சேர்ந்து பெயர்ச்சொல் வடிவம் பெற்றுள்ளன. ‘நகு’ என்பதனுடன் ‘ஐ’ சேர ‘நகை’ என ஆகியுள்ளது. இதனடியில் வினைச் சொற்கள் தோன்றுங்கால் நகைப்பான், நகைத்தான், நகைக்கின்றான் என்று பிற்காலத்தில் உருவெடுத்தன. பழந்தமிழில் ‘நகு’ என்பதே நக்கான் என இறந்த கால வினையாகவும், நகும் என நிகழ் கால எதிர் கால வினைகளாகவும் உருவெடுத்துள்ளது.

பழந்தமிழ் பற்றி அறிவதற்கு நமக்குத் துணையாய் உள்ளன பாடல்களே. பாடல்களில் சுருங்கச் சொல்லும் முறையையே பின்பற்றியிருப்பார். ஆதலின் பாடலில் பயின்றுள்ள சொற்களைக் கொண்டு மட்டும் பழந்தமிழ் நிலை முழுதும் அறிய இயலாது என்று கூறலாம். பழந்தமிழ்ச் சொற்களையே இன்றும் பயன்படுத்தி வருகின்றோம். இன்றுள்ள பேச்சு வழக்கிலும் பெரும்பாலான சொற்கள் ஈரசைகள் கொண்டுள்ளனவாகவே யுள்ளன. தமிழ்ச் சொற்கள் சுருங்கியும் விரிந்தும் பொருள் உணர்த்தும் ஆற்றலைப் பெற்றுள்ளன. ‘ஆடு அரங்கு’ என்பது பழந்தமிழ் வழக்கு; இன்றும் அப்படியே கூறலாம். கூறுவோரும் கேட்போரும் புலமை மிக்கோராய் இருத்தல் வேண்டும். ‘ஆடுகின்ற அரங்கு’ என்பன விரித்துக் கூறும் நிலையில் உள்ளவை. ‘சுடுசோறு’ என்பது இன்றும் வழக்கில் உள்ளதே. வினை, பகுதியளவில் இன்று பெயருக்கு அடையாய்ப் பொருந்தி அதன்

இயல்பை உணர்த்தும். இவ்வாறு வருவதை வினைத் தொகை என்பர் இலக்கண நூலார்.

வேர்ச் சொற்களை ஆராயின் பெரும்பாலான வினையடிகளாகவே உள்ளமை தெளியலாம். அவ்வினையடிகள் முன்னிலை ஏவலாகவும், பெயர் அடையாகவும், வினைச் சொல்லின் அடியாகவும், முதனிலைத் தொழிற்பெயராகவும், வீகுதிகள் இணைந்த பின்னர் பெயர்ச் சொல்லாகவும் உருப்பெறும்.

‘காய்’ என்ற வேர்ச் சொல் ‘நீ வெறு’, ‘சூடாகு’, ‘சூடாக்கு’, என்ற பொருளைத் தரும் முன்னிலை ஏவலாக வரும். அச்சொல்லே பெயர்ச் சொல்லாக நின்று, ஒன்றின் காய்—(மாங்காய்)—என்ற பொருளிலும் வரும். ‘காய் கொம்பு’ என்றால் காய்கின்ற, காய்ந்த, காயும் கொம்பு என்று பொருள் தரும். ‘காய்க்கொம்பு’ என்றால் ‘காய்த்திருக்கும் கொம்பு’ என்று பொருள் தரும். காய்ந்தது; காய்த்தது என்ற சொற்களில் பகுதியாகவும் வந்துள்ளது. இனி காய்தல், காய்ச்சல், காயல் என வீகுதிகள் பெற்ற பெயர்களாகவும் வரும். இவ்வாறு ஒரு மூலம் பலவகைச் சொற்களும் தோன்றுவதற்கு இடம் தந்து நிற்பது தமிழுக்குரிய சிறப்புக்களில் ஒன்றாகும். இவ்வாறு சொற்கள் தோன்றுவதற்கு உரியனவாக இருத்தலினால்தான் ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் வேர்ச் சொற்களை உரிச்சொல் என்று அழைத்தனர் போலும். அதன் இயல்பைப்பற்றிக் கூறுங்கால் “பெயரினும் வினையினும் மெய் தடுமாறி” வரும் என்று கூறியிருப்பது உண்மை நிலையை அறிவிக்கும் பொருட் செறிவு மிக்கக் கூற்றாகும் அன்றே.

சில வேர்ச் சொற்கள் உயிர்க்குறிலை இறுதியில் பெற்றிருப்பின் அவ்வுயிர் நீண்டு அளபெடுத்துப்

பெயராகிவிடும் இயல்பின. ஆடு, மகடு, என்பன ஆடே, மகடே எனவாகி ஆண், பெண் எனும் பொருள் தந்து நிற்கின்றன.

சில வேர்ச் சொற்கள் அளபெடுத்து வினையெச்சங்களாகி நிற்கின்றன: மறைஇ, கொளிஇ, தழீஇ, இவை முறையே மறைத்து, கொளுவி, தழுவி என்னும் பொருள் தரும். பிற்காலத்தில் விளக்கந் தரும் வகையில், மறைத்து, கொளுவி, தழுவி எனும் சொற்களைப் பயன்படுத்தி அவைகளை மறக்கத் தொடங்கிவிட்டனர்.

வேர்களாக நின்ற பலவகையிலும் பயன்பட்ட மூலங்கள் சொல்லாக்க விகுதிகளைப் பெற்று அவ்விகுதிகளோடு இணைந்து சொல்வடிவம் பெற்ற பின்னர் அச்சொற்களாகவே என்றும் நிலைத்து விட்டன. 'நினை' என்னும் வேர் முன்னிலை ஏவலாகவோ, 'நினை இ' என எச்சமாகவோ, 'நினை நாள்' என வினைத்தொகையாகவோ, நினைத்த, நினைக்கும், நினைப்ப எனச் சொற்களில் பகுதியாகவோ வரும். ஆனால் நினைதல் எனத் 'தல்' விகுதி பெற்ற பின்னர்த் தொழிற் பெயராகவே நின்று விடுகின்றது. 'நினைதல்' நினைதலாகவே நிற்பினும் 'நினை' இன்னும் முன்னிலை ஏவலாகவும், வினைத்தொகையாக நின்று பெயர் அடையாகவும் பயன்படுகின்றது. பல வேர்ச்சொற்கள் அவ்வாறு பயன்படுவதில்லை. வரவு, முடவு, சுரு, முதலை, கணம், விருந்து, புரவி குவளை, சோலை, வரை, விழவு போன்றனவெல்லாம் வேர்ச் சொற்களோடு விகுதிகள் பெற்ற பெயர்ச் சொற்களே. பெயர்ச்சொல் தன்மை அடைந்த பின்னர் அவற்றின் பழைய நிலையும் அறிந்தோமிகை. உயர்வு பெற்ற சிலர் தம் பழைய நிலையை மறந்து விடுதல் போன்று இவைகளும் மறந்துவிட்டன.

வினைச்சொல் தன்மையை அடையுங்கால் காலம் காட்டும் உருபைப் பெறவேண்டியுள்ளன. பகுதியுடன் கால எழுத்தும் சேருங்கால் அவை இரண்டையும் பொருந்தச் செய்ய வேறொரு எழுத்தும் வேண்டப்படுகின்றது. 'நினை' இறந்த காலத்தை அறிவிக்குங்கால் 'நினைந்து' என்று உருப்பெறுகின்றது. 'த்' இறந்த காலம் காட்டுவது. அதனைப் பகுதியுடன் இணைக்க 'ந்' வேண்டியுள்ளது. ஆனால் எதிர்கால எழுத்தை இணைக்குங்கால் அதுவே இரட்டித்து விடுகின்றது. நினை+ப்+ப=நினைப்ப. முற்றுச் சொல்லாகுங்கால் அச்சொல் திணை, பால், எண், இடம் ஆகியவற்றை அறிவிக்கும் கடப்பாட்டைப் பெற்றுவிடுகின்றது.

மேலை காட்டு மொழிகளில் பலவற்றுள் திணை, பால், எண் இடங்களை வினைச்சொல் அறிவிப்பதில்லை. அறிவிக்கும் இயல்பைப் பெற்றிருந்தனவும் நாளடைவில் அவ்வியல்பை இழந்துவிட்டன. தமிழ்க்குழு மொழிகளுள் ஒன்றாகிய மலையாளமும் வினையால் திணை, பால், எண் அறிவிப்பதை விட்டுவிட்டது. இம்முறையே மொழி வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் துணை புரிவது என்று கருதுகின்ற மொழிநூலறிஞர்களும் உளர்.

பெயரால் மட்டும் திணை பால் முதலியவற்றை அறியலாகும் நிலை ஏற்படுங்கால் தெளிவு பிறவாது. 'மாணிக்கம்' எனும் சொல் ஆண், பெண், அஃறிணை ஒருமை ஆகிய பால்களில் பயன்படும் ஒரு சொல்லாகும்.

'மாணிக்கம் வந்தது' என்றால் ஆணை, பெண்ணை, அப்பெயருள்ள நாயா என்று அறிய இயலாது.

தமிழ் முறைப்படி மாணிக்கம் வந்தான் என்றால் ஆணையும், வந்தான் என்றால் பெண்ணையும், வந்தது என்றால் நாய் என்று ஒன்றன்பாலையும் தெளிவாக அறியலாம். எனவே வேர்ச்சொற்கள் வினைச் சொல்லாகுங்கால் கால எழுத்து விசுதி இரண்டையும் பெறுவதோடு அவைகளை இணைக்கும் சாரியைகளையும் பெறுகின்றன. வடிவம் நீண்டுவிடுகின்றது.

நினைப்பான், நினைத்தான் எனுங்கால் ஐந்து எழுத்துக்களைப் பெறவேண்டிவிடுகின்றது.

எதிர் மறையை அறிவிக்கக் கருதின் வினைச் சொல் வாயினாகத்தான் அறிவித்தல் வேண்டும். தமிழில் பலவகையில் எதிர்மறை அறிவிக்கப்படும். பழந்தமிழ் இலக்கியங்களை ஆராய்ந்தால்:

மொழியலன்,
அஞ்சாது,
இரங்கேன்,
குன்றல் இலர்,
வேட்டனை அல்கை,

என்பன போன்ற எதிர்மறை வினைகள் தோன்றுகின்றன. 'மொழியலன்' என்னும் சொல்லில் பகுதியை அடுத்து 'அல்' வந்து எதிர்மறையை அறிவிக்கின்றது. 'இரங்கேன்' என்னும் சொல்லில் 'இரங்கு' என்னும் பகுதியை அடுத்து 'ஏன்' விசுதி சேர்ந்ததாலேயே எதிர்மறை வெளிப்படுகின்றது. 'அஞ்சாது' என்னும் சொல்லில் 'அஞ்சு' என்ற பகுதியை அடுத்து 'ஆ' என்ற எழுத்துப் பொருந்தி எதிர்மறையைத் தருகின்றது. 'குன்றல் இலர்,' 'வேட்டனை அல்கை' எனும் இரண்டிலும் சொல்லுக்குப் புறம்பே 'இலர், அல்கை' என்ற இரண்டு

எதிர்மறைச் சொற்கள் தனித்து நின்று பொருந்துதலால் எதிர்மறைப் பொருளை விளக்குகின்றன. பின்னிரண்டும் சொற்களுக்கு வெளியே நிற்பன ஆதலின் சொல் வடிவத்தை நீளச்செய்யா.

சொல்லினுள் சேர்க்கப்படும் 'அல், ஆ' இரண்டினால் சொல் வடிவம் நீட்டப்படுகின்றதா எனில் இல்லை என்றே கூறல் வேண்டும். எதிர்மறை வினைகளில் கால இடைநிலை நிற்பதில்லை. ஆகவே ஒன்றை இழந்து ஒன்றைப் பெறுகின்ற தன்மையைக் காணுகின்றோம். உடன்பாட்டு வினையும் எதிர்மறை வினையும் எழுத்துப் பெருக்கத்தில் ஒரு தன்மையானவே. தமிழ்ச் சொற்களின் பேரெல்கை எழுத்துக்கள் ஐந்து அல்லது ஆறு என்று கூறிவிடலாம்.

“திராவிடச் சொற்கள் எவ்வளவு நீளமுடையனவாகக் காணப்பட்டனும், அச்சொற்களில் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக இணைந்து நிற்கும் சொல்லுருபுகளை நீக்கிவிட்டால் கடைசியில் அச்சொற்கள் ஓரசையால் ஆன வேர்ச்சொல்லிலிருந்தே தோன்றின என்பது புலப்படும். x x x x x இவ்வாறு அடுத்து அடுத்து வந்த ஒட்டு நிலைகளால் ஆறு அசை (எழுத்து)களால் ஆன ஒரு சொல் ஓர் அசையிலிருந்தே பிறந்துள்ளது என்பது காணப்பட்டது. இத்தகைய இணைப்புக்களால் அச்சொல் பெறும் ஒவ்வொரு வடிவிலும் அச்சொல்லின் மூலப்பகுதி மட்டும் சிறிதும் மாற்றம் பெறுவதில்லை. செமிடிக், இந்தோ ஐரோப்பிய மொழிகளின் வேர்ச்சொற்கள் பின்னர் பிரித்துணர முடியாதபடி பெருமளவில் மாற்றப்பட்டிருக்க, திராவிடமொழிச் சொற்களின் மூலப்பகுதி பெற்றிருக்கும் இத்தெளிவும், தனிப்பண்பும், துருக்கி அங்கேரி போலும் சித்திய இன மொழிகளிலும் குறிப்பிடத்தக்க சிறப்புகளாக அமைந்துள்

ளான".¹ இவ்வாறு அறிஞர் கால்டுவல் அவர்கள் தமிழ்ச் சொல்லின் ஆக்கம்பற்றிச் சிறப்பித்துக் கூறியுள்ளார். ஓர் எழுத்தோ ஓர் அசையோ வேராக நின்று படிப்படியாக வேண்டுமளவுக்குச் சொல்வளர்ந்து உருவாகும் எளிமை இயல்பு தமிழின் சிறப்பு இயல்புகளில் ஒன்றாகும். தமிழில் சொல்வளம் பெருகுவதற்கும் கருத்துக்களைப் பிறர் உணருமாறு நன்கு அறிவிப்பதற்கும் இவ்வியல்பு பெருந்துணை செய்வதாகும். அடிமரம் ஒன்றாக இருந்து கிளைகள் பலவாகப் பெருகுதல் போன்று அடிச்சொல் ஒன்றையாக அதனின்று பல சொற்கள் தோன்றிப் பெருகிவிடுகின்றன.

'தகு' எனும் ஒரு அடியிலிருந்து தகுதி, தகை, தகைமை, தக்க, தக்கார், தக்கவன், தக்கன போன்ற சொற்கள் உருவாகின்றன.

வேர் அல்லது அடிப்பகுதியோடு, ஓர் எழுத்தோ ஒரு அசையோ சேர்ந்து சொல்வடிவம் உருவாகின்றது. இவ்வாறு சேர்வனவற்றைச் சொல்லாக்க உருபுகள் என்பர். 'திரு' என்பது அடிச்சொல் என்றால் அதனுடன் 'து' சேர்ந்து, திருந்து, திருத்து என்ற சொற்கள் தோன்றுகின்றன. சேருங்கால் மெல்லெழுத்து உடன் சேரின் தன் வினையாகவும், வல்லெழுத்து உடன் சேரின் பிற வினையாகவும் ஆகி விடுகின்றன. இம்முறையும் தமிழுக்குள்ள சிறப்புகளில் ஒன்றாகும். பிற மொழிகளில் பிற வினைப் பொருளைத் தருவதற்கு இரண்டு மூன்று சொற்களால் கூறவேண்டியிருக்க, தமிழில் மெல்லினம் வல்லினமாக மாறுவதால் தன்வினை பிறவினையாகி விடுகின்றது. அடங்கு : அடக்கு; நீங்கு : நீக்கு; நிரம்பு : நிரப்பு; மயங்கு : மயக்கு.

1. திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம். பக்கம் 222.

வேர்ச் சொல்லின் இறுதிமெய் இரட்டிப்பதனாலும் சொல்லின் வடிவமும் பொருளும் வேறுபடும். கு, சு, டு, து, பு, று என்பனவற்றை இறுதியில் உடைய அடிச் சொற்கள்தாம் இரட்டிக்கும். அடிச் சொற்கள் தம் இறுதி மெய்யை இரட்டிப்பதனால், பெயர், அடையாக மாறும்; பகுதி இறந்த காலம் காட்டும்; தன்வினை பிறவினையாக மாறும்; பெயர்கள் உருவாகும்.

சேறு: சேற்று நிலை (அகம் 46)¹

இங்குப் பெயர் அடையாக மாறியுள்ளது.

அடு: அட்ட (குறந்தொகை 167)²

இங்கு இறந்த காலம் காட்டுகின்றது.

குடு: குட்டி (புறம் 332)³

தன்வினை, பிறவினையாக மாறியுள்ளது.

எழுது: எழுத்து (ஐங்குறு நூறு 352)⁴

வினை, பெயராக மாறியுள்ளது.

சில வேர்ச் சொற்களில் மூல உயிர் மாறுவதனால் சொல் வடிவம் வேறுபட்டுப் பொருள் வேறுபாட்டை அறிவிக்கும். குறில் நெடிலாகவோ, நெடில் குறிலாகவோ மாறுதலடையும்.

'மின்' என்பது 'மீன்' என்று ஆகியுள்ளது.

'காண்' என்பது 'கண்' என்று ஆகியுள்ளது.

'கெடு' என்பது 'கேடு' என்றும், 'உண்' என்பது 'ஊண்' என்றும் வந்துள்ளமை காண்க.

1. சேற்று நிலை முனைஇய செங்கட்காரான்

2. தான் துழத்து அட்ட தீம்புளிப்பாகர்

3. மங்கல மகளிரொடு மாலை குட்டி

4. எழுத்துடை நடுகல்

இவைகள் ஆரியர் வருகைக்கு முன் தோன்றிய பழந்தமிழ் இலக்கியப் பாடல்களிலிருந்து எடுக்கப்பட்டன.

தன்மை முன்னிலை இடப்பெயர்கள் வேற்றுமை உருபுகளை ஏற்குங்கால் மூல உயிர் வேறுபடும்.

'யான்' 'என்' என்றும் 'யாம்' 'எம்' என்றும், 'நீ' 'நின்' என்றும், 'நீயிர்' 'உம்' என்றும் குறுகி வேற்றுமை உருபுகளை ஏற்கும். இவ்வாறு உயிர் குறுகுவதலைச் சொல்லுவதில் ஆற்றலும் அழுத்தமும் பொருந்துகின்றன.

'யானுகு' என்பதைவிட 'எனக்கு' என்பதும்

'யாமுகு' என்பதைவிட 'எமக்கு' என்பதும்

'நீக்கு' என்பதைவிட 'நினக்கு' என்பதும்

'நீயிருக்கு' என்பதைவிட 'நாமக்கு' என்பதும் ஆற்றலும் அழுத்தமும் பெற்று விளங்குகின்றன அன்றோ!

வேர்ச் சொல்லிலிருந்து பண்பையும் தொழிலையும் உணர்த்தும் சொற்கள் தோன்றி அடைகளாக வருங்காலத்தில் மீண்டும் வேர்ச் சொல் தன்மையை அடைந்து அடைகளாக நிற்கின்றன. இம்முறையால் எளிமையும், சுருக்கமும், இனிமையும் பெருகும்.

"வளைவாய்ச் சிறுகிளி விளைதினை கடிஇயர்

செல்க என்றோளே அன்னை யெனநீ

சொல்லின் எவனோ தோழி! கொல்லை

நெடும்கை வன்மான் கடும்பகை உழந்த

குறும்கை இரும்புலிக் கொலைவல் ஏற்றை

பைம்கண் செந்நாய் படுபதம் பார்க்கும்

ஆர்இருள் நடுநாள் வருதி

சாரல் நாட வாரலோ எனவே"¹

இப்பாடலுள் வந்துள்ள வளை, சிறு, விளை, நெடு, வன், கடு, குறு, இரு, வல், பைம், செம், படு, ஆர்.

1. இப்பாடல் மதுரைப் பெருங்கொல்லன் என்பவரால் பாடப்பட்டதாகும். குறுந்தொகை 141.

நடு என்பன வேர்ச் சொல்லளவே நின்று பொருட் சிறப்பைத் தந்துள்ளன.

இவ்வாறு வருவன பண்புத் தொகை என்றும் வீணைத் தொகை என்றும் அழைக்கப்பெறும். பண்பை விளக்கும் சொல்லுருபு மறைந்து நிற்பது பண்புத்தொகை என்றும், காலம் காட்டும் இடைநிலை முதலியன மறைந்து நிற்பது வீணைத்தொகை என்றும் சொல்லப் பெறும்.

இப்பாடலுள் பயின்றுள்ள 'வீணை, வீணை, படு' முதலியன வீணைத் தொகைகளாம். ஏனைய 'சிறு, நெடு, வன், கடு, குறு, இரு, பைம், செம், ஆர், நடு' முதலியன பண்பை அறிவிப்பனவாம்.

இவ்வாறு சொற் சுருங்க உரைப்பதனால் இனிமையும் அழகும் பெருகுவதனால் வேற்றுமை உருபு, உவம உருபு, உம்மை இடைச்சொல் முதலியன மறைந்து நிற்கச் சொற்றொகைகளை உருவாக்கும் சிறப்பும் பழந்தமிழுக்குண்டு.

பொன்றாற் செய்யப்பட்ட குடத்தைப் பொற் குடம் என்றலும், பொன் போன்ற மேனியைப் பொன்மேனி என்றலும், தூணியும் பதக்கும் என்பதைத் தூணிப் பதக்கு என்றலும் யார் தாம் அறியார்.

வெள்ளையாடையை உடுத்த பெண்ணை 'வெள்ளாடை' என்றும், பொன்றால் செய்யப்பட்ட தொடியை அணிந்தவளைப் 'பொற்றொடி' என்றும் அழைத்தல் தமிழில் தொன்றுதொட்டு வரும் மரபாகும். இவ்வாறு சுருக்கிச் சொல்லப்படும் தொடர் அன்மொழித் தொகை எனப் பெயர் பெறும்.

இக்காலத்தில், வினா, வியப்பு முதலியவற்றைக் குறிப்பதற்கு ? ! ஆய குறியீடுகளைப் பெற்றுள்ளோம். இம்முறை ஆங்கில மொழியின் உறவால் நமக்குக் கிடைத்துள்ளதாகும். கருத்துக்களை வெளிப்படுத்துங்கால் இவை இரண்டுதானா உள? கழிவு, ஆக்கம், ஒழிஇசை, விழைவு, காலம், அச்சம், பயனின்மை, பெருமை, எச்சம், சிறப்பு, ஐயம், எதிர்மறை, முற்று, எண், தெரிநிலை, பிரிநிலை, வினா, தேற்றம், முதலியனவற்றையும் உணர்த்துவதற்கு அடிச்சொற்களையே சொற்றொடரில் நிறுத்தி வந்துள்ள முறைமை பழந்தமிழில் காணலாம். இவ்வாறு பயன்படுத்தப்படுபவைகளை இடைச்சொல் வரிசையில் சேர்த்துச் சிறப்புடையனவற்றைத் தொல்காப்பியர் தொகுத்துக் கொடுத்துள்ளமையை முந்திய இயலில் சுட்டிக்காட்டியுள்ளோம். பொருள்களின் இயல்புகள் நிலைமைகட்கு ஏற்பப் பெயரிடும் முறையும் பழந்தமிழில் வளர்ச்சி பெற்றுள்ளது. ஆண், பெண் எனும் இரு சொற்களை எடுத்துக் கொள்வோம். ஆண்மைக்குரியவளை 'ஆண்' என்றும், விரும்பும் அழகுக்குரியவளை 'பெண்' என்றும் பெயரிட்டுள்ளமை எவ்வளவு பொருத்தமானது. இல்லற வாழ்வில் கணவனே 'தலைவன்' என்றாலும், மனைவியும் 'தலைவி'தான் என்று கருதி தலைவனுக்குரியவள் 'தலைவி' என்று பெயரிடப்பட்டுள்ளார். தலைவனுக்குரியவள் அடிமை என்று கருதப்படவில்லை. இல்லறம் நடத்தும் வீட்டுக்கு உரியவர்கள் இருவரும் என்றாலும், மனைவிக்குத்தான் மிகுந்த பொறுப்பு என்பதனை உணர்த்த அவளை 'மனைவி' (மனை+வி = மனைக்குரியவள்) என்றனர். கணவனை மனைவன் என்று அழைத்திலர். 'கிழவன்', 'கிழத்தி' என்ற சொற்களை நோக்குவோம். 'கிழவன்' என்றால்

‘உரியவன்’ என்று பொருள். யாருக்கு உரியவன்? அவனுக்கே உரியவன். பிற பெண்களுக்கல்லன். ‘கிழத்தி’ என்றாள் உரியவள். யாருக்கு? அவனுக்கே உரியவள். பிற ஆடவர்க்கு உரியவள் அல்லள்.

ஆடவர்களின் பல பருவநிலைகளைக் குறிக்கவும் பெண்களின் பல பருவநிலைகளைக் குறிக்கவும் தனித் தனிச் சொற்கள் உள.

தமிழில் வழங்கும் அம்மை, அப்பன் என்ற சொற்கள் உலகில் உள்ள மொழிகளில் இடம் பெற்றுள்ளன. இரண்டும் அகரத்தை முதலாக உடையன. தாயின் மென்மை அழகுக் கேற்ப மெல்லெழுத்துச் சேர்ந்தும், தந்தையின் வன்மைப் பற்றுக்கு ஏற்ப வல்லெழுத்துச் சேர்ந்தும் உருவாகியுள்ளமை தனிச் சிறப்பாகும்.

இவ்வாறு தமிழில் சொற்கள் உருவாகி கருத்து அறிவிக்கும் கருவிகளாகப் பயன்பட்டு வருகின்ற இயல்பினைப் பழந்தமிழ் மொழியின் தொடக்க காலத்திலிருந்தே பெற்று வந்துள்ளோம். பழந்தமிழ் சொல்லமைப்பு முறையைப் பாரில் எம்மொழியும் பெற்றிடக் கண்டிலோம்.

“சொல்லில் உயர்வு தமிழ்ச் சொல்லே” — பாரதியார்.

10. பழந்தமிழும் தமிழரும்

மக்களைப் பிரிவுபடுத்துகின்றவற்றுள் மொழியே பிறப்பொடு வந்து இறப்பொடு செல்வதாகும். ஏனைச் சமயமும் சாதியும் நிறமும் பொருள் நிலையும் பதவியும் இடையில் மாற்றத்திற்குரியன. உலகில் உள்ள மக்கட்கூட்டத்தினருள் பெரும் பகுதியினர் மொழியாலேயே வேறு படுத்தப்பட்டு அழைக்கப்படுகின்றனர். மொழியால் மக்களினம் பெயர் பெற்றதா? மக்களினத்தால் மொழி பெயர் பெற்றதா எனின்? தமிழர்களைப் பொறுத்தவரை மொழியால்தான் மக்களினம் பெயர் பெற்றுள்ளது. தமிழ்மொழிக்குரியவர் ஆதலின் தமிழர் எனப்பட்டனர். 'தமிழ்' என்றாலும் 'தமிழர்' என்ற பொருள் உண்டு. பழந்தமிழ் பற்றி அறிந்த நாம் பழந்தமிழர் பற்றியும் அறிதல் இன்றியமையாதது. தமிழின் உயர்வே, தமிழர் உயர்வு; தமிழர் உயர்வே, தமிழின் உயர்வு. மக்கள் உயர்ந்தால் மொழி உயரும். மொழி உயர்ந்தால் மக்கள் உயர்வர்.¹

1. So intimate is the relation between a language and the people who speak it that the two can scarcely be thought of apart; A language lives only so long as there are people who speak it and use it as their native tongue and its greatness is only that given to it by these people. A Language is important because the people who speak it are important - Politically, economically, socially, culturally.

A History of the English Language. Page 2,

.....the most valuable service rendered by the study of language at least from the point of view of general culture, is the light which such study casts on the history of a people and on their spiritual, mental and material civilisation.

Foundations of Language. Page 10.

வரலாறு பெற்றிலாத மக்களைப்பற்றித் தெரிவதற்கு அவர்களுடைய இலக்கியமும் மொழியும் துணை செய்யும்.

பழந்தமிழர்களைப் பற்றிய வரலாறு நமக்குக் கிடைத்திலது. ஆதலின் அவர்களுடைய இலக்கியம், மொழி ஆகியவற்றின் துணை கொண்டு அவர்களுடைய வரலாற்றை அறிய முற்படுவோம்.

ஆரியர் வருவதற்கு முன் தமிழர் நிலை எவ்வாறு இருந்தது என்று அறிவதற்கு அறிஞர் கால்டுவல் அவர்கள் தமிழின் துணையை நாடியுள்ளார். அவர் கூறுகின்றார் :

“வரலாறு உணரலாகாப் பழங்காலத் திராவிட மக்கள் நாகரிகமறியா இழி நிலைபெற்ற மக்களாக வாழ்ந்திருந்தவராகத் தெரியவில்லை. காடுகளில் வாழ்ந்திருந்த பழங்குடியினரின் நிலை யாதேயாயினும், திராவிடர் என்ற சிறப்புப் பெயரிட்டு அழைக்கப் பெற்ற மக்கள் ஆரியர்கள் தங்களிடையே வந்து வாழத் தொடங்குவதற்கு முற்பட்ட காலத்திலேயே, நாகரிக வாழ்வில் அடியிட்டிருந்தனர் என்பதில் ஐயம் இல்லை.

“தமிழ் மொழியிலிருந்து சமசுகிருதச் சொற்களை அறவே நீக்கிவிட்டு நோக்கினால், எஞ்சி நிற்கும் பழம் பெரும் சிறப்புவாய்ந்த திராவிடச் சொற்களை ஆரியக் கலப்பற்ற திராவிட நாகரிக வாழ்க்கை முறைகளை விளங்க உணர்த்தவல்ல உயிர் ஓவியம் ஒன்றை வனப்புற வரைந்து காட்டும். அம்மொழியின் பழம் பெரும் சொல்லருவங்கள், சமசுகிருதத் தலைகளினின்றும் விடுபட்ட நிலையில் விளங்கி நிற்கும் பண்டைத் தமிழரின் மனவளம், வாழ்க்கை வளம், வழிபாட்டு வளம் ஆகியவற்றை மட்டும் ஈண்டுச் சுட்டிச் சொல்ல விரும்புகின்றேன்.”

இவ்வாறு கூறிவிட்டு, அரண், கோ, கோன், விழா, இசை, பாணர், எழுத்தாணி, எழுத்து, நூல், கோயில், அறநூல், ஒப்புரவு, மணம், மருந்து, சிற்றூர், பெருநகரம், திமில், கட்டு மரம், கலம், நாவாய், உழவு, போர், வில், கணை, வேல், வாள், நூல், நூற்றல், நெய்தல், வண்ணம், ஊட்டல், கல்லறை, கலங்கள், வளைதல் ஆகிய சொற்களைக்கொண்டு அவைகளால் அறியப்படும் நாகரிகம் இதுவென அறிவிக்கின்றார்.

“தமிழ்ச் சொற்களிலிருந்து அறியலாகும் ஆரியர் வருகைக்கு முற்பட்ட திராவிட மக்களின் வாழ்க்கைமுறை பற்றிய இவ்விளக்கங்கள், நாகரிக வாழ்க்கையில் இன்றியமையாச் சிறப்பியல்புகள் அத் திராவிடரிடையே அத்துணை பழங்காலத்திலேயே நிலவி இருந்தன என்பதை ஈலைநாட்டப் போதியன வாசும்” என்று இயம்புகின்றார்.

அறிஞர் கால்டுவல் தொல்காப்பியத்தை அறியார். தொல்காப்பியத்திற்கு முன்பு தோன்றியுள்ள இலக்கியங்களை அறியார். ஆதலின் தமிழ்ச் சொற்களைக்கொண்டு அறியலாகும் நாகரிகக் குறிப்பினை எடுத்துக் காட்டினார். நாம் இன்று தொல்காப்பியத்தை அறிந்துள்ளோம். அது ஆரியர் தமிழகத்திற்கு வந்து குடியேறத் தொடங்கிய காலத்தில் இயற்றப்பட்டது என்று வரையறுத்துக்கூற இயலுகின்றது. வரலாற்றுசிரியர்கள் முடிபுக்கேற்ப அக்காலம் கி. மு. ஏழாம் நூற்றாண்டு அளவில் இருக்கலாம் என்று கணித்தறிய முடிகின்றது. கிடைத்துள்ள சங்க இலக்கியத் தொகுப்பினுள் ஆரியர் வருகைக்கு முன்னர் இயற்றப்பட்ட இலக்கியப் பாடல்களும் அடங்கியுள்ளன என்று அறிந்து அவற்றைப் பிரித்தறியவும் கூடுகின்றது. ஆதலின் பழந்

தமிழரின் வரலாறு அறிவதற்குப் பழந்தமிழ்ச் சொற்களை மட்டும் நாடாமல், அவை உயிருடன் வாழத் துணைசெய்யும் இலக்கியத்தையும் கருவியாகக் கொள்ளலாம்.

ஆரியர் வருகைக்கு முன்பு இயற்றப்பட்ட இலக்கியங்கள் அத்துணையும் நமக்குக் கிடைத்தில. கிடைத்துள்ள இலக்கியங்களிலிருந்து அறிவியல் வரலாற்று முறையில் ஆராய்ந்து எடுக்கப்பட்டனவே இவை. பத்துப் பாட்டு, எட்டுத் தொகை எனப்படுவன வற்றுள் அடங்கிய பாடல்கள் (2381) ஈராயிரத்து முந்நூற்று என்பத்தொன்றாகும். இவற்றுள் ஏறக்குறைய ஒரு எண்ணூற்றுக்கு (800) க்குறையாத பாடல்கள் ஆரியர் வருகைக்கு முன்னரும், தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முன்னரும் இயற்றப்பட்டனவாய் இருக்கலாம் என்று கருதக்கூடிய நிலையில் உள்ளன. இவைகளைப் பாடிய புலவர்களின் பெயர்களை முந்திய இயலில் தந்துள்ளோம். இவைகளையும் தொல்காப்பியத்தையும் ஒப்பிட்டு ஆராய்கின்றபோது இவைகள் தொல்காப்பியத்திற்கு முற்பட்டன என்பதும் இவைகளையும் இவை போன்ற பிறவற்றையும் அடிப்படையாகக்கொண்டே தொல்காப்பியர் தம் இலக்கணத்தை இயற்றியுள்ளார் என்பதும் தெள்ளிதில் விளங்கா நிற்கும். பனம்பாரனார் தம் பாயிரத்தில் “முந்து நூல்” என்று குறிப்பிட்டிருப்பது இவற்றையே சுட்டுமன்றி வையாபுரிப்பிள்ளை கருதவது போல் வடமொழி நூல்களைச் சுட்டாது. ஆதலின் கிடைத்துள்ள இவற்றின் துணைகொண்டு பழந்தமிழர் பண்பாட்டு நாகரிகச் சிறப்பினை அறிய முற்படுவோம்.

தமிழ்மொழி, முண்டா திராவிடம் ஆரியம் எனும் மூன்றினாலும் உருவாயது என்று வையாபுரிப்

பிள்ளை கூறுகின்றார். (It is clear that the Tamil language is a Composite texture of three elements, viz, the Munda, the Dravidian and Aryan, the Dravidian elements predominating. History of Tamil language and literature—Page 5) வையாபுரியார் கருத்துப்படி, தமிழ் வேறு, திராவிடம் வேறு என்பது போலும். தமிழையும் தமிழைச் சார்ந்த மொழிகளையும் திராவிடம் என்று அழைத்தலை அவர் மறந்து விட்டார் போலும்.

ஓரயான் (Oraon) என்ற மொழி திராவிடக்குழு மொழிகளுள் திருத்தம் பெறாதவற்றுள் ஒன்று என்று அறிஞர் கால்டுவல் டிலைநாட்டி இருப்பதை அறியாது, அதனை முண்டாமொழி என்று அழைக்கின்றார். அழைத்ததோடு அமையாது 'மனிதன்' என்ற பொருள்தரும் 'ஆள்' என்ற சொல் முண்டா மொழியாம் ஓரயானைச் சேர்ந்தது என்று உரைக்கின்றார். 'ஆள்' என்ற தமிழ்ச் சொல் திராவிட (தமிழ்)க்குழு மொழிகளுள் ஒன்றான ஓரயானில் காணப்படுவதில் வியப்பென்ன!

திராவிடமும் ஆரியமும் கலந்தது தமிழ் என்பது ஆரியம் வருவதற்கு முன்னர் இருந்த தமிழின் நிலை அறிவதால் பொருளற்ற கூற்று என்று தள்ளற்பாலதாகும். வையாபுரியார் கற்றறிந்த அறிஞர் போல் காணப்படினும் இவ்வாறு பொய்யொடுபட்ட புனைந்துரைகளைப் புகன்று வாழ்ந்தது ஏனோ?

“நுண்ணிய நூல்பல கற்பினும் மற்றும் தன்
உண்மை அறிவே மிகும்”

(குறள்—373)

என்ற வள்ளுவர் வாய்மொழியை மெய்ப்பித்து விட்டார்.

மொழி நூல் ஆராய்ச்சியாளரில் சிலரும் வரலாற்று ஆராய்ச்சியாளரில் சிலரும், திராவிடர்கள் வெளி நாட்டிலிருந்து இங்கு வந்து குடியேறினர் என்றும் அவர்கட்கு முன்னர் இங்கு வாழ்ந்த முண்டர்கள் அல்லது கொலேரியர்களை வென்றனர் என்றும் கூறுவது மரபாகிவிட்டது.

திராவிடர்கள் (தமிழர்கள்) இந்நாட்டில் தோன்றியவர்களே என்பதும் இங்கிருந்துதான் வெளி நாடுகட்குச் சென்றனர் என்பதும் இற்றை ஆராய்ச்சியால் புலப்படும் உண்மையாகும்.

வரலாற்றுப் பேரறிஞர்கள் டாக்டர் ஆரோக்கிய சாமி, வி. ஆர். தீட்சதர் முதலியோர் இவ்வாறு கூறுகின்றனர்.¹

காலப் போக்கில் நாகரிகமுடையராயும், நாகரிகமற்றவராயும் வாழ்ந்த ஓரின மக்களை வெவ்வேறு இனத்தவர் என்று கருதிவிட்டனர் போலும். பழங்குடி மக்களாம் திராவிடர்களில் நாகரிகமுடையாதிருந்தாரைத் திராவிடர்களின்றும் வேறுபட்டவராகக் கருதி அவர்களை முண்டர்கள் என்றும் கொலேரியர்கள் என்றும், துரானியர்கள் என்றும் சிலர் அழைத்துவிட்டனர்.

தமிழ் மொழியும் இலக்கியமும் அறிவிக்கும் உண்மை, திராவிடர்களுடன் முதல் முதல் கூட்டுறவு கொண்ட வேற்றவர் ஆரியர் தாம் என்பதே. ஆரிய மொழிச் சொற்கள் தாம் தமிழில் கலந்தனவேயன்றி, வேறு மொழியினர் சொற்கள் தமிழில் கலந்ததாகத் தெரியவே இல்லை. அன்றியும் அப்படியொரு அயலவர் கூட்டம் இந்நாட்டில் வாழ்ந்திருக்குமேல் அவர்கள் இந்நாட்டு மரங்கட்கும், செடிகட்கும், மலைகட்

1. நாமிருக்கும் நாடு—Pre Historic South India.

கும், ஆறுகட்கும், விலங்குகட்கும், பறவைகட்கும் இட்டு வழங்கிய பெயர்கள் தமிழில் கலந்திருக்க வேண்டுமே, அவ்வாறு கலந்திருப்பதாகக் காணப் படவில்லையாதலால் பழந்தமிழர்கள் பண்டு வாழ்ந்தார்கள், அவர்களுடன் ஆரியர்கள் கலந்தார்கள். இக்கலப்பின் விளைவே இன்றுள்ள நிலைமை என்றுதான் முடிவுகட்ட வேண்டும். ஆகவே " ஆரியர் வருகைக்கு முன் இங்கு வழங்கிய மொழி தமிழே. அத்தமிழில் உயர்ந்த இலக்கியங்கள் தோன்றியிருந்தன " என்று கூறுதலே உண்மையொடுபட்ட வரலாற்றுச் செய்தியாகும்.

உலகில் உள்ள பிறமொழிகள் எல்லாம் தமக்குத் தாமே வளர்ச்சியடைந்தில. தமிழ் ஒன்றுதான் பிறமொழிகளின் கூட்டுறவின்றி வளர்ச்சியடைந்ததாகும். ஆரியம் வருமுன்னரும் தமிழ் உயர்வளர்ச்சி பெற்றிருந்தது என்பது நமக்குக் கிடைத்துள்ள இலக்கியங்களால் அறிய முடிகின்றது.

இந்தியா முழுவதும் பரவி வழங்கிய தமிழில், வடவேங்கடம் தென்குமரியாடையிடப்பட்ட நிலப்பரப்பில் தோன்றிய இலக்கியங்கள் தாமே கிடைத்துள்ளன. பிற பகுதிகளில் தோன்றிய இலக்கியங்கள் எங்கே? புலவர்கள் யாவர்? என்று வினவலாம். ஆம், ஆய்வுக்குரிய வினாதான். வரலாற்றுக் காலத்துக்கு முன்பு வாழ்ந்த வட நாட்டுத் தமிழர்கள் பற்றி மறைந்த மாநகரங்களாம் ஆரப்பாவும் மொக்ஞ்சதாராவும் அறிவிக்கின்றன. அவை அழிந்தனபோல அங்குள்ள அணைத்தும் அழிந்துவிட்டன. பின்னர் ஆரியர் வருகை தொடங்கித்தான் வடநாட்டு வரலாறு கிடைக்கப்பெறுகின்றது. இரு சாரார்க்கும் நடந்த போர்களும் பிறவும் வட நூல்கள் அறிவிக்க

கின்றன. மொழிக் கலப்பு உண்டாகி தமிழ் மறைந்து வடநாட்டு மொழிகள் தோன்றிய செய்திகளும் புலனாகின்றன. தென்னகத்தில் தமிழரசுகள் நிலைத்திருந்து புலவர்களைப் போற்றினமையால், புலவர்களும் தமிழ்க்கென வாழ்ந்தமையால், தமிழகத்தின் முதன்மைப் பகுதியாம் வடவேங்கடம் தென்குமரியாயிடைப்பட்ட நிலப்பரப்பில் தோன்றிய நூல்களில் சிலவேனும் கிடைத்துள்ளன. அவற்றுள் ஆரியர் வருகைக்கு முன்னர் இயற்றப்பட்டனவும் உள்ளன. அவற்றின் துணையால் பழந்தமிழர் நிலையைக் காண்போம்.

இமயமலையைப்பற்றியும் சோனையாற்றைப்பற்றியும் குறிப்பிடும் பகுதிகளால் தென்னகத் தமிழர் வடநாட்டைப்பற்றி நன்கு அறிந்திருந்தனர் என்று தெரியலாகும். தமிழகத்தின் வடபகுதிகளை "மொழிபெயர் தேளம்" என்றும், வடக்கில் உள்ள மலைகளை "மொழிபெயர் மன்மலை" என்றும் குறிப்பிடுகின்றமையால், ஆரியம் அங்கெல்லாம் பரவி பழந்தமிழ் வழக்கை அழித்துவிட்டது என்றும் அறியலாம்.

தமிழகத்தில் சேரர் சோழர் பாண்டியர்கள் முறைவழி நின்று அரசு செலுத்தினர். அவர்கட்குரிய அடையாளப் பூக்கள் போந்தை வேம்பு ஆர் என்பனவாகும்.

“போந்தை வேம்பே ஆர்என வருஉம்

மாபெரும் தானையர் மலைந்த பூவும்” (தொல்-பொருள்-60)

என்னும் தொடர் இச்செய்தியைப் புலப்படுத்துகின்றது. முடியுடை வேந்தரன்றிக் குறுநில மன்னர்களும் வாழ்ந்துள்ளனர். அரசர்கள் ஆண்டாலும் ஊர்தோறும் அவைகள் இருந்தன. வழக்குகளை நடுநின்று ஆராய்ந்து முறை வழங்குவதே அவ்வவை

களின் பெருங்கடனாகும். உறையூர் பெற்றிருந்த அவை தமிழ் உலகப் புகழ்பெற்றது.

“ மறங்கெழு சோழர் உறந்தை அவையத்து
அறங் கெட அறியா தாங்கு ” (நற்றிணை - 400)

என்று ஆலங்குடி வங்கனார் புகழ்ந்துள்ளமை காண்க. அரசர் அரண்மனைகளிலும் இவ்வவையங்கள் இருந்துள்ளன. ஆயினும் அரசன் தலையீடு இருந்ததில்லை. இற்றை நாளில்தான் ஆளுநர் தொடர்பிலிருந்து வழக்கு மன்றங்கள் நீக்கப்பட்டுத் தனித்துச் செயலாற்றத் தொடங்கியுள்ளன என்று கருதற்க. பழந்தமிழ் நாட்டில் ஆளுநர் தொடர்பற்றே அறங்கூறு அவையங்கள் இருந்துள்ளன. அறங்கூறு அவையம், முறை வழங்கலில் தவறு கண்டால் அரசனிடம் முறையிடுவார்கள்.

மக்கள் பல்லாண்டுகள் நல்வாழ்வு வாழ்ந்துள்ளனர். முதியோர் கையில் கொண்டிருந்த கோலே “தொடித்தலை விழுத்தண்டு” என்று கூறப்படுகின்றது. அத்தண்டினைக் கொண்டிருந்த முதியோர் தம் கடந்த கால வாழ்வை நினைந்து இரங்குகின்ற முறையில் பாடப்பட்டுள்ள பாடல் பலமுறை படித்துச் சுவைக்கத் தக்கது.

“ இனி நினைந்து இரக்கமாகின்று; திணிமணல் செய்வுறு பாவைக்குக் கொப்பூத் தைஇத் தண்கயம் ஆடும் மகளிரொடு கைபிணைந்து தழுவுவழித் தழீஇத் தூங்குவழித் தூங்கி மறையெனல் அறியா மாயம்இல் ஆயமொடு உயர்சினை மருதத் துறையுறத் தாழ்ந்து நீர்நணிப் படிக்கோடு ஏறிச் சீர்ம்ககக் கரையவர் மருளத் திரையகம் பிதிர நெடுநீர்க் குட்டத்துத் துடுமெனப் பாய்ந்து குளித்து மணற்கொண்ட கல்லா இளமை அளிதோ தானே! யாண்டு உண்டு கொல்லோ தொடித்தலை விழுத்தண்டு ஊன்றி நடுக்குற்று

இருமிடை மிடைந்த சிலசொல்

பெருமு தாளரேம் ஆகிய எமக்கே." (முறம் - 243)

இப்பாடலைப் படிப்போர் உள்ளத்தில் "தொடித் தலை விழுத்தண்டு" என்ற தொடர் ஆழப்பதிந்து விட்டது. ஆகவே இப்பாடலை இயற்றிய புலவரைத் தொடித்தலை விழுத்தண்டினார் என்று அழைத்தனர். அவ்வாறு அழைக்கத் தொடங்கவே அப்பெயரே அவர்க்குரிய பெயராக நிலைத்து விட்டது. "தொடித் தலை விழுத்தண்டினார்" என்றனர். அப்புலவரின் இயற்பெயர் மறைந்து போய்விட்டது. மறந்தே விட்டனர்.

நடப்பதற்குத் துணை புரியும் ஊன்றுகோலை அழகுபடப் புனையும் கலையார்வம் பெற்ற தமிழர் நாகரிகத்தில் உயர்ந்தவராகத்தான் இருந்திருப்பார் என்பதில் ஐயமும் உண்டு கொல்! செல்வச் சிறப்பு என்பது யாது? விரைந்து செல்லும் ஊர்திகளில் செல்லுதல், பிறரை ஏவல் கொள்ளும் ஆணை மொழி களைப் பகர்தல் இவையே செல்வத்தின் சிறப்பு என இன்றும் கருதுவோர் உளர். ஆனால் பழந்தமிழர் அவ்வாறு கருதினரில்லை. அவர்கட்கு விரைந்து செல்லும் குதிரைகள் பூட்டப்பெற்ற தேர்களில் செல்லும் ஆற்றலும் இருந்தது; வளமும் வாய்ப்பும் கிடைத்தன. பிறர் அஞ்சி நடுங்குமாறு ஆணைகளைப் பிறப்பிக்கும் அரசு நிலையும் உண்டு. உள்ளத்தினும் விரைந்து செல்லும் குதிரை பூட்டப்பட்ட தேர்களில் சென்று மகிழ்ந்தனர் பலர். அயலவர் அஞ்ச ஆணை செலுத்தி வாழ்ந்தனர் பலர். புலவர் நல்வேட்டினார் செல்வச் சிறப்பின் பயன் இவ்வளவு தானா? என்று எண்ணினார்—இல்லை—செல்வச் சிறப்பு இந்நிகழ்ச்சிகளில் இல்லை என்று உணர்ந்தார். தம்மை அடைந்தோர் துன்பங்கண்டு வருந்தி, இரக்கங் கொள்ளுதல்

வேண்டும். அவர்கள் துன்புறுமாறு ஏதும் டிகழ்ந்து விடுமோ என்று அஞ்சுதல் வேண்டும். இப்பண் புடையோரே சிறந்த செல்வமுடையவராவர். சான் றோர் இச்செல்வத்தையே செல்வம் என மதிப்பர் என்று மொழிந்தார்.

“ நெடிய மொழிதலும் கடிய ஊர்தலும்
செல்வ மன்றுதன் செய்வினைப் பயனே
சான்றோர் செல்வம் என்பது சேர்ந்தோர்
பன்கண் அஞ்சும் நண்பின்
மென்கட் செல்வம் செல்வம் என்பதுவே ”

(நற்றிணை - 210)

‘செய்வினைப் பயன்’ என்பதற்கு முற்பிறவியில் செய்த வினையின் பயன் என்றும், இப்பிறவியில் நாம் செய்துவரும் ஆக்கத் தொழிலின் பயன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். முற்பிறவியில் செய்த வினை கட்டு ஏற்ப இப்பிறவியில் பயன் பெறுகின்றோம் என்ற கொள்கை தமிழரிடமிருந்தே ஆரியர்க்குச் சென்றதாக ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர். இருக்கு வேதத்தில் இக்கொள்கை இடம்பெறவில்லையாம். கங்கைக் கரையைக் கடந்து சென்ற பிறகுதான் இக் கொள்கை அவர்கள் நூலில் இடம் பெற்றதாம். (As Aryan culture pressed further down the Ganges it absorbed new ideas about the after life).¹

ஆனால் செல்வத்தை வெறுத்திலர். “ஈதலும் துய்த்தலும் இல்லோர்க்கு இல்” என்பதை நன்கு அறிந்திருந்தனர். “செய்வினை கைம்மிக”² எண்ணு தலில் கருத்துச் செலுத்தினர். “நட்டோர் இன்மையு ம் கேளிர் துன்பமும்”³ போர்க்க ஆர்வம்

1. The wonder that was India - Page 242.

2. குறுந்தொகை - 63.

3. அகம் - 279.

கொண்டிருந்தனர். சுற்றத்தாரை என்றும் மகிழ்விக்கவும், நல்லிசையை வளர்க்கவும், அறம் பொருள் இன்பம் அடைய வேண்டுமெனின் பொருள் வேண்டுமெனவும் கருதி உழைத்தனர்.

“ இசையும் இன்பமும் ஈதலும் மூன்றும்
அசையுநர் இருந்தோர்க்கு அரும்புணர்வு இல் ”

என்று வினை வயிற் சென்றனர். பொருளிட்டிப்பு கழ்ப்பட வாழ்ந்தனர்.

“ கோடியர் நீர்மைபோல ஆடுநர்கழியும் இவ்வுலகம் ”

என்று அதன் நிலையாமையை அறிந்திருந்தனர். ஆயினும் அதற்காகப் பெண் வேண்டாம், மண் வேண்டாம், பொன் வேண்டாம் என்று வெறுத்துத் தள்ளாது உரியகாலத்தில் தனக்குரிய வாழ்க்கைத் துணைவியைக் காதலில் மணந்தனர். அக்காலத்தில் காதல் மணத்திற்குத் தடையாக ஏதும் இருந்திலது. முன்பின் உறவின்றியே அன்புடை நெஞ்சத்தால் கலந்து ஈருடல் ஒருயிராய் வாழ்ந்தனர்.

“ யாயும் ஞாயும் யாரா கியரோ
எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேளிர்
யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும்
செம்புலப் பெயல்நீர் போல
அன்புடை நெஞ்சம் தாம் கலந் தனவே.”¹

எனக் காதலில் பிணிப்புண்ட காதலன் ஒருவன் தன் காதலியிடம் கூறுகின்றான். இப்பாடலை இயற்றிய புலவர் பெயரும் மறைந்து விட்டது. ‘செம்புலப் பெயல்நீர்’ என்ற உவமை எல்லார் உள்ளங்களிலும் நிலைத்து விட்டது. இப்பாடல் இயற்றியோரையும் இத்தொடரால் செம்புலப் பெயல்நீரார் என்று

அழைத்து விட்டனர். இவ்வாறு மணக்கப்பட்ட தலைவியும்

“ இம்மை மாறி மறுமை யாயினும்
நீயாகியர் என்கணவனை
யானாகியர் நின்நெஞ்சு நேர்பவளே,”¹

என்று தன் உளமார்ந்த விருப்பத்தை வெளியிடுகின்றாள்.

இப்பிறவியில் மட்டுமின்றி மறுபிறவியிலும் அவனே கணவனாக வேண்டும் என்ற விருப்பம் காதல் பிணிப்பையன்றோ எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

பெண்களுக்கு அக்காலத்தில் எல்லா உரிமைகளும் இருந்தன. விரும்பிய கணவனை மணக்கும் உரிமையும் இருந்தது. மணவினைச் சடங்குகளும் நிகழ்ந்தன. மணவினை நிகழ்வதற்கு முன்னர் சிலம்பு கழி நோன்பு என்ற ஒரு சடங்கு நிகழ்ந்துளது. அது மணமகன் வீட்டிலோ மணமகள் வீட்டிலோ நடைபெறும். அச்சடங்கில் புரோகிதர்களோ பொருள் விளங்கா மந்திரங்களோ இல்லை. பெண்களே நடத்தி வைத்தனர்.

அத்திருமணச் சடங்கு பற்றி நல்லாலூர் கிழார் கூறியுள்ளார்.

“ உழுந்து தலைப்பெய்த கொழுங்களி மிதவை
பெருஞ் சோற்று அமலை நிற்ப நிரைகால்
தண்பெரும் பந்தர் தருமணல் ஞெயிரி
மனைவிளக்கு உறுத்து மாலை தொடரிக்
களை இருள் அகன்ற கவின் பெறுகாலைக்
கோள் கால் நீங்கிய கொடுவெண் திங்கள்
கேடில் விழுப்புகழ் நாள் தலை வந்தென

உச்சிக் குடத்தர் புத்து அகல் மண்டையர்
 பொது செய் கம்பலை முதுசெம் பெண்டிர்
 முன்னவும் பின்னவும் முறை முறை தரத்தரப்
 புதல்வற் பயந்த திதலை அவ்வயிற்று
 வாலிழை மகளிர் நால்வர் கூடிக்
 கற்பினின் வழா நற்பல உதவிப்
 பெற்றோன் பெட்கும் பிணையை ஆகு என
 நீரொடு சொரிந்த ஈர் இதழ் அலரி
 பல்லிரும் கதுப்பின் நெல்லொடு தயங்க
 வதுவை நல்மணம் கழிந்த பின்றைக்
 கல்லென் சுமமையர் ஞெரேரெனப் புகுதந்து
 பேரில் கிழத்தி ஆகு எனத் தமர்தர
 ஓரில் கூடிய உடன் புணர் கங்குல்
 கொடும் புறம் வளைதிக் கோடிக் கலிங்கத்து
 ஒடுங்கினள் கிடந்த ஓர்புறம் தழீஇ
 முயங்கல் விருப்பொடு முகம் புதை திறப்ப
 அஞ்சினள் உயிர்த்த காலை யாழலின்
 நெஞ்சம் படர்ந்தது எஞ்சாது உரையென
 இன்னகை இருக்கைப் பின் யான் வினவலின்
 செஞ்சூட்டு ஒண் குழை வண்காது துயல்வர
 அகமலி உவகையள் ஆகி முகள் இருத்து
 ஓய்யென இறைஞ்சி யோளே மாவின்
 மடம் கொள் மதைஇய நோக்கின்
 ஒடுங்கு ஈர் ஒதி மாஅ யோளே.” (அகம் - 86)

இப்பாடல் யாவராலும் கற்கப்பட வேண்டிய
 தொன்று. வாழ்வின் தலையாய நிகழ்ச்சி திருமண
 மன்றோ. அதுபற்றிக் கூறும் பழம் தமிழ்ப்பாடலை
 அறியாதார் வாழ்வும் ஒரு வாழ்வாகுமா? இப்பாடற்
 பொருள் வருமாறு :—

வருவோர்க்கெல்லாம் வழங்குவதற்கு உழுந்துக்
 களியும் பெருஞ்சோறும் (விருந்துச்சோறு) ஆர
 வாரத்தோடு ஆயத்தப் படுத்தப்பட்டுள்ளன.
 வரிசையாகக் கால்களை நட்புப் பெரிய பந்தர் போடப்

பட்டுள்ளது. பந்தலிலே நல்ல புதிய மணல் பரப்பப் பட்டுள்ளது. மாலைகள் தொடர் தொடராகத் தொங்கவிடப்பட்டுள்ளன. வீட்டில் விளக்கேற்றப்பட்டுள்ளது. இருள் அகன்று பொழுது விடிந்த அழகிய காலை நேரம் வந்தது. நல்ல நேரம் வந்து விட்டது. அந்நேரம் கோள் (கிரகம்) திங்களை விட்டு விலகிய நேரமாகும். அதனை அறிந்தனர் வயது மிகுந்த பெண்கள். ஒரே ஆரவாரம். தலையில் ஆளுக் கொரு குடம் கொண்டனர். கையில் அகன்ற புதிய மண்டைகளை (ஒருவகைப் பாத்திரம்) எடுத்தனர். நீருடன் பூவும் நெல்லும் பொருந்த எடுத்துக் கொண்டனர்; வரிசையாக நின்றனர். நான்கு பெண்கள் குழந்தைகளைப் பெற்றவர்களாய் — மங்கள அணியாம் தாலியை உடையவர்களாய் — வந்தனர். குடங்களில் உள்ள நீரை மணமகன்மீது ஊற்றினர்; முழுக்காட்டினர். முழுக்காட்டும்போது “உன் கையடையும் கணவனுக்குத் தகுந்த சோடியாக இருப்பாயாக” என்று வாழ்த்தினர். இதுதான் திருமணச் சடங்கு. இது கழிந்தது. எங்கும் பெரொலி; பெரு முழக்கம்; உடனே சுற்றத்தார் மணமகளை மணமகனிடம் தந்தனர்.

அன்றிரவு; ஓர் வீட்டில் ஒரு பகுதியில் இருவரும் கூடினர். மணமகள் புதிய ஆடையை உடுத்திப் வளாய்ப் போர்த்திக் கொண்டு முடங்கிப் படுத்துக் கிடந்தனள் ஒருபக்கத்தில்; அவளைத் தழுவிக்கொண்டு ஆடையால் முடப்பட்டிருந்த முகத்தைத் திறந்தனன் தலைவன். தலைவி அஞ்சிப் பெருமூச்சு விட்டாள். “உன் உள்ளத்தில் உள்ளதை யெல்லாம் அஞ்சாமல் கூறுக” என்றான் அவன். அவள் இருக்கைக்குப்பின் நின்று ஆர்வத்தோடு வினவினாள்; புன்னகை பூத்திருந்த அவள், உளம் நிறைந்த மகிழ்ச்சியை

உடையவளாய் முகத்தைச் சாய்த்து உடனே வணங்கினாள். அழகிய பார்வையினையும் நன்கு சீவப்பட்ட தலைமயிரினையும் உடையவளாய் மாமை நிறம் பெற்றுள்ள அவள் காதுகளில் ஒளிமிக்க அணிகள் ஊசலாடின. இவ்வாறு தலைமகன் ஒருவன் தான் திருமணக்காலத்தில் பெற்ற நிகழ்ச்சியை எண்ணி இன்புற்றிருக்கும் நிலையை எய்தினான்.

இப்பாடலில் "வாலிழை மகளிர் நால்வர்" என்பது குறிப்பிடத்தகுந்தது. 'வாலிழை' என்பதற்கு உயர்ந்த, தூய அணிகலன் என்று பொருள். வெறும் அணிகலனை 'வாலிழை' என்று அழைக்க மாட்டார்கள். 'மங்கலநாண்' எனப்படும் தாலியைத்தான் 'வாலிழை' எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். தாலி கட்டுவது தமிழர்கட்கே உரியது. ஆரியர் வருகைக்கு முன்னரும் தமிழர் தாலிகட்டும் பழக்கம் பெற்றிருந்தனர்.

இப்பாடலில் தாலிகட்டிய நிகழ்ச்சி சுட்டப்படவில்லையே என்று வினவலாம் சிலர். திருமணம் என்றால் தாலிகட்டும் நிகழ்ச்சியில்லாமலா நடக்கும். ஆகவே அது கூறாமலே விளங்கும் என்று விட்டு விட்டார்.

தாலியோடு விளங்கும் பெண்கள்தாம் (கட்டுக்கழுத்திகள்) திருமணம் முதலிய நற்சடங்குகளில் பங்குகொள்ள வேண்டுமென்பது இன்றும் உள்ள முறைதானே. இம்முறை அன்றும் இருந்தது.

திருமணத்தின் பெரும் பயன்களுள் ஒன்று மக்களைப் பெறுதல். மக்களே நாட்டின் செல்வம். மக்களில்லாத வாழ்வை மாண்பற்ற வாழ்வாகக் கருதினர். அறிவுடைநம்பி என்னும் புலவர் பெருமான் புகழ்வதை நோக்குங்கள்.

“படைப்புப் பலபடைத்துப் பலரோடு உண்ணும்
 உடைப்பெரும் செல்வ ராமினும் இடைப்படக்
 குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி
 இட்டும் தொட்டும் கவ்வியும் துழந்தும்
 நெய்யுடை அடிசில் மெய்பட விதிர்த்தும்
 மயக்குறு மக்களை இல்லோர்க்குப்
 பயக்குறை யில்லைத் தாம் வாழு நாளே” (புறம் - 188)

இப்பாடலால் மக்கள் செல்வத்தின் மாண்பை அறிவ
 தோடு மக்கள் வாழ்க்கை நிலையையும் அறியலாம்.
 “பெருஞ்செல்வர்கள் பலர் இருந்தனர். பெருஞ்செல்வ
 ராய் இருப்போர் இல்லாதவரோடு உடன் உண்
 னும் வாழ்க்கையராய் இருந்தனர். ‘நெய்’ சேர்த்து
 உண்ணும்” முறையை அன்று முதலே தமிழர் அறிந்
 திருந்தனர் என்பன போன்ற செய்திகளை அறிவிக்
 கும் இப்பாடல் குழந்தையைப் பற்றிக் கூறுமிடத்தில்
 குழந்தையையும் அதன் நிகழ்ச்சியையும் நம் அகக்
 கண் முன்பு அப்படியே கொண்டுவந்து நிறுத்தும்
 இயல்பினதாய் உள்ளது.

குழந்தையைப் பெற்று வளர்த்தல் தாய்க்கு உரிய
 பெரும் பொறுப்பாக இருந்துளது. அப்பொறுப்பை
 அக்காலப் பெண்டிர் நன்கு உணர்ந்திருந்தனர்.
 “நாம் என்ன பிள்ளைபெறும் எந்திரமா?” என்று
 வெறுத்து மணவாழ்க்கையை விட்டுவிடவில்லை.
 அப்பொறுப்பை உணர்ந்த அன்னையொருத்தி மிகப்
 பெருமையுடன் கூறிக்கொள்ளுவதை நோக்குங்கள்

“ஈன்று புறந்தருதல் எந்தலைக் கடனே
 சான்றோன் ஆக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே
 வேல்வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்றற்குக் கடனே
 நல்நடை நல்கல் வேந்தற்குக் கடனே
 ஒளிறு வாள் அரும் சமம் முருக்கிக்
 களிறு எறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே” (புறம்-312)

இப்பாடலில் அன்னையின் கடன் மட்டும் கூறப் பட்டிலது. தந்தையின் கடனும், மகளின் கடனும், அரசனின் கடனும், கொல்லனின் கடனும் கூறப் பட்டுள்ளன. இவ்வாறு கூறியுள்ளமையால் "அனை வரும் நாட்டு நலத்துக்காக வாழ்தல் வேண்டும்" என்னும் உயர்ந்த கொள்கை வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. குழந்தையைப் பெறுதலும் நாட்டின் தொண்டுகளுள் ஒன்று என்பது புலப்படுத்தப்படுகின்றது. மகளை உயர்ந்தோருக்கும் பொறுப்புத் தந்தையைச் சார்ந்துள்ளது. இக்கருத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே வள்ளுவர் பெருமானும்,

"தந்தை மகற்கு ஆற்றும் நன்றி அவையத்து முந்தி யிருப்பச் செயல்"

(குறள் - 67)

என்று கூறியுள்ளார். "சான்றோன்" என்னும் சொல்லுக்குப் பல நற்குணங்களாலும் நிறைந்தோன் என்னும் பொருளோடு 'வீரன்' என்னும் பொருளும் உண்டு. அக்காலத்தில் ஆடவர் அனைவரும் நாட்டுக்காவல் பொருட்டு நற்போர் செய்யவும் வேண்டியவர்களாய் இருந்தனர். இப்பாடல் அதனையும் அறிவித்துள்ளது. "களிறெறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே" என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

உரிமை நாட்டில் வாழும் மக்கள் தம் நாட்டுரிமையை உயிரினும் மேலாக மதித்துப் போற்றுவர். மேல் நாட்டு மக்கள் அவ்வாறு தம் உரிமையைக் காத்துவந்ததனால் இன்று உரிமையோடு சிறந்து வாழ்கின்றார்கள்! தமிழ் மக்கள் காலப்போக்கில் நாட்டுரிமைபற்றிக் கவலை கொள்ளாமல் "இராமன் ஆண்டால் என்ன? இராவணன் ஆண்டால் என்ன?" என்று வாளா வாணைப் போக்கியதனால் அயலவர்க்கு அடிமையாயினர். அடிமையானது

மட்டுமன்றிப் போர்க்குரிய காவங்களில் போர் புரியும் தகுதிக்குரியவராக மதிக்கப்படாத நிலையையும் அடைந்தனர். அன்றுள்ள நிலைமையோ வேறு. தமிழ்நாடு உரிமை நாடாக விளங்கியது. ஆடவர் அனைவரும் போர்ப் பயிற்சி பெற்றனர். போர் என்றால் புத்துணர்ச்சி பெற்றனர். "போர் எனிற புகலும் புனை கழல் மறவர்" என்று பாராட்டப் பெற்றனர்.

அன்றிருந்த அன்னைகளும் தம்மக்கள் போருக்குச் செல்வதற்குரிய முறையில் வளர்த்தனர். அவர்கள் போருக்குச் செல்வதைப் பெருமையாகக் கருதினர்.

நாட்டில் போருக்குரிய சூழ்நிலை தோன்றிவிட்டது. ஆடவர்கள் எல்லாரும் போருக்கு வரவேண்டும் என்ற அழைப்பும் வெளிவந்து விட்டது. வெளியில் சென்ற மைந்தன் வீட்டுக்கு வருவான்; வீரனுக்குரிய முறையில் ஒப்பனை செய்து வாழ்த்துக் கூறி வீடுப்போம் என்று வாயில் திண்ணையில் வழிமேல் விழிவைத்துக் காத்துக் கொண்டிருந்தாள் ஓர் அன்னை. நாழிகை ஒடிக்கொண்டிருந்தது; மகனைக் கண்டிலள். அடுத்தவீட்டு நங்கை அங்கு வந்தாள். உன் மகன் எங்கே? போருக்குச் சென்று விட்டானே என்று வினவினாள். அவ்வினவுக்கு மகன் வரவை நோக்கியிருந்த அன்னை விடை கூறுகின்றாள்.

"சிறிற் நற்றூண் பற்றி நின்மகன்
யாண்டுள னோள வினவுதி என்மகன்
யாண்டுள னாயினும் அறியேன்; ஓரும்
புலிசேர்ந்து போகிய கல்லனை போல
ஈன்ற வயிறே இதுவே

தோன்றுவன் மாதோ போர்க்களத் தானே." (புறம் - 86)

'என் மகன் இந்நேரம் எங்குளான் என்பதை அறியேன். ஆயினும் ஒன்றுமட்டும் உறுதி. அவன்

எங்கிருந்தாலும் உரிய நேரத்தில் போர்க் களத்தில் தோன்றுவன் என்பதில் எனக்கு ஐயமே இல்லை. என் வயிறு—அவனைப் பெற்றெடுத்த இவ்வயிறு—புலிபடுத்துச் சென்றுவிட்ட முழை (குகை) போன்றது", என்று பெருமிதத்தோடு கூறியுள்ளார். இத்தகைய அன்னை யர் வாழ்ந்த காலம் அது. அக்காலத்தில் நாட்டுப்பற்று என்பது பிறவி இயல்பாகப் பிறங்கிற்று. "நாட்டுப் பற்றும் தேசிய உணர்ச்சியும் அயலவரால் கற்றுக்கொடுக்கப்பட்டன" என்று கூறியவர்களும் உளர்... "நாட்டுப் பற்று எனும் நல்லியல்பை அறிவாரோ" என்று இகழ்ந்தவர்களும் இருந்தனர். இவ்வீர அன்னையர்கள் வரலாறு அவர் அறியார். அன்னை மட்டுமோ? அரசன்தான் என்ன? சோழன் நலங்கிள்ளி என்ற அரசன் முழங்கியுள்ள வீரவுரையை நோக்குங்கள்.

"மெல்லவந்து என் நல்லடி பொருந்தி
 ஈயென இரக்குவர் ஆயின் சீருடை
 முரகுகெழு தாயத்து அரசோ தஞ்சம்
 இன்னுயி ராயினும் கொடுக்குவென்; இந்நிலத்து
 ஆற்றல் உடையோர் ஆற்றல்போற்றுது என்
 உள்ளம் எள்ளிய மடவோன் தென்னிதின்
 துஞ்சுபுலி இடறிய சிதடன் போல
 உய்ந்தனன் பெயர்தலோ அரிதே மைந்துடைக்
 கழைதின் யானைக் கால் அகப்பட்ட
 வன்திணினீன் முனைபோலச் சென்று அவன்
 வருந்தப்பொரே என் ஆயின் பொருந்திய
 தீதில் நெஞ்சத்துக் காதல் கொள்ளாப்
 பல் இரும் கூந்தல் மகளிர்
 ஒல்லா முயக்கிடைக் குழைகள் தாரே" (புறம் - 73)

இவ்வீர முழக்கத்திற்கு வித்து நாட்டுப் பற்று அன்றோ? "ஈ என இரந்தால் அரசு பதவியை

எளிதாகப் பெறலாம். என் உயிரையும் கொடுப்
பேன்; இந்நாட்டு வீரமிக்க மக்களின் வீர ஆற்றலை
மதியாது படையெடுத்துவரின் அவன் அறியாத
வனே! உறங்கு புலியின் மீது இடறி விழுந்த குருடன்
நிலையைத்தான் அடைவான். பிழைத்துப்போக
மாட்டான். தப்பி ஓடினாலும் விடேன். அவன்
நாட்டிற்கே சென்று அவனை ஒழிப்பேன். யானையின்
காலில் அகப்பட்ட மூங்கில் முளை நசுக்கப்படுவது
போல் நசுக்கப்படுவான். அவ்வாறு செய்ய
வில்லையேல் பரத்தைபரைக் கூடியவன் ஆவேன்"
இக்கூற்றில் என்ன வீரம்! என்ன நாட்டுப்பற்று!
என்ன அறனெறிப்பற்று! எல்லாம் கலந்துள்ளன
அன்றோ! இரந்து வந்தால் அரசு பதவியை அளிப்
பேன் என்றானே யன்றி நாட்டைக் கொடுப்பதாகக்
கூறிலன். மக்கள் நாடு; மன்னன் ஆளும் உரிமை
உடையவன். நாட்டைக் கொடுக்கும் உரிமை
அவனுக்கில்லை யன்றோ? மாவலி இப்பாட்டைப்
படித்திருந்தால் பிழைத்திருந்திருப்பான். தம் நாட்டு
வீரர் என்று சொல்லுங்கால் நாட்டுப் பற்று
எவ்வளவு வன்மையாக அவன் உள்ளத்தில் பதிந்துள்
ளது. 'இந்நிலத்து' என்று அன்றோ கூறுகின்றான்.

உவமை நயந்தான் என்னே! இவ்வளவு
பொருத்தமாக யாராலும் கூறமுடியாது. வந்து
அகப்பட்டுக் கொண்டால் "புலியின் மீது விழுந்த
குருடன் போன்றவன்" என்பதில் எவ்வளவு
பொருட் செறிவு இருக்கின்றது. பகைவனைக் குருட
னாக்கித் தன்னைப் புலியாக்கிக் கொண்ட சிறப்புதான்
என்ன! அன்றியும் புலியிடம் வலியச் சென்று
மாள்வது போலத் தன்னிடம் வலிய போருக்கு
வந்ததனால் மாளுகின்றான் என்பதும் வெளிப்படு
கின்றது. அழிப்பதின் எளிமையை விளக்க அழகான

உவமை. யானைக் காலில் அகப்பட்ட மூங்கில் முனை யானைக்கால் பட்டதும் நசுங்கிடும் இயல்பினது. வேறு முயற்சியே வேண்டாம். அதுபோல் பகைவனும் அழிக்கப்படுவான் என்னும்போது அரசனுடைய ஆற்றலும் பகைவனுடைய எளிமையும் வெளிப்படுகின்றனவன்றோ.

இவ்வாறு செய்யா விட்டால் இன்னவாறு ஆவேன் என்பது வஞ்சினம் அல்லது குளுரை. பட்டினி கிடந்து உயிர் விடுவேன்; மலையிலிருந்து விழுவேன்; வாழ்வைத் துறப்பேன்; நெருப்பில் விழுந்து சாவேன். பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் நாட்டில் இரேன் என்பன வழக்கமாக எவரும் கூறும் வஞ்சின உரைகளாகும்.

ஆனால் இவ்வரசன் என்ன கூறுகின்றான். "குற்றமற்ற உள்ளத்தினால் காதலிக்காத அழகிய கூந்தலையுடைய மகளிரைக் கூடிய குற்றத்திற்கு ஆளாவேன்" என்கின்றான். நம் நாட்டு அரசர்களைப்பற்றி வெளி நாட்டினர் என்ன எண்ணினர். "அந்தப்புரத்தில் ஆரணங்குகளுடன் கூடிக் குலவுவதே அரசர்களின் பொழுதுபோக்கு" என்று எழுதினர். நம் பழந்தமிழ் நாட்டு அரசன் அவ்வாறு பல மகளிருடன் கூடுவது இழிவு என்று கருதியதை அவர்கள் அறியார்கள். பரத்தையரைத்தான் குறிப்பிடுகின்றான் ஆயினும் அவர்களைப் பரத்தையர் என்று அவன் வாயால் கூறவில்லை. காதல் இல்லாத மகளிர்...பொருந்தாத கூட்டுறவு என்ற தொடர்களால் வெளிப்படுத்துகின்றான். இதனால், இவன் தன் மனைவியிடம் கொண்டுள்ள உண்மைக் காதலும் புலப்படுகின்றது. வீரம் காதல் ஏன்ற இரண்டும் பழந்தமிழரின் வாழ்வின் இரு பக்கங்கள்; ஆகமும் புறமும் அன்றோ?

சோழன் நலங்கிள்ளியின் காலம் தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முற்பட்டது என்பதனை இப்பாடலே எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

இரக்குவர், கொடுக்குவன் என்பன பழங்கால வழக்குகள். பிற்காலத்தில் இரப்பர்; கொடுப்பேன் என்றும் வழங்கிவிட்டன. 'தஞ்சம்' என்ற சொல்லுக்கு எளிமை என்ற பொருளும் பழங்கால வழக்கு. ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் இதுபோன்ற பாடல்களைக் கொண்டே தம் இலக்கணத்தை யாத்துள்ளார்.

“ தஞ்சக் கிளவி எண்மைப் பொருட்டே ” என்று கூறியுள்ளமை, இப்பாடலில் வந்துள்ளமை கொண்டு தான்போலும், சேனாவரையரும் இப்பாடலில் வந்துள்ள அடியைத்தான் எடுத்துக்காட்டாகத் தந்துள்ளார்.

“ இன்னது பிழைப்பின் இதுவாகியர் எனத் துன்னரும் சிறப்பின் வஞ்சினத் தானும் ”

என்னும் புறத்திணையியல் காஞ்சித்திணைத்துறையிலும் இப்பாடல்தான் வந்துள்ளது போலும். உரையாசிரியர் நச்சினூர்க்கினியரும் இத்துறைக்கு இப்பாடலையே எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

இரக்குவர், கொடுக்குவன் என்ற வழக்கு தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே இல்லை போலும். ஆனால் நம் வீட்டுச் சிறு குழந்தை “ குடுக்குவன் ” என்றுதான் சொல்கின்றது. அதனால் தமிழின் முற்பட்ட காலத்தில் வழங்கிய வழக்கு என்று துணியலாம். இது இப்பாடலின் பழமையை அறிவிக்கின்றது. இவ்வழக்கால் நலங்கிள்ளியின் காலத்தைப் பின்னுக்குத் தள்ளி அதனால் தொல்காப்பியர்

காலத்தை இன்னும் பின்னுக்குத் தள்ளலாம் சிலர். அது பொருந்தாது. நலங்கிள்ளிகள் பலர் இருந்திருக்கலாம். ஆனால் தொல்காப்பியர் ஒருவர்தாம். அன்றியும் இலக்கியத்திற்குப் பின்னர்தான் இலக்கணமேயன்றி இலக்கணத்திற்குப் பின்னர் இலக்கியம் அன்று. நலங்கிள்ளி தொல்காப்பியத்தைப் படித்துவிட்டு அதற்குரிய இலக்கணங்கட்கு மேற்கோளாக அமைய இப்பாடலைப் பாடினார் என்றல் பொருந்தாது.

தொல்காப்பியர் காலம் கி. மு. ஏழாம் நூற்றாண்டு என்றால், இப்பாடலைப் பாடிய சோழன் நலங்கிள்ளியின் காலம் கி. மு. ஏழாம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டதாகும் என்று கொள்ளுதல் வேண்டும்.

நாட்டுப் பற்றும் குடி தழுவிக் கோலோச்சும் இயல்புமுள்ள அரசர் ஆட்சியில் மக்கள் நல்வாழ்வைப் பெற்றிருந்தனர். கற்றோர் நிறைந்து அறம் உரைக்கும் சான்றோர்கள் மிக்கிருந்தார்கள். அவர்கள் நல்லுரைகள் மக்களை நல்வழிப்படுத்தி, நல்வழி நிறுத்தும் அரசின் கடமையை எளிதாக்கின.

பிசிராந்தையார் தொல்காப்பியருக்கு முற்பட்டவரே. ஆதன் தந்தை ஆந்தை என மரீஇ உள்ளது என்பதற்கு இலக்கணம் தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளார். அவ்வளவு சிறப்பு வாய்ந்த பெரும் புலவராகப் புகழ்பெற்றவர் ஆவார். அவர் காலத்து அரசு நிலைமையும் சான்றோர் சீர்மையும் மக்கள் வாழ்வும் அவருடைய பாடல் ஒன்றால் நன்கு தெளியலாகும்.

“யாண்டு பலவாக நரையில் வாசுதல்
யாங்காகியர் என வினவுதி ராயின்

மாண்டவென் மனைவியொடு மக்களும் நிரம்பினர்
யான் கண்டனையர் என்இனையரும்; வேந்தனும்
அல்லவை செய்யான் காக்கும்; அதன்தலை
ஆன்று அவிந்து அடங்கிய கொள்கைச்
சான்றோர் பலர் யான் வாழும் ஊரே.”

(புறம் - 191)

இப்பாடல் பொருள் மிக எளிதாக விளங்கக் கூடியதே. பிசிராந்தையார் நரையின்றி வாழ்வதற்கு அவர் கூறியுள்ள காரணங்கள் புதுமையானவை; ஆனால் உண்மையானவை. வாழ்வு இருந்தால் யாரும் பல ஆண்டுகள் நரைதிரையின்றி வாழலாம். அமைதியான வாழ்வுக்கு வேண்டியவற்றைத் தொகுத்துரைக்கின்றார். மனைவி மனைத்தக்க மாட்சியுடையளாய் இருத்தல் வேண்டும். மக்கள் செல்வம் குறைவற்று நல்லியல்புகள் நிரம்பப்பெற்றதாய் இருத்தல் வேண்டும். வீட்டில் பணிபுரிவோர் குறிப்பறிந்து ஒழுகும் அறிவு படைத்தவராதல் வேண்டும். வேந்தன் மக்கட்குத் தொல்லைதராதவராய் நல்லாட்சி புரிதல் வேண்டும். இவைகட்கு மேலாக நற்குணம் மிக்குக் கற்றுணர்ந்து அடங்கிய சான்றோர்கள் நிறைந்திருக்கவேண்டும். இருந்தால் எத்துணை ஆண்டுகள் வாழ்ந்தாலும் நரையின்றி வாழலாம்.

ஆனால் இன்றைய நிலைமை என்ன? பிசிராந்தையார் கூற்றுக்கு மாறுபட்டன்றோ இருக்கின்றது. இளமையிலேயே நரைபெற்று முதுமையடைந்து விடுகின்றோம். ஏன்?

“ யாண்டு பலவின்றியும் நரையுள வாகுதல்
யாங்காகியர் என வினவுதி ராயின்?
ஆண்டநம் மக்கள் அடிமைகளாயினர்;
பூண்டநம் பண்பு போலிய தாகின்று
நற்றமிழ் மறந்தனர்; நானில மதனில்

பிறமொழிப் பற்றில் பெரியோ ராயினர்;
 தமிழகத் தெருவில் தமிழ்தான் இல்லை;
 ஊரும் பேரும் உயர்மொழி வழக்கும்
 அயல்மொழி தன்னில் அமைந்திடக் கண்டோம்;
 தமிழைக் கற்றோர் தாழ்நிலை உறுவதால்
 தமிழைப் பாரீல தமிழரே வந்திலர்;
 ஆட்சி மொழியும் அன்னை மொழிஎனச்
 சொல்லள வாக்கினர்; தூத்தமிழ் வெறுக்கும்
 அயல்மொழிக் காதலர் ஆட்சி கொண்டுளர்;
 உயர் கல்விக்குறு ஊடக மொழியாய்த்
 தமிழ்மொழி அமையத் தடுப்பவர் தமிழரே;
 ஆங்கில மொழிக்கே அளிப்பதில் பாதியும்
 தமிழ்மொழிக் களித்திலர் தமிழைப் போற்றுவோர்;
 அல்லவை பெருகவும் நல்லவை குறையவும்
 மக்கள் வாழ்வில் மகிழ்ச்சி தான் இன்றே”

என்றுதான் இரங்கிக் கூற வேண்டியுளது. சான்றோர், மக்கள் நல்வாழ்வுக்குரிய நல்லுரைகள் அவ்வப்போது புகன்றதோடு அமையாமல் அரசனையும் இடித்துரைத்து நல்வழி நிற்கச் செய்தனர். பிசிராந்தையார் பாண்டியன் அறிவுடை நம்பியைக் கண்டு கூறும் அறிவுரையைக் கேண்மின் :

“காய்நெல் அறுத்துக் கவளம் கொளினே
 மா நிறைவு இல்லதும் பல்நாட் காகும்
 நூறு செறுவாசினும் தமிழ்துப்புக்கு உணினே
 வாய்ப்பு வதனினும் கால்பெரிது கெடுக்கும்
 அறிவுடை வேந்தன் நெறியறிந்து கொளினே
 கோடியாத்து நாடு பெரிது நந்தும்
 மெலியன் கிழவ னாகி வைகலும்
 வரிசை யறியாக் கல்லென் சுற்றமொடு
 பரிவு தப எடுக்கும் பிண்டம் நச்சின்
 யானே புக்க புலம்போலத்
 தானும் உண்ணான் உலகமும் கெடுமே” (புறம் - 184)

அரசு வரி வாங்கும் முறைபற்றிக் கூறும் இவ்வறிவுரை எக்காலத்துக்கும் பொருந்துவதன்றோ?

அறிவு மிகுள்ள அரசன் வரி பெறும் முறையை அறிந்து குடிகளிடமிருந்து வரி பெறல் வேண்டும். அவ்வாறு பெற்றால் கோடிக்கணக்காக வரியும் பெருகும். நாடும் எல்லாத் திட்டங்களிலும் மிகவும் வளர்ச்சியுறும். பிசிராந்தையார் வரியையே ஒழித்து விடக் கூறவில்லை. வரியில்லாது அரசு எவ்வாறு நடைபெறும். வரி விதிக்காத அரசும் உண்டோ? வரி விதிக்கும் அரசு நெறிமுறையறிந்து விதித்தல் வேண்டும். அதனால் உண்டாகும் நன்மையைச் சிறந்த உவமையால் விளக்குகின்றார். யானை விலங்குகளில் பெரியது. அது அசைந்து கொண்டே தின்னும். யானைக்குத் தீனி போடுவது என்பது அவ்வளவு எளியதொரு செயலன்று. வயலில் விளைந்த நெல்லைக் கொண்டு வந்து சேர்த்து வைத்துக் கொண்டு அளவு முறையால் யானைக்கு உணவாக இடின், ஒரு மா அளவு இல்லாத நிலத்தில் விளைந்தனவும் பல நாட்காகும். அங்ஙனமின்றி யானையை அவிழ்த்துவிட்டுத் தானே உண்ணுமாறு செய்துவிட்டால் நாறு வயல்களாய் இருப்பினும் சில நாட்களுக்குக்கூடப் போதுமானதாயிராது. உண்ணுவதினும் அழிவது மிகுதியாய் இருக்கும். அதுபோன்று, அரசனும் விதிக்கும் வரியை ஒழுங்குபடுத்தித் தவணைகளாகப் பெற முயன்றால் மக்களும் கொடுப்பார். வரித்தொகையும் மிகும்.

இவ்வாறு சி. மு. ஏழாம் நூற்றாண்டுக்கு முந்தமிழ்ப் புலவர் ஒருவர் அரசனுக்கு அறிவுரை கூற வேண்டுமென்றால் நாட்டின் சிறப்பு எவ்வளவு உயர்ந்திருக்க வேண்டும்.

அக்காலத்து வாழ்ந்த கணியன் பூங்குன்றனாரின்
மெய்யுரை இன்றும் என்றும் பொருந்துவதாய்
உள்ளது.

“யாதும் ஊரே ! யாவரும் கேளிர்;
தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா
நோதலும் தணிதலும் அவற்றே ரன்ன
சாதலும் புதுவ தன்றே ; வாழ்தல்
இனிதென மகிழ்ந்தன்றும் இலமே; முனிவின்
இன்னாது என்றலும் இலமே; மின்னெடு
வானந் தண்டுளி தலைஇ யானாது
கல்பொருது இரங்கும் மல்லை பேர் யாற்று
நீர்வழிப் படுஉம் புணைபோல் ஆருயிர்
முறை வழிப் படுஉம் என்பது திறவோர்
காட்சியின் தெளிந்தனம்; ஆகலின், மாட்சியின்
பெரியோரை வியத்தலும் இலமே;
சிறியோரை இகழ்தல் அதனினும் இலமே.” (புறம்-192)

உலகப் பொதுமைபற்றி இன்று மேடைகள்
தோறும் முழங்கக் கேட்கின்றோம்; இக்கால நாகரிக
உரையாய்விட்டது, அக்காலத்தில் “எல்லா ஊர்
களும் எனது ஊர் போன்றனவே; எங்குள்ளவர்
களும் என் உறவினர்களே” என்று கூறுவது
என்பது எவராலும் நினைக்க முடியாத ஒன்று.

மொழி, மதம், எல்லை, நிறம், கொள்கை, யாவும்
கடந்த ஒரு நிலையன்றே உலகப் பொதுமை என்பது.
இவ்வயர்ந்த கொள்கையாம் உலகப் பொதுமைக்கு
வித்திட்டவர் நம் கணியன் பூங்குன்றன் அன்றோ?
ஆனால் இவ்வண்மை யாரறிவார்? தமிழர்கள் ஊமை
யராய்ச் செவிடர்களாய் வாழ்கின்றார்களே. இன்று
உலகப் பொது மன்றத்தில் இருக்கவேண்டியது
கணியன் பூங்குன்றன் உருவமன்றோ?

“பெரியோரை வியத்தலும் இலமே
சிறியோரை இகழ்தலும் இலமே”

ஏன்? ஒருவர் பெரியோராவதும் சிறியோராவதும் தோன்றும் சூழ்நிலையால் அன்றோ? சூழ்நிலை ஒத்து வரின் எவரும் பெரியவராகலாம். இல்லை யேல் குடத்துள் விளக்குத்தான். ஆகவே பெரியோர் என்று வியக்கவும் சிறியோர் என்று இகழவும் காரணம் இல்லையன்றோ?

சிறந்தோரைப் பாராட்டிப் புகழ வேண்டாம் என்று கூறவில்லை. வியத்தல் வேண்டாம் என்று தான் கூறுகின்றார். வியத்தல் என்றால் அளவுக்கு மீறி இல்லாத சீர்மைகளை இருப்பதாகப் புகன்று உயர்த்துதல். அதுதான் வேண்டாம் என்கிறார். அதனினும் ஒருவரைப் பதவியில்-புகழில்-பொருளில் சிறியவரென்று இகழ்தல் மிகக் கொடியது. ஆகவே இகழ்தலும் வேண்டாம் என்கிறார். வியந்து போற்றி னாலும் போற்று; ஆனால் இகழ்ந்து விடாதே என்பது தான் அவர் அறிவுரை. தம் இயல்பு கூறுவார் போன்று பிறர்க்கு அறிவுரை வழங்கும் பெற்றிமை நயம் தெரிந்து பாராட்டுதற்குரியது.

இவரணைய புலவர்களும் சான்றோர்களும் நிறைந்த நாடாக இருந்தது அன்றைய தமிழ்நாடு. இவர்கள் பல்வேறு ஊர்களில் ஆங்காங்கு தோன்றி யிருப்பினும் ஒருங்கு கூடி உறைந்தனர். ஒருவரை ஒருவர் கொள்கையால் தழுவிக்கொண்டனர். அரசனால் போற்றப்பட்டு அரசவைகளில் தம் புலமையை வெளிப்படுத்துங்கால் போட்டி இருந்த தேனும் பொருமை இருந்ததில்லை. பிறரை அறியாதவரென்று கூறினார் இலர். உண்மையாகவே ஒன்றும் அறியாதவராக இருப்பினும் அவரறியாமையை வெளிப்படுத்தாமல் அவரையும் தம்போல் புலமையுடையவராக மதிக்கச் செய்தனர்.

“ நல்லோர் குழீஇய நாநவில் அவையத்து
வல்லா ராயினும் புறமறைத்துச் சென்றோரைச்
சொல்லிக் காட்டிச் சோர்வின்றி விளக்கி
நல்லிதின் இயங்கும் அவன் சுற்றத்தொழுக்கமும்”¹

என்று புலவர் கூட்டம் போற்றப்படுதல் காண்க. பிசிராந்தையார் எனும் பெரும் புலவர் உயிர் துறக்க வடக்கிருந்தார் என்று அறிந்தவுடன் அனைத்துப் புலவர்களும் அங்குக் கூடிவிட்டனர். அதனைக்கண்ட கண்ணகனார் எனும் புலவர் சான்றோரியல்பு ஒன்று கூடி வாழ்தலே; பிரிந்து வாழ்தலன்று என்று எடுத்துக்காட்டி மொழிந்துள்ளார்.

பொன்னும் பவழமும் முத்தும் மணியும் எங்கெங்கோ தோன்றுகின்றன. ஆனால் அரிய அணியொன்று செய்யப்படுங்காலத்து அவை ஒன்று சேர்கின்றன. அதுபோல் பொன் என, மணி என மதிக்கத்தகும் சான்றோரும் கூடினர் என்று கூறியுள்ளார்.

“ பொன்னும் துகிரும் முத்தும் மன்னிய
மாமலை பயந்த காமரு மணியும்
இடைபடச் சேயவாயினும் தொடை புணர்ந்து
அருவிலை நன்கலம் அமைக்கும் காலே
ஒருவழித் தோன்றியாங்கு என்றும் சான்றோர்
சான்றோர் பால ராப
சாலார் சாலார் பாலரா குபவே” (புறம் - 218)

அக்காலத் தமிழர்கள் பொன்னும் மணியும் முத்தும் பொருந்திய நகைகளை நன் முறையில் செய்து அணிந்து மகிழ்ந்தார்கள். தமிழர்கள் முதலில் கண்டு பயன்படுத்தியது பொன்னேயாகும். அதனால்தான் பொன் அடிப்படையிலேயே பிறவற்றிற்கும் இரும் பொன் (இரும்பு), செம்பொன் (செம்பு), வெண்

பொன் (வெள்ளி) என்று பெயரிட்டுள்ளனர் என்று அறியலாம்.

பெரிய பெரிய வீடுகள் கட்டிக்கொண்டு வாழ்ந்தனர். பெரிய வீடு நகர் என அன்று அழைக்கப்பட்டது. பெரிய வீட்டைக் குறித்த நகர் என்ற சொல், பின்னர் பெரிய வீடுகள் நிறைந்த பேரூரைக் குறிக்கப் பயன்பட்டது. அப்பொழுது 'அம்' எனும் ஆக்க விசுவாசம் சேர்ந்து 'நகரம்' எனல் ஆயது. இந்நகர் என்ற சொல் இன்று இந்திய மொழிகளில் எல்லாம் இடம்பெற்றுள்ளது. நகரவாழ்வு நாகரிக வாழ்வாக மதிக்கப்பட்டு நாகரிகம் எனும் சொல் தோன்றியது. நாகரிகம் எனும் சொல்லுக்கு மூலம் 'நகர்' எனும் சொல்லே.

வீடுகள் எல்லாம் பெரிய தெருக்களாக அமைந்திருந்தன. ஆறுபோல் அகன்ற தெரு என்றும் தேரூர் தெரு என்றும் பாராட்டப்பட்டுள்ளன.

காலத்தைச் சிறு பொழுது என்றும் பெரும் பொழுது என்றும் பகுத்துக் கடமைகள் ஆற்றினர். ஒரு நாளை ஆறுபகுதிகளாகவும் ஓர் ஆண்டை ஆறு பருவங்களாகவும் பகுத்திருந்தனர். ஏழு நாட்களும் பன்னிரண்டு மாதங்களும் தமிழ்ச் சொற்களே. வடவர் கூட்டுறவு ஏற்படுவதற்கு முன்பே கொண்டிருந்தவைகளே. அவைகளில் சிலவற்றை வடசொல் என்பர் சிலர். அவ்வாறு கூறுதல் பொருந்தாது. 'மாதம்' என்ற சொல்லே தமிழ்ச் சொல்தான். 'மதி' என்பதிலிருந்து தோன்றியது. நாளும் கோளும் அறிந்திருந்தனர். வான நூல் ஆராய்ச்சியில் வல்லுநர்களும் இருந்தனர்.

“செஞ்ஞா நிறுச் செலவும்
அஞ்ஞாயிறுப் பரிப்பும்

பரிப்புச் சூழ்ந்த மண்டிலமும்
வளிதிரி தரு திசையும்
வறிது நிலைஇய காயமும் என்றிவை
சென்றளந்து அறிந்தோர்போல என்றும்
இளைத்து என்போரும் உளரே”

(புறம்-30)

இக்காலத்தில் குடுள்ளதைச் சூடாகவே வைப்பதற்கும் குளிர்ச்சியுள்ளதைக் குளிதாகவே வைப்பதற்கும் கலன்கள் பெற்றுள்ளோம். இவை மேடைடார் அறிவின் திறனால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டவை. நம் பழந்தமிழரும் இத்தகைய கலன்களைப் பெற்றிருந்தனர். இக்கலனுக்குச் (பாத்திரத்திற்கு) 'சேமச்செப்பு' என்று பெயர். ஒன்றை அது இருக்கும் நிலையிலேயே சேமித்து வைக்கும் இயல்பு பெற்றிருந்ததனால் அதனைச் 'சேமச்செப்பு' என்றனர். அது குடிப்பன என்றும் சூடாக வைத்திருப்பதற்கே மிகுதியும் பயன்படுவது. அன்றும் அவ்வாறே பயன்பட்டது. குளிர் மிகுந்த பனிக்காலத்தில் வெந்நீர் குடு அற்றுப்போகாமல் இருத்தற்குப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

“ஆசில் தெருவில் ஆசில் வியன்கடை
செந்நெல் அமலை வெண்மை வெள்ளிமுது
ஓரில் பிச்சை ஆர மாந்தி
அற்சீர வெய்ய வெப்பத் தண்ணீர்
சேமச்செப்பில் பெற்றிய ரோ; நீயே
மின்னிடை நடுங்கும் கடைப் பெயல் வாடை
எக் கால் வருவது என்றி
அக் கால் வருவர் எம் காத லோரே.”

(குறுந்தொகை - 277)

இப்பாடலை இயற்றிய ஆசிரியர் பெயரும் மறைந்து விட்டது. இதனுள் பயின்றுள்ள 'ஓரில் பிச்சை' என்ற தொடரால் 'ஓரிற் பிச்சையார்' என்று இதனை இயற்றியவர் அழைக்கப்பட்டுள்ளார். பிச்சை என்ற சொல் வடசொல் என்று கருதுவர் சிலர். 'பிச்சை'

என்பது தமிழ்ச்சொல்லே. 'பிச்சை' என்பது பல ரிடமிருந்தும் ஒன்றினைப் பிரிப்பது தானே. 'பிரிப்பது' என்ற சொல் நாஞ்சில் நாட்டில் 'வகுலித்தல்' என்ற பொருளில் வழங்குகின்றது. பிரித்தல், பிய்த்தல் என்பன ஒரு பொருள் சொற்கள். பிய்த்தல் > பிச்சல் > பிச்சை என்று வந்துள்ளது. இன்றும் பிரித்துக்கொண்டு போதலைப் பிச்சிக்கொண்டு போதல் என்று வழங்கக் காண்கின்றோம். ஆதலின் பிச்சை என்ற சொல் தமிழ்ச் சொல்லே. இது வடமொழியில் சென்று 'பிஷா' என்று உருமாற்றம் அடைந்துள்ளது. தமிழ் 'ஐ' யிறுதி வடமொழியில் ஆகார இறுதி ஆகலும், தமிழ் 'ச' வடமொழி 'க்ஷ' வாதலும் மொழியியல் முறையில் உளவாகும் மாற்றங்களாகும்.

'ஈ' யென இரத்தலை இழிவாகக் கருதிய பழந்தமிழ் நாட்டில் பிச்சை என்ற சொல் தோன்றியிருத்தல் கூடுமா என்று சிலர் ஐயுறக்கூடும். ஈ என இரத்தல் இழிந்ததுதான். ஆனால் ஈயேன் என்றல் அதனினும் இழிந்தது. பழந்தமிழர் வாழ்வு ஈதலும் துய்த்தலும் அடிப்படையாகக் கொண்டது என்பதை முன்பே சுட்டிக் காட்டினோம். ஆதலின் ஈதல் நிகழக் கொள்வோர் இருந்துதானே ஆகவேண்டும். கொள்வோரின்றிக் கொடுப்போர் யாது செய இயலும்.

பழந்தமிழ் நாட்டில் பிறர்க்கென வாழும் அறவரும் அறிவரும் இருந்தனர். அவர்களைப் போற்றவேண்டியது இல்லறத்தார் கடனைக் கருதப்பட்டது. அவர்களை நாடி அளிப்பது — அவர்கள் நாடிப் பெறுவது அன்று — பிச்சை என்று கூறப்பட்டது. பின்னர் காலப்போக்கில் ஈகை, கொடை முதலிய சொற்கள் ஆட்சிக்கு வந்தன. அவை வந்த

பின்னர் பிச்சை என்பது இரந்து வருவோர்க்குக் கொடுப்பது என ஆகிவிட்டது. அஃதும் இகழ்ச்சி தரும் பொருளில் பயின்று வருகின்றது தமிழில். ஆனால் வடமொழியில் என்ன பொருளோடு அங்குச் சென்றதோ அதே பொருளில் பயின்றுவருகிறது.

வறியவர் யார்? பொருளற்றோர் மட்டுமல்லர். பொருளுடையோராய் இருப்பதனிலும் தம்மை விரும்பி வாழ்பவர்க்கும் தாம் விரும்பி வாழ்பவர்க்கும் அன்பு பொருந்த ஒழுகி நகை புரிந்து மகிழ்ச்சியாக வாழ்தல்வேண்டும். அதுதான் செல்வ வாழ்க்கை. அஃது அற்றோர்தாம் வறியோர். இவ்வாறு எண்ணினர் பழந் தமிழர்.

“ தந் நயந்து உறைவோர்த் தாங்கித் தாம் நயந்து
இன்னமர் கேளிரொடு ஏமுறக் கெழீஇ
நகுதல் ஆற்றார் நல் கூர்ந்தோர் ” (அகம் - 151)

உலகம் துன்பம் நிறைந்ததுதான். ஒரு பக்கத்தில் திருமணம் நடைபெறுகின்றது. இன்னொரு பக்கத்தில் சாவும் நிகழ்கின்றது. இன்பமும் துன்பமும் இரவு பகல் போல் மாறிவருகின்றன. இவ்வலகியலைப் பழந் தமிழர் நன்கு அறிந்திருந்தனர். உலக நிகழ்ச்சிகளில் துன்பமும் கலந்து இருக்கின்றது என்பதற்காக உலகத்தையே துன்பம் என்று கருதி வெறுத்துவிடக் கூறவில்லை. துன்பத்திலும் இன்பம் காண்க என்றனர். அதுதான் வாழ்வின் நுட்பம். துன்பத்தினிடையே இன்பம் காணாதார் உலகமே துன்பம். ஆகவே அதை வெறுத்துவிடு என்று சொல்வார்.

“ ஓரில் நெய்தல் கறங்க ஓரில்
ஈர்ந் தண் முழுவின் பாணிததும்ப
புணர்ந்தோர் பூவணி அணியப் பிரிந்தோர்

பைதல் உண் கண் பனிவார்பு உறைப்பப்
படைத்தோன் மன்ற அப்பண்பி லாளன்
இன்றாது அம்ம இவ்வுலகம்
இனிய காண்கு இதன் இயல்பு உணர்ந்தோரே.”

(புறம் - 194.)

என்று பக்குடுக்கை நன்கணியார் பகருகின்றார். ஆகவே பழந்தமிழர் ஆடலும் பாடலும் வீழவும் விருந்தும் கொண்டு இன்பவாழ்வு நடத்தினர். வாழ்வே இன்பத்திற்குரியது என்று எண்ணி வாழ்ந்தனர். இயல் இசை நாடகம் என்னும் முத்தமிழ்த்துறைகளும் சிறந்து விளங்கின. முத்துறையாலும் இன்பம் எய்தினர்.

இசைக்கருவி 'நரம்பு' எனவே அழைக்கப்பட்டுள்ளது.

“வல்லோன் தைவரும் வல்லுயிர்ப் பாலை
நரம்பு ஆர்த்தன்ன வண்டினம் முரலும்” (அகம்-355.)

“நரம்பு ஆர்த்து அன்ன தீம் கிளவியளே”

(ஐங்குறுநூறு - 185.)

நரம்பினால் ஆக்கப்பட்ட இசைக்கருவியை நரம்பு என்று அழைத்தனர் போலும். பின்னர்த் தொல்காப்பியரும் இசைபற்றிய இலக்கண நூலை 'நரம்பின் மறை' என்றே குறிப்பிட்டுள்ளார்.

நரம்புக் கருவி, தோல் கருவி, துளைக் கருவி, மிடற்றுக் கருவி என்று நால்வகைப்படும் இசைக் கருவிகளுள் முதலில் தோன்றியது நரம்புக் கருவியாகவே இருக்கலாம். அது பின்னர் 'யாழ்' எனவும் வீணை எனவும் பெயர் பெற்றது. யாழில் பல வகைகள். முதலில் உண்டானது வில்யாழ் என்பர்.

மகளிர் இவைகளில் சிறந்து விளங்கினர். மகளிர்க்கென தனி வீணையாடல்களும் இருந்தன.

தொல்காப்பியர் “கெடவரல் பண்ணை ஆயிரண்டும் வினையாட்டு” என்பர். அவை என்ன வினையாடல்களோ நாம் அறியோம். கழங்கு, பந்து, அம்மாளை முதலியன அவர்கட்கே உரிய வினையாடல்கள்.

‘ஓரை’ என்ற சொல்லும் அவர் வினையாட்டையே குறித்துள்ளது.

“சீர்கெழு வியன்நகர்ச் சிலம்பு நக இயலி
ஓரை ஆயமொடு பந்து சிறிது எறியினும்” (அகம்-219.)

“கோதை ஆயமொடு வண்டல் தைஇ
ஓரை ஆடினும் உயங்கும் நின் ஒளி” (அகம் - 60.)

இவ்வாறு ‘ஓரை’ என்பது ஒருவகை வினையாட்டையே குறிக்கின்ற முறையில் பழந்தமிழில் ஆளப்பட்டுள்ளது.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியரும் தம் நூலில்,

“மறைந்த ஒழுக்கத்து ஓரையும் நாளும்
துறந்த ஒழுக்கம் கிழ வோர்க் கில்லை”

(தொல் - பொருள் - 135.)

என்று கூறியுள்ளார்.

“களவொழுக்கத்தின் கண் மகளிருடன் வினையாட்டும் விழவும் நீங்கிய வாழ்வு தலைவனுக்கு இல்லை” என்பது இதன் பொருளாகும். பழந்தமிழில் மகளிர் வினையாட்டைக் குறித்த ஓரை என்ற சொல் தொல்காப்பியர் காலத்தில் ஆடவர் மகளிர் எனும் இரு சாரார் வினையாட்டுக்குரிய பொதுச் சொல்லாகப் பயன்படுத்தும் நிலை ஏற்பட்டிருக்கலாம். மொழியியலில் சொற்பொருள் விரிதல் எனும் முறையாகும் இது.

இவ்வாறு வினையாட்டைக் குறித்துநின்ற ஓரை என்ற தாய தமிழ்ச் சொல்லுக்கு நச்சினூர்க்கினியர் ‘தீய இராசி’ என்று பொருள் கூறிவிட்டார்.

ஓரை என்ற சொல்லுக்குத் தீய இராசி என்ற பொருள் எங்ஙனம் கொண்டாரோ? 'ஓரை' என்ற இத்தமிழ்ச்சொல் வடமொழியில் புகுந்து 'ஓரா' 'ஹோரா' என்று மாறுதல் உற்று நாழிகையைத் குறித்தது போலும். வையாபுரியார் தமிழ்ச்சொல்லின் பொருளை நன்கு அறிய மாட்டாது நச்சினூர்க்கினியர் பொருளை கினைவிற்கொண்டு 'ஓரா' என்ற கிரேக்க மொழிச் சொல் வடமொழி வழியாகத் தமிழுக்கு வந்தது என்று தவறுபட மொழிந்து கி. பி. மூன்று அல்லது நான்காம் நூற்றாண்டுக்குரியது தொல்காப்பியம் என்று நாட்டப் புகுந்து தம் அறியாமையை நாட்டிவிட்டார். (This accords well with the fact that its author used the word 'orai' (Sanskrit Hora) which is a Greek word borrowed in Sanskrit astrological works about third or fourth century A. D.—History of Tamil Language and Literature. Page.14.)

உழவுத் தொழிலிலும் பிறவகைத் தொழில்களிலும் சிறப்புற்றிருந்த பழந்தமிழர் வாணிபத்திலும் சிறந்திருந்தனர். நாம் அறிந்துள்ள புலவர்களில் ஒருவர் பெயர் இளம்பொன் வணிகன் என்று அறிகின்றோம். வாணிபத்தில் சிறப்புற்றோர்க்கு அளிக்கும் பட்டங்களுள் ஒன்றாகிய காவிதி எனும் பட்டம் பெற்ற புலவர்களும் உளர். கிடங்கில் காவிதிப் பெருங்கொற்றனர். இளம் புலவர் காவிதி எனும் பெயர்களை நோக்குக.

உள்நாட்டு வாணிபமும் வெளிநாட்டு வாணிபமும் நடந்துள்ளது. வெளிநாட்டு வாணிபம் கடல் வழியாக நடந்துள்ளது. கடலைக் கடக்கும் கப்பல்களைப் பெற்றுள்ளர்.

“உலகு கிளர்ந்தன்ன உருகெழு வங்கம்
புலவுத் திரைப் பெருங் கடல்நீ ரிடைப் போழ்”

என்று கூறுவதனால் பெருங் கப்பல்களைப் பெற்றிருந்தனர் என்று அறியலாம்.

‘கடலாழ் கலம்’ (குறுந்தொகை-240) என்பதனால் ஆழ்ந்த கடலில் கப்பல் சென்றது என்றும் தெளியலாம். கப்பல் ஓட்டிக்கு ‘மீகான்’ என்று பெயர் இருந்துள்ளது. பெரிய துறைமுகங்கள் இருந்துள்ளன.

கடல் வழியாகத் தொடர்பு கொண்ட வெளி நாடுகள் யாவை எனத் தெரியவில்லை. ஆனால் பொருள் ஈட்டுவதற்குக் கடல் கடந்து சென்றனர் என்பது மட்டும் உறுதி.

பண்டம் மாற்று முறையே மிகுந்துள்ளது. என்றாலும் பொற்காசுகளும் வாணிபத்திற்குப் பயன்பட்டன. பொற்காசுகளைக் கம்பிகளில் கோத்து மகளிர் அணிந்துள்ளனர் (குறுந்தொகை-67.).

கடிதங்கள், கடிதங்களை முத்திரையிட்டு விடுத்தல், ஆவணங்கள் (Records), ஆவணக் களரிகள் முதலியனவும் இருந்துள்ளன (அகம்-77.).

கரும்பு ஆலைகள் இருந்துள்ளன. ‘எந்திரம்’ என்ற சொல் ‘Machine’ ஐக் குறித்துள்ளது. ‘இயந்திரம்’ (இயங்கும் தன்மையது) என்பதுவே எந்திரம் என்று மாறியுள்ளது (புறம்-322.).

உலகத்தை ‘ஞாலம்’ என்ற சொல்லால் அழைத்துள்ளனர். ஞாலம் என்றால் தொங்குவது என்று பொருள். உலகம் வானவெளியில் ஒரு பற்றின்றித் தொங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது என்று அறிந்திருந்தனர் போலும்.

எல்லா வகையாலும் சிறந்திருந்த அவர்கள் கடவுளுணர்வு உடையவர்களாகவும் வாழ்ந்தார்கள். 'கடவுள்' என்ற சொல்லே கடவுளைப்பற்றி அவர்கள் கொண்டிருந்த கொள்கையை வெளிப்படுத்தும். 'கடவுள்' என்பது 'கடந்தது' என்னும் பொருள்தரும். யாவற்றையும் கடந்த ஒரு ஆற்றலே கடவுள் ஆகும். இவ்வுணர்வு மக்களுக்குத் தலைப்பட வேண்டுமென்றால் பல நூறு ஆண்டுகள் நாகரிக வாழ்வில் திளைத்தவர்களாய் இருத்தல் வேண்டும். உலகியலை நன்கு அறிந்த பண்பட்ட மக்களாய் இருத்தல் வேண்டும். ஆதலின் 'கடவுள்' எனும் இவ்வொரு சொல்லே பழந்தமிழரின் மெய்யுணர்வுக் கொள்கையை வெளிப்படுத்தும். பின்னர் கடவுளைத் திணைகள் தோறும் வெவ்வேறு பெயரிட்டு அழைத்துள்ளனர். குறிஞ்சி நிலத்தார் சேயோன் என்றும், முல்லை நிலத்தார் மாயோன் என்றும், மருத நிலத்தார் வேந்தன் என்றும், நெய்தல் நிலத்தார் வண்ணன் என்றும் அழைத்தனர். எல்லாப் பெயர்களும் ஒரே ஒப்பற்ற தனிப்பெரும் பொருளைக் குறித்தன. ஆனால் பிற்கால உரையாசிரியர்கள் வடமொழி நூல்களைக் கற்றிருந்ததன் பயனாய் இச்சொற்களுக்கு வெவ்வேறு பொருள் கூறித் தடுமாற்றம் உற்றனர். சேயோனைச் சுப்பிரமணியர் என்றும், மாயோனைத் திருமால் என்றும், வேந்தனை இந்திரன் என்றும், வண்ணனை வருணனாக்கி மழைக் கடவுள் என்றும் கூறியமைத் தவறுடைத்தாகும்.

போரில் இறந்தோர்க்கு நடுகல் இட்டு வழிபட்டனர். அவர்களுடைய பெயரும் பீடும் எழுதிவைத்தனர் (அகம்-131. ஐங்குறுநூறு-352). பின்னர் அதனைத் தொழுது வணங்கி வேண்டினர் (புறம்-306).

இவ்வாறு சிறக்க வாழ்ந்த பழந்தமிழர்கள் ஆரியர் வருகைக்கு முன்னர் நாகரிக வாழ்வுக்கு வேண்டிய இன்றியமையாச் சிறப்புகள் மட்டும் பெற்றிருந்தனர் என்று அறிஞர் கால்டுவல் கருதுவது போலன்றி உயர்ந்த நாகரிக வாழ்வையே பெற்றிருந்தனர் என்று கூறலாம். இன்று இந்திய நாகரிகம் என்று அழைக்கப்படுவதில் பெரும் பகுதி பழந்தமிழர் நாகரிகமேயாகும். பழந்தமிழும் அதன் இலக்கியமும் அறிவிக்கும் இவ்வண்மையை எவர்தாம் மறுக்க இயலும்; மறைக்க இயலும்.

11. தமிழ் மறுமலர்ச்சி

தமிழ் என்று தோன்றியது என்று காலவரையறை செய்ய முடியாது; அது உலக மொழிகளின் தாய் என்று சொல்லக்கூடியது; இந்திய மொழிகளின் தாய் என்று எளிதே நிலைநாட்டப்படும் பெருமையை உடையது. இனிய இலக்கியங்களையும் பண்பட்ட இலக்கணத்தையும் பெற்றிருப்பதனால் மட்டும் சிறப்புடையது அன்று. மொழி என்ற அளவிலும், அதனின் இனிமைப் பண்பாலும், எளிமை அமைப்பாலும் கற்போர் உள்ளத்தைக் கவரக் கூடியது. தமிழைக் கற்கத் தொடங்கி அதன் சுவையை நுகரத் தொடங்குவரேல் ஏனைய மொழிகள் தமிழோடு ஒப்பிடப்படுமிடத்து இனிமையற்றனவாகவே தோன்றும். தீம்தமிழ் என்றும், இன்பத் தமிழ் என்றும் சொல்லுவதற்கேற்ப அமைந்துள்ளமையை எவரும் அறிவர். அதன் வடிவ அமைப்பே உயிருக்கே இன்பம் அளிக்கக்கூடியதாகும். அதனுடைய சொற்களின் அசையமைப்பும், ஒலி இனிமையும், சொல்வளமும், சொற்பொருள் சிறப்பும் தமிழுக்குரிய உயர் இயல்புகளுள் முதன்மைபெற்றனவாகும். ("Tamil is a language whose very essence is God like. If we have once acquired the taste for it, all other

languages seen insipid or harsh after it. It is not a matter of the ideas this language has served to express or of its literature which is an education in wisdom and beauty - "a treasure house of balm for the spirit" as the Egyptians said of their books. Its outward form is in itself a delight to the soul. The harmony of its rythm, the grace of its sounds and the richness of its vocabulary are the most precious of its qualities." — Tamil language - page 74.)

ஆரியம் இந்நாட்டுக்கு வருவதன் முன்னர் தமிழ் பரத கண்டம் முழுவதும் பரவியிருந்தது. ஆரியம் வந்த பின்னர் வழங்கும் பரப்பளவு சுருங்கிக் கொண்டே வந்து தொல்காப்பியர் காலத்தில் வட வேங்கடம் தென்குமரியாயிடை மட்டும் வழங்கியது. தெற்கே பூமையக் கோட்டளவில் பரந்திருந்த தமிழ் நிலப்பரப்பு, கடல் வாய்ப்பட்டுக் கடைசியில் இப்பொழுதுள்ள குமரி முனையைத் தென் எல்லையாய்ப் பெற்றுவிட்டது. இப்பொழுது வடக்கேயுள்ள வட வேங்கடத்தையும் இழந்து திருத்தணிகையை வட எல்லையாகப் பெற்றுள்ளது.

இவ்வாறு சுருங்கிய எல்லைக்குள் எல்லாத் துறையிலும் மக்களுக்குப் பயன்படு கருவியாக அமைந்துள்ள நிலையையும் இழந்துள்ளது. சமயத்துறையில் ஆரியமும், ஆட்சித்துறையில் ஆங்கிலமும், தேசியத்துறையில் இந்தியும், இசைத்துறையில் தெலுங்கும் செல்வாக்குப் பெற்றுத் தமிழ் வீட்டளவில் நின்றது. வீட்டளவிலும் நற்றமிழ் ஆட்சிபெற்றிராது கலப்புத் தமிழாக, உருக்குலைந்த தமிழாக நின்றுவிட்டது.

ஆயினும் தாய் தமிழ்ப்பற்று உண்மைத் தமிழ்ப்புலவர் உள்ளங்களிலிருந்து மறைந்துவிடவில்லை.

நற்றமிழர்களும் அதனைப் போற்றினர். ஆங்கிலம் கற்ற தமிழர்களும் தூய தமிழே நற்றமிழாகும் என்ற கருத்தை ஏற்றனர். சாமி. வேதாசலம் எனும் மும் மொழிப் புலவர் தம் பெயரை மறைமலை அடிகள் என மாற்றினார்; சூரிய நாராயண சாத்திரியர் பரிதி மாற் கலைஞர் ஆனார்.

'இழந்த தமிழை மீட்போம்' என்று உறுதி பூண்டுக் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம் தமிழ் நலம் காக்கும் பணியில் தலைப்பட்டது. 'தமிழ்ப் பொழில்' எனும் திங்களிதழை வெளியிட்டது. ஆண்டு தோறும் ஆண்டுவிழாக்கள் நடாத்திப் புலவர் பெருமக்களைக் கொண்டு தூய தமிழ்ச் சொற் பொழிவுகளை நிகழ்த்தச் செய்தது. 'செந்தமிழ்ச் செல்வி' போன்ற இதழ்களும் வெளிவரத் தொடங்கின. தமிழ்ப் புலமைப் பட்டம் பெற்று வெளிப் போந்த இளைஞர்கள் தூய தமிழ்ப்பற்றை நன்கு வளர்த்தனர். இந்தி எதிர்ப்பு இயக்கம் தோன்றியது. 'இந்தி ஒழிக.' 'தமிழ் வாழ்க' என்ற முழக்கம் சிற்றூர்களிலும் தோன்றியது. "தமிழ் நாடு தமிழார்களே" என்பது தமிழர் குறிக்கோள் முழக்கமாக உருவெடுத்துவிட்டது.

கல்விமொழி தமிழ் நாட்டில் தமிழாகவே இருக்க வேண்டுமென்ற விதி ஏற்பட்டது. உயர் நிலைப் பள்ளிக்கூடங்களில் கல்வி மொழி தமிழ்தான் என்ற நிலைக்குரிய சட்டம் பிறப்பித்தார் அன்று கல்வியமைச்சராயிருந்த அவிஞ்சிலிங்கனார்.

"இன்பத் தமிழ் எங்கள் உயிருக்கு நோர்" என்று புதுமைப் பாவலர்கள் முழக்கம் செய்தனர். எங்கு நோக்கினும் இன்பத் தமிழ்; செந்தமிழ்; இதழ்களில் செந்தமிழ்; மேடைப் பேச்சுக்களில் நற்றமிழ்; மாநாடு

களில் வண்டமிழ்; நற்றமிழில் பேசுதலே நற்புலமைக்கு அடையாளம் என்ற எண்ணம் உருப்பெற்றுவிட்டது. 'நமஸ்காரம்' போய் 'வணக்கம்' வந்தது. 'சந்தோஷம்' மறைந்து 'மகிழ்ச்சி' தோன்றியது. 'விவாஹம்' விலகித் 'திருமணம்' இடம்பெற்றது. 'வருஷம்' கழிந்து 'ஆண்டு' நிலைபெற்றது. இவ்வாறு தமிழ் மீண்டும் மலரத் தொடங்கியது.

மேனாட்டில் பதினேந்தாம் நூற்றாண்டில் தோன்றியது புது மலர்ச்சி (Renaissance). தமிழகத்தில் இருபதாம் நூற்றாண்டில் தோன்றியிருப்பது மறுமலர்ச்சியாகும். தமிழ் எனும் நறுமணப் பெருங்கொடி கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்கு முன் நாள் தோறும் நன்மலர்களைப் பூத்துக் கொண்டிருந்தது. பின்னர் பல்வேறு சூழ்நிலையால் பூக்கும் தன்மை இழந்து பூவாத கொடியாகக் கருதப்படும் நிலையை எய்தியது. இப்பொழுது மீண்டும் பூக்கத்தொடங்கியுள்ளது. மலர்கள் மணங்கமழத் தொடங்கியுள்ளன. மறு மலர்ச்சியைப் பெற்றுள்ளது தமிழ் எனும் பழங்கொடி. தமிழ் மறுமலர்ச்சி என்பது முற்றிலும் பொருந்தும்.

இந்த மறுமலர்ச்சிக்கு உறுதுணையாய் இருப்பது 'தமிழ்நாட்டில் எல்லாம் தமிழில்' என்ற கொள்கையே. இவ்வாறு நினைப்பது எவர்க்கும் தவறன்று. இஃது ஓர் புதுமையும் அன்று.

ஆங்கிலம் இன்று உலகப் பொது மொழியாகக் கருதப்படும் நிலையை அடைந்துள்ளது. ஆங்கிலேயரை இந்நாட்டினின்றும் விரட்டியவர்கள்கூட ஆங்கிலத்தைவிடமாட்டோம் என்று உறுதிபூண்டுள்ளனர். இந்தியர்க்கு ஆங்கிலமே கண்ணும் காதுமென்று கருதுகின்றனர் பலர். உலக மக்களில் பத்தில்

ஒரு பகுதியினர் ஆங்கிலத்துக்கு உரியவராய் இருக்கின்றனர். (English-speaking people constitute about one tenth of the world's population - A History of English Language - Page 4). இத்தகைய உயர்நிலையை அடைந்துள்ள ஆங்கிலம் ஒரு காலத்தில் அதன் நாட்டிலேயே இகழப்பட்டது. இலத்தீன் மொழியும் பிரஞ்சு மொழியும் ஆங்கிலத்தின் இடத்தில் அமர்ந்து அரசு ஓச்சின. பின்னர் ஆங்கிலேயரிடத்தில் தோன்றிய மொழிப்பற்று வேற்று மொழிகளை அகற்றி ஆங்கிலத்திற்கு உரிய இடத்தை அளித்தது.

இலத்தீன் மொழி அரசோச்சியபோது அதனை விரும்பாத கல்விக்கூடத் தலைமையாசிரியர் ஒருவர் (Headmaster of the Merchant Taylors' school) தமது மொழிப் பற்றைப் பின்வருமாறு வெளிப்படுத்தினார். ".....கல்வியின் பொருட்டு ஒரு மொழிக்கு அடிமையாவது அடிமைத் தன்மைகளுள் பெரியதேயாகும். பிறமொழிகளைக் கற்பதனால் மிகுந்த நேரத்தை இழக்கின்றோம்; பிற மொழியால் பெறும் அதே செல்வத்தை நம் மொழியில் குறைந்த காலத்தில் பெறலாம். நம்முடைய மொழி நம் உரிமையையும் விடுதலையையும் வெளிப்படுத்துகின்றது. இலத்தீன் மொழி நம் முடைய அடிமைத் தன்மையையும் இழிவையும் நினைவூட்டுகின்றது. உரோம நகரை விரும்புகின்றேன்; ஆனால் இலண்டன் மாநகரை அதனினும் மிகுதியாக விரும்புகின்றேன். இத்தாலியைப் போற்றுகின்றேன்; ஆனால் இங்கிலாந்தை அதனினும் மிகுதியாகப் போற்றுகின்றேன். இலத்தீனை நான் மதிக்கின்றேன்; ஆனால் ஆங்கிலத்தை நான் தொழுகின்றேன்" (I honour the Latin; but I worship the English). ஆங்கிலத்தைத் தொழுகின்றேன் என்று கூறியுள்ளமை நோக்கத்தக்கது.

தமிழை வணங்குகின்றோம் என்றால் நகையாடும் நண்பர்கள் நல்லறிவு பெறட்டும். அரிய கலைகளை ஆங்கிலத்தின் வழியாகத்தான் கற்றல் வேண்டும் என்போர் அத்தலைமை ஆசிரியர் உரையை உளங்கொண்டு திருந்துவார்களாக.

கி. பி. 1356ல் ஆங்கிலம் இலண்டன் மாநகரின் ஆட்சி மொழியாக ஆக்கப்பட்டது. 1362ல் நீதிமன்றங்களில் வழக்குகள் ஆங்கிலத்திலேயே ஆயப்படவேண்டும் என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. காரணம் என்ன கூறினார்கள் தெரியுமா? "இந்நாட்டில் பிரெஞ்சு மொழி அறிந்தோர் பலராக இலர்" என்றுதான் கூறினார்கள்.

மொழிப்பற்று மிக்க ஆங்கிலேயர் துணிந்து செய்தனர். தமிழர்க்கு மொழிப்பற்று ஆங்கிலேயரைப்போல் இருப்பின் துணிந்து செய்வார். மக்கட்பற்றும் இல்லை. கலை பயிலவும் ஆட்சி நடத்தவும் மொழியே நன்று என்று ஆங்கிலேயர் அன்று கொண்டனர். இன்று ஆங்கிலம் உலகப் பொது மொழியாகும் உரிமையும் தகுதியும் பெற்றுள்ளது.

தூய தமிழ் என்றால் இன்று என்னுடையவர்களும் உளர். 'ஆங்கிலத்தைப் பார்' என்று அதன் கலப்புத் தன்மையைச் சுட்டிக் காட்டுவார்; ஆங்கில மொழியின் வரலாற்றை அவர் அறியார். அங்கும் தூய ஆங்கிலம் வேண்டுமென்ற இயக்கம் தோன்றியுள்ளது. தூய ஆங்கில இயக்கம் என்ற பெயரிட்டனர் (Society for pure English). அது 1913ல் தொடங்கப்பட்டுள்ளது. தொடங்கியவர்கள் அந்நாட்டுப் பெரும் புலவர்கள். அதைத் தோற்றுவிக்க முதன்மையாய் இருந்தவர் அந்நாட்டு அரசவைப் புலவர்.

அதற்கு முன்பு அந்நாட்டில் வேற்று மொழிச் சொற்களை ஆங்கில மொழியில் கலப்பதை வெறுக்கும் கொள்கை உருவாகியது. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலேயே வேற்றுமொழிச் சொல் கலப்பு வெறுப்பு அங்குத் தோன்றியிட்டது. தெபோ (Defoe), திரைடன் (Dryden), அடிசன் போன்ற பெரும் புலவர்கள் பிறமொழிக் கலப்பை வன்மையாகக் கண்டித்தனர். 1711ல் அடிசன் தம் இதழில் (Spectator No. 165) தெரிவித்துள்ள கருத்து நோக்கத்தக்கது. அக்கருத்து வருமாறு: "நம் முடைய சட்ட அமைப்பில் சட்டங்கள், உரிமைகள், வாணிபங்கள் முதலியவற்றைக் காக்க மேற்பார்வையாளர் நியமிக்க விதி இருக்கின்றது. அங்ஙனமே வேற்று மொழிச் சொற்கள் நம் மொழியில் வந்து கலவாமலிருக்குமாறு காக்க மேற்பார்வையாளர் நியமிக்கவும் விதி வேண்டும்."

கேம்பெல் (Campbell) என்பவர் பின் வருமாறு கூறினார்: "பிறதுறைகளால் அழிவதைவிட, வேற்று மொழிச் சொற்களால் அழிவது நம் மொழிக்குரிய பெரிய துன்பம் (Danger)."

இவ்வாறெல்லாம் கூறி ஆங்கில மொழியைப் போற்றி வளர்த்துள்ளனர் ஆங்கு.

ஈங்கு இன்று, தமிழ்வளர்ச்சி பற்றியும் பிறசொற்கலப்பினால் வரும் நன்மை பற்றியும் உரைப்போர் பலர்க்கு ஆங்கில மொழி வரலாறும் தமிழ் மொழி வரலாறும் தெரியாது. தெரிந்திருந்தால் "பிற மொழிக் கலப்பால்தான் மொழி வளரும். அஃதே உண்மை மறுமலர்ச்சி" என்று உரையார். மொழியானது சிறப்புற, மொழிக்குரியோர் சிறப்புற வேண்டும். முந்நாறு ஆண்டுகட்கு முன் ஆங்கிலம்

உலகப் பொது மொழியாகும் என்று ஆங்கிலேயரே எண்ணினார். ஆனால் ஆங்கிலம் இன்று அந்நிலையை அடைந்துள்ளது. அந்நிலையை அம்மொழி அடைந்தது ஆங்கிலேயரால் தான். அவர்கள் ஆட்சித்துறையிலும், அறிவியல் பகுதியிலும், திரைகடல் தாண்டி வாணிபம் செய்தலிலும், நாட்டுப் பற்று, உரிமைப் பற்று, மொழிப்பற்று முதலியவற்றிலும் சிறந்து விளங்கினமையால் தான் ஆங்கிலம் சிறப்படைய இயன்றது. ஆதலின் தமிழர்களும் பலவகைகளிலும் சிறந்தால்தான் தமிழ் மொழி சிறப்படைய இயலும். தமிழர்கள் தாம் சிறப்படைய முயல்வதோடு தம் மொழி பற்றியும் அறிந்து கொள்ள முயலுதல் வேண்டும்.

மக்களுக்கும் மாக்களுக்கும் உள்ள வேறுபாடுகளில் ஒன்று பழமையைப்பற்றி அறிவதேயாகும். மக்களால் அறிய இயலும்; மாக்களால் அறிய இயலாது (It was observed by that remarkable twelfth-Century Chronicler, Henry of Huntington, that an interest in his past was one of the distinguishing characteristics of man as compared with the other animals—A History of the English Language). தமக்குப் பயன்படுகின்றவற்றுள் முதன்மையானது மொழி. பொருளியல், நாட்டு வரலாறு, அறிவியல் முன்னேற்றம், அரசியல் முதலியன பற்றி அறிய வேண்டியது இன்றியமையாதது என்று கருதுகின்றமை போன்று, தம் மொழியியல்பு, தோற்றம் வளர்ச்சி பற்றியும் தவறாது அறிய வேண்டும் என்ற எண்ணம் தமிழருக்கு உண்டாதல் வேண்டும். தம் எண்ணத்தையும் உணர்ச்சியையும் வெளிப்படுத்துவதற்குத் துணையாய் இருப்பது மொழிதானே? தம்முடைய தொழிலையும் அரசினையும் நடத்துவ

தற்குக் கருவாய் இருப்பதும் மொழிதானே? தாம் இன்னார் என்று அறிவிப்பதற்கும் பிறர் இன்னார் என்று அறிவதற்கும் இன்றியமையாதது வேண்டப்படுவது மொழிதானே? ஆதலின் அம்மொழி பற்றி ஒவ்வொருவரும் அறிந்திருத்தல் தவிர்க்க முடியாதது என்ற எண்ணம் உண்டாக வேண்டும் (.....it is reasonable to assume that the liberally educated man should know something of the structure of his language, its position in the world, and its relation to other tongues, the wealth of its Vocabulary and in general the great political social and cultural influences which have combined to make his language what it is). கல்வித் திட்டமும் அவ்வாறு தம் மொழி பற்றி அறிவதற்குரிய வாய்ப்பினை நல்க வேண்டும்.

தமிழ்மொழி இனிமையானது; தென்மையானது; வளமானது; கற்பதற்கு எளிமையானது என்பனவெல்லாம் தமிழர்களேயறியார். தமிழ் இந்திய மொழிகளின் தாய்; ஏன் உலக மொழிகளின் தாய் என்ற உண்மையைத் தமிழர்களே அறிந்திலர். தமிழ்நாட்டளவிலும் எல்லாத் துறைகளிலும் பயன்படுகருவியாய் அது அமைந்திலது. அமைவதற்குரிய முயற்சியில் தமிழர்கள் ஈடுபடல் வேண்டும். தமிழ் மீண்டும் மலர்ச்சி பெறுவதற்குரிய வழி இதுதான்.

கல்வி மொழியாகவும், கடவுள் வழிபாட்டு மொழியாகவும், அரசாள் மொழியாகவும், அறிவியல் மொழியாகவும், தமிழ் ஆகும் நாளே அது மீண்டும் மலர்ச்சி பெற்ற நாளாகும்.

தமிழின் எதிர்காலம் என்ன? சமயத் துறையில் வடமொழிக்கும், அரசியல் துறையில் இந்திக்கும் உலகியல் துறையில் ஆங்கிலத்திற்கும் இடம்

அளித்துவிட்டு வீட்டளவில் நின்று விடுவதுதான் தமிழுக்குரிய தலைவியா? வீட்டளவிலும் பல வேற்று மொழிச் சொற்களின் கலப்பால் ஆகிய கலவை மொழிதான் இடம்பெறும். அவ்வாறாயின் "தமிழ் மெல்ல இனிச் சாகும்" என்று தான் கொள்ள வேண்டும். தமிழர் இருக்கத் தமிழ் மறைந்தது என்றால் அதனினும் நாணத்தக்க இழிவு வேறொன்றும் இன்று. தமிழர் உயர்தல் வேண்டும்; தமிழருடன் தமிழ் மொழியும் உயர்தல் வேண்டும். உலக நாடுகளின் மன்றத்தில் தமிழர் இடம் பெற்றால் தமிழும் அங்கு இடம் பெறல் வேண்டும். ஆனால் தமிழர்களில் சிலர் தாம் உயர முயல்கின்றனர்; தமிழ் உயர விரும்பிலர். தம் உயர்வுக்குத் தடையெனக் கருதுகின்றனர். வெளிநாட்டுப் பெருந்தலைவர்கள் எல்லாரும் எங்குச் சென்றாலும் தம் மொழியிலேயே பேசுகின்றனர். ஆனால் தமிழர்களோ தம் நாட்டிலேயே தமிழில் பேசுவதற்குக் கூச்சப்படுகின்றனர். தமிழில் பேசாதற்கு நாணுறும் தமிழன், தமிழனாகப் பிறந்ததற்கும் நாண வேண்டியவனே. "வையம் அளந்த தமிழ், வானம் அளந்த தமிழ்" என்று கூறிக் கொண்டு தம் வயிற்றை அளந்து கொண்டிருந்தால் தமிழ் வளர்ந்து மறுமலர்ச்சி பெற்றுவிடாது.

எத்துறையில் உள்ளவர்களும் தம் கருத்து அறிவிக்கும் கருவி தமிழே என்று கொள்ளல் வேண்டும். "தமிழில் முடியாதது, தமிழால் முடியாதது யாதும் இன்று" என்ற துணிவு பிறத்தல் வேண்டும். உரையாடும் போதும் எழுதும்போதும் திருத்தமாக இனிய தமிழைப் பயன்படுத்துவோம் என உறுதி கொள்ளல் வேண்டும். நம் நாட்கடன்களுள் ஒன்றாகத் தமிழ் இலக்கியங்களுள் ஒன்றைப் பயிலும் வழக்கத்தைக் கொள்ளுதல் வேண்டும். வேளை தவருது

உண்ணுதலில் கருத்துச் செலுத்துதல் போன்று நாள் தவறாது தமிழ் நூல் கற்றலிலும் நாட்டம் கொள்ளுதல் வேண்டும். தமிழராகப் பிறந்தவர்கள் தொல்காப்பியத்தையும், திருக்குறளையும் பயிலாது சாதல் கூடாது. இரண்டும் தமிழரின் இரு கண்களாகும். இரண்டையும் பயிலாதவர்கள் இரு கண்களும் அற்றவர்களே.

தொல்காப்பியத்தைக் கற்கும் பேறு பெறாது போயினும் திருக்குறளையாவது நாள்தோறும் பயில வேண்டும். ஒரு நாளைக்கு ஒரு குறள் வீதம் கற்று அதனை உள்ளத்தில் கொண்டு ஒழுகினாலே தமிழும் மலர்ச்சி பெறும்; வாழ்வும் மலர்ச்சி பெறும்.

“ஆயிரத்து முந்நூற்று முப்பது அருங்குறளும் பாயிரத்தி னோடு பகர்ந்ததன்பின்—போயொருத்தர் வாய் கேட்க நூலுளவோ மன்னு தமிழ்ப்புலவர் ஆய்க் கேட்க வீற்றிருக்கல் ஆம்.”

திருக்குறளைக் கற்பதனால் தமிழ்ப் புலமையும் உண்டாகும். வாழ்வும் செம்மையுறும். புலமையும் செம்மையும் வாழ்வில் பொருந்துமேல் அவ்வாழ்வே மலர்ச்சி பெற்ற வாழ்வாகும். மலர்ச்சி பெற்ற வாழ்வினையுடையோர் மொழியும் மலர்ச்சி பெறும். தமிழர் மலர்ச்சியே தமிழின் மலர்ச்சி. தமிழின் மலர்ச்சியே தமிழரின் மலர்ச்சி. மொழியும் வாழ்வும் ஒரு காசின் இரு புறங்கள் போன்றன. ஆதலின் இன்பத் தமிழை வளர்ப்போம் இனிய வாழ்வினைப் பெறுவோம். வாழ்க தமிழ்; வளர்க நலம்.

குறிப்பு அகராதி.
(எண்கள் பக்கங்களைக் குறிப்பன)

—o—o—o—

அ		ஓ	
அங்கேரியன்	8	ஓட்டறியா நிலை	14
அம்மை	185	ஓட்டு நிலை	14
அராபியமொழி	9		
அவிஞ்சிலிங்கரை	229	ஔ	
ஆ		ஓதலாந்தையார்	115
ஆகுபெயர்	145	ஓமர்	28
ஆங்கிலசாக்சானியர்	9	ஓரியன்	99
ஆங்கிலம்	231	ஓபிய எழுத்து	6, 11
ஆயிரம்	79		
ஆரப்பா	28	க	
ஆரோக்கியசாமி	192	கடன்பெறல்	59
இ		கண்ணெழுத்து	6
இடைச்சொற்கள்	30	கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம்	229
இடப்பெயர்கள்	47	கருத்தெழுத்து	11
இந்தோஐரோப்பியன்	15	கன்பூசியசு	28
இராச்சமகால்	98	கால்டுவல்	17, 25, 37, 62, 70, 71, 79, 88, 88, 151, 153, 188, 189, 226
இலக்கணக்கூறுமாற்றம்	45	கால இடைநிலை	48
இலத்தீன்மொழி	231	கிரேக்கர்	36
ஈ		குண்டர்ட்	88
ஈபுருமொழி	9, 151	குமாரிலப்பட்டர்	1
ஈராசு, அறிஞர்	29, 32, 35	கூ	98
உ		கோண்டு	98
உருசியர்	9	கௌசிகன்	40
உருனிக்	9		
உரோமானியமுறை	10	ச	
உரோமானியர்	8, 9	சங்கத்தமிழ்	35
உன்னியாச்சிச்சரிதம்	165	சாலமன்	151
உன்னியாடிச்சரிதம்	165	சிகாந்திநேவியர்	10
எ		சிதியன்	15
எட்டுத்தொகை	103	சிலேவியர்	9
எருது உழும் முறை	9	சீனம்	15
எழுத்தாணி	6	சுந்தரம்பிள்ளை	69, 122
		சுமேரியர்	6, 10

செந்தமிழ்ச் செல்வி	229	பாரதியார்	185
செமிதிக்கு	15	பிச்சை	218, 219
செருமன்	8	பிசிராந்தையார்	210, 211, 212
சேமச்செப்பு	218		213
சொல்வடிவமாற்றம்	45, 57	பிரஞ்சு	8
சொற்பொருள் உயர்வு	54	பிரஞ்சு மொழி	231
சொற்பொருள் இழிவு	55	பேபிரசு	6
சொற்பொருள் சுருங்கல்	53	பொலிசீயன்	15
சொற்பொருள் மாற்றம்	45, 52		ம
	56	மங்கலநாண்	202
சொற்பொருள் விரிவு	52	மணிப்பிரவாளம்	64
சோதம்	98	மரியாப்பாய்	66
		மலையா	15
த		மலையாளம்	85
தமிழ்க் குடும்பம்	17	மறைமலையடிகள்	229
தமிழ்க்குடும்ப மொழிகள்	28	மாணிக்கம்	177
தமிழ்ப்பொழில்	229	மீகான்	224
தனிநிலை	14	மெசபடோமியா	9
திராவிட முதன் மொழி	33	மொகஞ்சதாரா	28
திரிபு நிலை	14	மொழி	4
திருக்கல் எழுத்து	6	மொழிபெயர்தேளம்	224
தீட்சதர் வி. ஆர்.	192	மொழிமாற்றங்கள்	45
தூய ஆங்கில இயக்கம்	232		ய
தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சி	103	யவனர்கள்	65
			வ
ந		வடஇந்தியமொழிகள்	163
நச்சினூர்க்கினியர்	222, 223	வள்ளுவர் பெருமான்	204
நரம்பின்மறை	221	வாலிழை	202
நாகர்கோயில்	49, 130	விசுவதிகள்	49
நீலதிலகம்	87	வியங்கோள் வினை	48
நெடியோன்	119	வினையெச்ச விசுவதிகள்	49
		வேற்றுமை	74
ப		வேற்றுமை உருபுகள்	47
பண்டைச்சீனர்	6	வையாபுரிப்பிள்ளை	117, 153,
பண்ணத்தி	161		154, 156, 160, 190, 223
பத்துப்பாட்டு	103		
பரதமுனிவர்	117		
பழந்தமிழ்ப்புத்தல்விகள்	69		